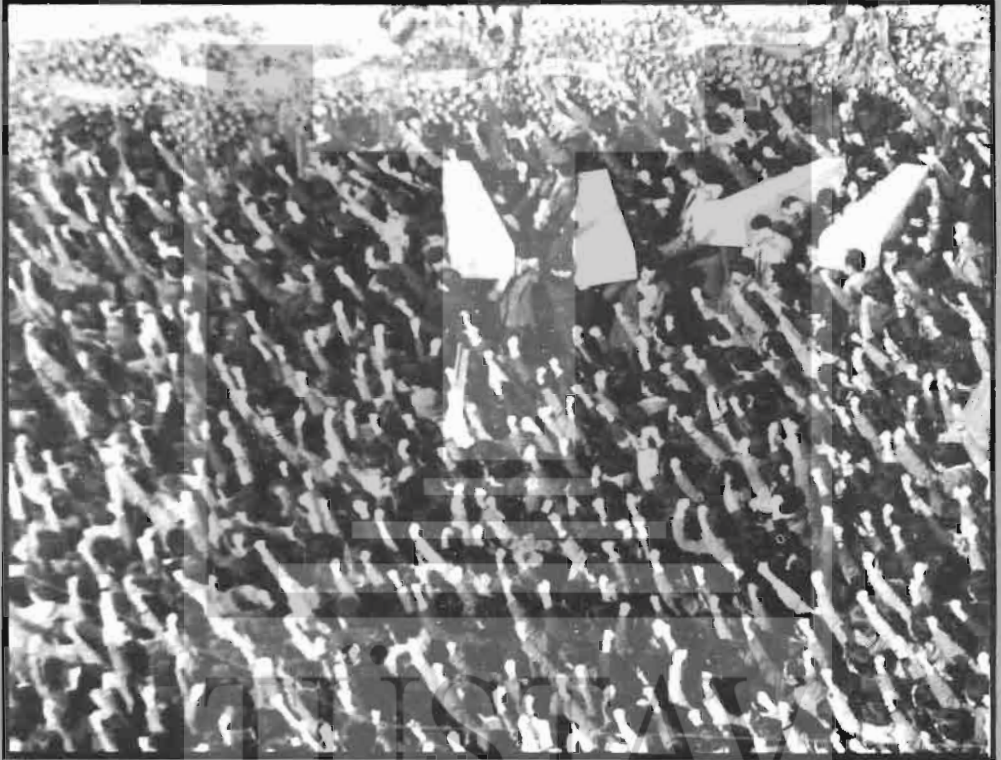

ürün

SOSYALİST DERGİ

NİSAN
1978
46
YIL:4 CILT:8

**"Tüm ulusal demokratik güçler...
faşist tehlikenin başını ezmek için birleşin!"**

**★ Dünya Komünist Hareketi
iki Seçkin Önderini Yitirdi:
W.LAMBERZ , P.MARKOVSKI ★**

İÇİNDEKİLER

Murat Morali
bağışdır - 2012

HABER — YORUM — İNCELEME

16 Mart Kırımı ve Ecevit'in Önündeki Tuzak	3
Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Çağrısı	5
Türkiye Barış Derneği Kongresi'ne Mesaj	6
TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in DDGF 10. Kongresi'ne Mesajı	7
TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşa	8
Ecevit'in Açıklaması ve İkili Anlaşmalar	8
Baykuşun Sesi Kısılmalıdır!	10
Şanlı Kızıl Orduya Selam!	12
Bulgaristan'ın Kurtuluşunun 100. Yıldönümü	14
Bulgaristan Halkının Ulusal Bağımsızlığa Kavuşmasının 100. Yıldönümü	15
Bunalım Onu Doğuran Nedenleri Yoketmekle Ortadan Kalkar	18
Hükümetin Uzlaşmacı Politikası	19
8 Mart ve Demokratik Kadın Hareketi	21
Bağımsız Bir Dış Politikanın Gerekleri	23
12 Mart'ın Yedinci Yılında Ordu	25
TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI TARİHİNDEN SAYFALAR:	
Likidatör - Bozguncu Akımlarla Savaş - S. ÜSTÜNGEL	27
GENÇLİĞİN YOLU, İŞÇİ SINIFININ SAVAŞ YOLUDUR!:	
İGD'nin Birinci Büyük Kongresine Doğru - A. Muhtar SÖKÜCÜ	41
Bursa'da Ulusal Demokratik Güçlerin Birliği Gelişiyor - Şevki GÖKOVA	46
V. İ. LENİN'İN 108. DOĞUM YILDÖNÜMÜ: Lenin'in Kişiliği - A. LUNAÇARSKY	53
Dünya Komünist Hareketi İki Seçkin Önderini Yitirdi	57
EMPERYALİZME, FAŞİZME VE GERİCİLİĞE KARŞI:	
Birleşik Cephe (IV) - Ahmet ARAKLIOĞLU	62
KAPİTALİST TOPLUMDA İŞÇİ SINIFI VE ULUSAL SORUN (II):	
Ulusal İlişkiler, Enternasyonalizm ve Milliyetçilik - Kadri ŞİMŞEK	77
Tütünde Sömürü - Kerim AKSU	83

DÜNYA İŞÇİ SINIFI PARTİLERİ ÜZERİNE BİLGİLER

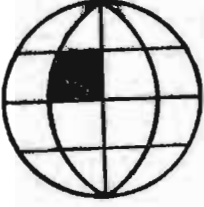
"ABD, Guantanamo'da Yerleşmişken Ne Hakla Bizim Afrika'daki Askerlerimizden Sözediyor?" - F. CASTRO	92
--	----

ürün
SOSYALİST DERGİ

Sahibi: URAL ATEŞER • Yazı İşleri Müdürü: AHMET TAŞTAN • Yönetim Yeri: Nuruosmaniye Caddesi, Özaydın İşhanı, No: 59-61/2 Cağaloğlu - İSTANBUL • Yazışma ve Havale Adresi: P.K. 41 Sirkeci - İSTANBUL • Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM, Divanyolu, Klodfarer Cad. 38/2, İSTANBUL • Dizgi-Tertip: BAŞARAN MATBAASI • Baskı: UFUK MATBAASI • Kapak Filmleri: EBRU GRAFİK • Kapak Baskı: GÖZLEM MATBAASI • Yurt içi Abone koşulları: Altı Aylık 75, Bir Yıllık 150 Lira • Yurt dışı Abone koşulları (uçakla): F. Almanya - 35 DM, Hollanda - 38 Fl., Belçika - 600 Fr., İngiltere - 9 £., Fransa - 75 Fr., İsviçre - 40 Fr., ABD - 22 Dolar., İsveç - 75 Kron.

Kapak : 16 Mart Kırımı'nda Öldürülen Gençlerin Cenaze Töreni

Baskı Tarihi: 1 Nisan 1978

16 Mart Kırımı ve Ecevit'in Önündeki Tuzak

16 Mart 1978 günü Amerikan emperyalizminin, CIA'nın, işbirlikçi -telceli burjuvazinin maşası faşist komandolar İstanbul Üniversitesi öğrencilerinin üzerine bombayla, kurşunla saldırdılar. Bu alçakça saldırıda biri kız, yedi öğrenci hayatını kaybetti, Çok sayıda genç yaralandı, sakat kaldı.

Tarihe 16 Mart Kırımı diye geçecek olan bu alçakça saldırıya karşı tüm demokrasi güçleri büyük tepki gösterdiler. Maocuların Ümraniye'de yol açtıkları kanlı provokasyon ve böylece gerici-faşist güçlerin hedef şaşırtma çabaları, bu haklı tepkinin geniş boyutlara varmasını önleyemedi. DİSK'in faşist saldırıları protesto, faşist yuvaların kapatılması için ülke çapında uyguladığı iki saatlik genel greve, Töb-der ve öteki demokratik örgütler geniş ölçüde katıldılar.

Nedir ki, faşizme karşı en geniş yığınların bu haklı direnişine CHP Genel Başkanı ve Başbakan Ecevit sert bir biçimde karşı çıktı. "Demokrasiye karşı tuzaklar hazırlanıyor" dedi. Ayrıca direnen işçi ve emekçileri cezalandırmaktan sözettii.

Ecevit'in bu son demeci, CHP yönetiminin her geçen gün hükümetin içindeki "Truva atları'nın, 12 Mart'çıların, eski polis şeflerinin etki alanına girdiğini gösteriyor. Ecevit ve CHP'nin sağ kanat yöneticileri, yığınların eylemine karşı çıkmalarının asıl nedenini söyleyemediler. Onlar, yığınların emperyalizme, faşizme karşı kararlı savaşımdan, hele proletaryanın kendine özgü savaş biçimlerine yönelmesinden korkuya kapıldıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Her türlü operasyona karşı, işçi sınıfı hareketinin doğal akışından ayrılmaması sağ-sosyal demokratları şaşırtmışa benziyor.

Ecevit, yığınların faşizme karşı direnmesine biçimsel ve temelsiz gerekçelerle karşı çıktı. "Eylemler yasalara uymuyor, ondan karşıyım" demeye getirdi. Grev hakkını budayan, örgütlenme hakkını çiğneyen Mussolini aktarması yasaları gerekçe gösterdi. Dahası, Ecevit bu eylemi kendi hükümetine karşıymış gibi sunmaya çalıştı. Böylece direnişin niteliğini henüz kavramamış olan CHP'lileri eylemden uzak tutmaya çabaladı. Oysa eylemin amacı, gerici-faşist saldırganların yakalanması, faşist ocakların kapatılmasıydı.

Bilmek gerekir ki, yığınları eyleme geçiren nedenlerin temelinde kesin nesnel koşullar yatar. Halkımızın faşizme karşı direnişi, böylesi bir kaçınılmazlığın sonucudur. Bir toplumsal olay, yüzbinlerin direnişi, burjuvazinin Ceza Yasası'ndaki yasaklarına göre değerlendirilemez.

Ecevit bu eylemlerin kendisine karşı yöneldiğini ne denli yinelerse yinelinesin, ulusal-demokratik güçler savaş amaçlarından şaşmayacaklar, baş düşmanı ayırdedecekler, faşist tirmanışa, emperyalizme karşı ardıcıl bir savaşım verecekler, hükümeti de faşist tehlikeye karşı seferber etmek için var-güçleriyle çalışacaklardır.

Ecevit "demokrasie karşı tuzaklar" hazırlayanları neden açık-seçik söylemiyor? Bu tuzakları hazırlayanlar, faşist darbeleri tezgâhlayanlar ABD emperyalistleri, CIA, kontr-gerilla ve benzerleri değil mi? Eğer bu tuzağı NATO'cuların, ABD'nin, CIA'nın hazırladığını söylemek istiyorsa, neden halkı bu dış düşmana karşı uyarıyor? Neden tam tersine NATO'ya bağlıktan söz ediyor, neden hâlâ Amerikan silahı için onlara avuç açıyor?

Ecevit başka ülkeleri örnek gösteriyor. Ama o ülkelerin, örneğin Şili'nin deneyimlerinden ders çıkaramıyor. Şili'de gerçekten Halk Birliği hükümeti tuzağa düşürüldü. Ama bu tuzak yığınların eyleminden doğmadı. Faşizmin başını ezmediği için Allende rejimi yenildi. Ecevit gerçekten de bu uğursuz tuzağa düşmemelidir.

Ecevit hazırlanan tuzağı bir de şöyle tanımlıyor: Sözde faşist saldırganlar önce olay çıkaracaklar, kan dökecekler, sonra da bunun doğuracağı tepkileri hesaplayarak yeni saldırılara fırsat bulacaklar. Oysa tuzak hiç de böyle değildir. Faşistlerin her kanlı olaydan sonra bekledikleri tepki hiç de yığınların yüzbinlerin milyonları etkileyen eylemleri değildir. Faşistler başka şey bekliyorlar. Onların bekledikleri, küçük grupların terörist tepkileri, eylemleridir. Faşizm ancak böylesi sözümona "eylemler"den yararlanıyor. Yığınların eyleminden ise korkuyor. Ve en önemlisi yığınların eylemsizliğe itildiği her dönemde faşistlerin ekmeğine yağ süren, umutsuzluğa kapılmış, ajanlarca, Maocularca kışkırtılmış küçük terörist grupçuklar ortaya çıkıyor. Yığınların sessizliği her zaman terörizmi beslemektedir ve faşist güçler her zaman yığınların eylemsizliğini istemektedirler. Ecevit'in önündeki tuzak budur ve Ecevit bu tuzağa düşmemelidir.

Ecevit bir başka tuzağın daha kapısından adım atıyor. "Kendi gücümlüze iktidar olduk, kimseye verecek diyetimiz yok" diyor. Düne kadar desteğini istediği tüm kuruluşları karşısına alıyor. İşte emperyalizmin, işbirlikçi burjuvazinin istediği de tam budur. Faşizmin karşısında birleşebilecek güçlerin arasına derin uçurumlar sokmak.

Örneğin bombayı fırlatan faşist câniler ellerini, kollarını sallaya sallaya dolaşırken, yüzlerce işçi, emekçi, sendikacı, öğretmen tutuklanmış durumda. Binlercesi mahkeme kapılarında koğuşturuluyor, işinden-ekmeğinden edilmek isteniyor.

İşte Ecevit'in önündeki tuzaklar bunlardır.

Faşizme karşı direnişten dolayı tüm tutuklananlar serbest bırakılmalı, tüm koğuşturmalar durdurulmalıdır.

Faşist MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalı, başta Nazilerle ilişkisi olduğu belgelerle saptanan Türkesç olmak üzere, tüm MHP'li sayıavların dokunulmazlıkları kaldırılmalıdır.

Tüm ulusal demokratik güçler...

FAŞİST TEHLİKENİN BAŞINI EZMEK İÇİN BİRLEŞİN!

TÜSTAV

ürün

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Çağrısı

«Faşist saldırı üsteliyor. Faşist Türkeş'in, MHP'nin komandoları, kontr-gerillacılar halkın, gençliğin üzerine kudurmuşçasına saldırıyorlar, kurşun yağdırıyor, kan döküyorlar. Bunların arkasında Amerikan emperyalizmi, CIA ve işbirlikçi - tekelci burjuvazi var.

Gerici - faşist karması hükümetin düşmesinden bu yana durmayan, daha da yoğunlaşan faşist saldırıların en son kanlı halkası İstanbul'daki 16 Mart kırımı oldu. Bütün bu saldırı ve provokasyonların amacı; işçi sınıfına, ilerici güçlere gözdağı vermek, gerici - faşist güçlerin ele geçirdikleri konumları zorbalıkla tutmak, orduyu halkın üzerine sürmektir. Türün'lerin açığa vurduğu gibi, Şili benzeri faşist bir darbeye ortam hazırlamaktır. Suçlular ortadadır. Kimlikleri bellidir. Daha o gün faşistlerin kurşunladığı gençler yerde al kanlar içinde yatarken, hükümet başının eli kanlı Türkeş'lerle, Demirel'lerle, yıllar boyu faşist saldırıyı örgütleyenlerle toplanması halkın acılarını gözardı etmektir.

Hükümet, suçlulara hadlerini bildireceğini söylüyor. Söz değil, eylem gereklidir.

İşçi sınıfı, halkımız halk düşmanlarından hesap sorulmasını istiyor.

Faşist MHP ve Ülkü Ocakları kapatılmalıdır. Tüm MHP'li sayıların dokunulmazlıkları kaldırılmalıdır. Gestapo casusu, emperyalizmin ajanı faşist Türkeş tutuklanmalı, yargılanmalıdır.

Türkiye Komünist Partisi halkın bu istemleri için, işçi sınıfını, DİSK'li, Türk - İş'li, sendikalı, sendikasız tüm işçileri savaş birliğine, genel greve katılmaya çağırıyor.

Komünistler, Türkiye İşçi Partililer, tüm sosyalistler, Cumhuriyet Halk Partililer, gençler, yurtsever er, assubay ve subaylar, tüm ulusal - demokratik güçler!

Faşist tehlikenin başını ezmek için birleşin!
Fabrikalarda, üniversitelerde, köyde, kentte yığınsal, örgütlü savaş!

Mitingler, gösterilerle yurt çapında ulusal direniş!
Gün, eylem günüdür!»

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

(TKP'nin Sesi Radyosu, 17 Mart 1978)

TÜRKİYE BARIŞ DERNEĞİ KONGRESİ'NE MESAJ

«Sayın delegeler,

Derneğinizin Genel Kurulunu - yüce kongrenizi Türkiye Komünist Partisi candan selâmlar.

Bu forum, halkımızın demokrasi, ulusal bağımsızlık ve mutlu bir gelecek için verdiği savaşın, dünya halklarının yeryüzünde kalıcı bir barış için verdikleri savaşla bağlı olduğunu gözler önüne seriyor.

Genel Kurul toplantınız, bu forum, halkımızın politik yaşamında önemli bir olaydır. Barış ülküsü toplumun geniş katmanlarına yayılıyor. Barış savaşımı yığınsallaşiyor, örgütlü bir nitelik, örgütlü bir biçim alıyor. Halkımızın barış, demokrasi ve ulusal bağımsızlık yolundaki savaş gelenekleri tazeleniyor.

Genel Kurulunuz, ulusal forumunuz Anayurdumuz ve halkımız için çok önemli bir dönemde toplanıyor. Anayurdumuz, halkımız büyük tehlikelerle yüzyüzedir. Burjuvazi, egemen çevreler, bunların hükümetleri, uzun yıllardır Türkiye'yi emperyalist bloklara, NATO'lara bağlamışlardır. Yıkımı, bunalımı hızlandıran nedenlerden başta geleni budur. Faşist tırmanış, kanlı saldırılar buradan kaynaklanıyor.

Yayılcı emperyalistler, NATO'nun baş patronu Amerikan çevreleri dünya barışını torpilliyor, yumuşama sürecini baltalıyor. Bölgemizde, Yakın Doğu'da, Akdeniz'in özellikle Doğu kesiminde çiban başları koparma yolunda sürekli kışkırtmalar, provokasyonlar düzenliyor. Bu emperyalist çevreler, en başta Amerikan emperyalistleri yığınsal insan kırma silahlarını, Nötron bombalarını dünyaya dayatmak istiyorlar. Silahlanmayı durdurmak istemiyorlar. Kurdukları bu barbarlık planları uğrunda Anadolu topraklarını topraklarımızda kurdukları saldırı üslerini kullanmak istiyorlar.

Bu emperyalist planlara ulusça karşı çıkmak en kutsal bir savaştır. Faşist tırmanışa karşı savaş, harp kışkırtıcılığına, harp hazırlığına, harbe karşı savaştır. Halkımız: İççisi, köylüsü, esnafı,

aydını, kadını, erkeği, genci, yaşlısı tümüyle barıştan, demokratik gelişmeden, ulusal bağımsızlıktan yana bir düzen, bir hükümet için direniyor. Barış Derneği'nin bu forumu halkımızın bu en doğal isteklerini, istemlerini dile getiriyor. Genel Kurul kararlarının bu doğrultuyu izliyeceğine kuşku yoktur.

Kongrenize, çalışmalarında büyük başarılar dileriz.»

Türkiye Komünist Partisi,
Merkez Komitesi

(TKP'nin Sesi Radyosu, 26 Şubat 1978)

DÜNYA DEMOKRATİK GENÇLİK FEDERASYONU'NUN 10. KONGRESİ

DDGF'nun DAC başkenti Berlin'de yapılan 10. Genel Kurulu 1 Mart'ta çalışmalarını tamamladı. Genel Kurul'da ilerici ve yurtsever gençliğin anti-emperyalist savaşta birlik ve beraberliğinin güçlendirilmesi yönünde önemli belgeler kabul edildi.

DDGF'nun 10. Kongresi'ne, Türkiye'den ilk kez İlerici Gençler Derneği katıldı. Değişik komisyonlar çalışmalarında aktif olarak yer aldı.

Genel Kurul'da aralarında IGD'nin de bulunduğu 30 ilerici örgüt Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'na üye alındı.

Sosyalist ülkeler başta olmak üzere birçok komünist ve işçi partisi DDGF'nun 10. Genel Kurulu'na gönderdikleri mesajlarda gençliğe anti-emperyalist savaşta başarılar dilediler.

TKP MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ İ. BİLEN'İN DDGF 10. KONGRESİ'NE MESAJI

«Dünya gençliğinin değerli temsilcileri,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun Alman Demokratik Cumhuriyeti başkenti Berlin'de toplanan 10. Kongresi'ni candan selâmlıyorum.

Kongreniz dünya gençliğinin emperyalizme, faşizme, militarizme ve ırkçılığa karşı savaş birliğini dile getiriyor. Barış, silahsızlanma, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşan gençlik, sıralarını daha da güçlendiriyor.

İlerici Türkiye gençliği, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, topraklarımızdaki saldırı üslerine, gerici, faşist güçlerin saldırılarına, yerli-yabancı tekellerin amansız sömürüsüne karşı savaşıyor. Sosyalist ülkeler gençliğiyle, kapitalist ülkelerin barışsever, ilerici gençliğiyle, Afrika, Asya, Latin Amerika'nın özgürlük ve kurtuluş savaşçılarıyla omuz omuza bu kongreye katılıyor. Dünya demokratik gençliğinin kopmaz parçası olduğunu kanıtıyor.

Dünya demokratik gençlik hareketinin önemli bir aşamasını oluşturan 10. Kongrenize büyük başarılar dilerim.»

Türkiye Komünist Partisi
MK Genel Sekreteri
İ. Bilen

(TKP'nin Sesi Radyosu, 25 Şubat 1978)

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ İ. BİLEN YOLDAŞA

«Sayın Bilen Yoldaş,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne ve kişisel olarak Size, 65. doğum yıldönümüm için gönderdiğiniz kutlama mesajından dolayı teşekkür ederim.

Size ve tüm Türkiyeli komünistlere ülkenizde ilerleme ve yeni, adaletli bir düzen için verdiğiniz savaşta çok başarılar dilerim. Partilerimiz arasındaki kardeşçe işbirliği ilişkilerinin bundan böyle de başarıyla gelişeceğine inanıyorum.

Komünist selâmlarımla,»

Çekoslovakya Komünist Partisi
MK Genel Sekreteri

Çekoslovakya Sosyalist Cumhuriyeti
Cumhurbaşkanı
G. Husak

(TKP'nin Sesi Radyosu, 6 Şubat 1978)

ECEVİT'İN AÇIKLAMASI VE İKİLİ ANLAŞMALAR

«Başbakan Ecevit, kontr-gerilla ile ilgili açıklamalar yaparken bir de Türkiye'ye "dışardan kabul ettirilen 'dolaylı savaş' kavramının tehlikelerinden" söz etti. Ecevit'in açıklamasından anlaşıldığına göre, "bazı devlet organları — ki MİT ile Özel Harp Dairesi kastediliyor — amaçları dışına çıkmıştır, ideolojik bazı akımların eylemlerini 'dolaylı bir savaş' saymıştır ve bunlara karşı özel bir harp yürütmektedir." Ecevit'in açıklamalarından çıkanlar bunlardır.

Bu açıklamaları iyice değerlendirebilmek ve meselenin amaçları dışına taşan devlet organlarıyla sınırlı olmadığını, bütün bu saldırılarda Amerikan emperyalizminin kesin bir rol oynadığını anlayabilmek için Ecevit'in sözünü ettiği "dolaylı savaş" kavramını araştırmak gerekiyor. Bu kavram nereden çıkmıştır?

“Dolaylı savaş”, “dolaylı saldırı” kavramı, Ecevit’in de belirttiği gibi, 1958 yılında Türkiye’ye Amerikan ve İngiliz emperyalistlerince dayatılmış, Menderes gericiliği bu kavrama dayanarak kendi egemenliğini korumayı düşünmüştür. Dolaylı saldırı kavramı ilk kez 28 Temmuz 1958 yılında Londra deklarasyonu adlı belgede kullanılmış, daha sonra ise, 5 Mart 1959 yılında Türkiye ile Amerika arasında yapılan bir ikili anlaşmada yer almıştır.

Sözünü ettiğimiz bu ikili anlaşma, Türkiye’ye karşı yönelecek sözde bir doğrudan, ya da dolaylı saldırı durumunda Amerika’ya silahlı kuvvetleriyle müdahale hakkı veren ünlü ikili anlaşmadır. 13 Şubat 1960 tarihli **Ulus** gazetesinde çıkan habere göre, “dolaylı saldırı” sözünden ne kastediliyor diye sorulduğu zaman Menderes hükümetinin yetkililerince önemli açıklamalar yapılmıştır. Bunlara göre, Amerika’nın gözle görülür bir saldırı olmadığı zaman da “dolaylı bir saldırı seziyoruz” bahanesiyle silahlı kuvvetleriyle müdahale edebilecek ve bu müdahale “yıkıcı faaliyetler” biçiminde tanımlanan birçok girişime karşı da harekete geçirilebilecektir. Menderes hükümeti böylece hem Amerika’nın Orta Doğu’daki hegemonyasına uşaklık etmekte, hem de kendi ülkesinin ordusuna ve halkına karşı kendi erkini Amerikan ordusu eliyle garanti altına almaktaydı.

İşte Ecevit’in sözünü ettiği dolaylı savaş kavramı, ülkemizin ulusal egemenliğini, güvenliğini ayaklar altına alan bu ikili anlaşmada geçmektedir ve bu anlaşma hâlâ yürürlüktedir. Yapılan açıklamalar, kontr-gerilla denilen terör örgütünün Özel Harp Dairesi’nce örgütlenmesi, bunun Amerikan emperyalizmince ve işbirlikçi sermaye çevrelerince finanse edilmesi, doğrudan doğruya Genel Kurmay Başkanı’na bağlı olması, bütün bunlar sözkonusu ikili anlaşmanın ülkemizde nasıl uygulandığını çok açık bir biçimde ortaya koyuyor. Kontr-gerilla saldırısı, ülkemize, emekçi halkımıza karşı sözüm ona “dolaylı saldırı” bahanesiyle Amerikan emperyalizminin desteğinde, yerli işbirlikçi, militarist ve faşist çevrelerin giriştiği bir müdahale ve terör hareketidir.

Görülmektedir ki, 12 Mart döneminde işbaşına geçen cuntacılar, halkımızın direnişini bir “dolaylı saldırı” saymış ve Amerikan emperyalizmini, CIA’yı halkımıza karşı yardıma çağırmış, onunla işbirliği içinde kanlı terör yuvalarını örgütlemiş ve bugünkü iç savaş andırır çatışmaları yaratmıştır.

Şimdi Türünlerin, Demirellerin hep bir ağızdan silahlı kuvvetleri darbeye kışkırtmaları, gerçekte, Amerikan emperyalizmini ordu içinde böylesi bir darbe için gereken girişimlerde bulunmaya çağırarak anlamına geliyor. Onlar bir yandan elleri altındaki terör örgütleriyle kan döküyor, bir yandan da kendi döktükleri kanlara bulaşmış parmaklarıyla başkalarını suçluyorlar. Amaçları çatışmaları daha kızıştırmak, bu hükümetin de karışıklıklara son veremediği kanısını yaratmak, böylece ulusal, demokratik güçle-

rin üzerine en terörist yöntemlerle, kanla, ateşle, cuntayla, faşist diktayla yürümektir.

Onlar, bir yandan ordu savunuculuğu yapıyorlar, ama tıpkı Menderes dönemi militarist uşaklar gibi Amerika'ya güveniyorlar. İkili anlaşmalara, NATO'lara, CIA'lara sırtlarını dayıyorlar. Yurtsever subay, assubay ve erlerle, ordunun en karanlık çevrelerini, işkenceci Amerikan ajanlarını aynı kefeye koymaya, "orduya saldırıyorlar" diyerek darbe kışkırtıcılığı yapıyorlar.

Ulusal demokratik güçler, yurtsever er, assubay ve subaylar, en başta işçi sınıfımız ve emekçi halkımız, Amerikan emperyalizminin başını çektiği bu faşist komploya karşı tek bir yumruk gibi dikilecektir. Memlekette ulusal bağımsızlık ateşini söndürmeye kimsenin gücü yetmeyecek, faşizmin gerisindeki emperyalist güçler ortaya çıkarılacak, bağımsızlık için, demokrasi için savaş, gerici - faşist işbirlikçi güçleri altedecektir.»

(Bizim Radyo, 8 Şubat 1978)

★

BAYKUŞUN SESİ KISILMALIDIR!

«Parlamentoda yapılan açıklamaların sonucunda faşist tırmanışın gerisinde yatan güçler olduğu gibi açığa çıkmışlar, o güne kadar dokunulmaz sanılan kimseler ve kimi kurumlar halkın gözünde suçlu sandalyesini boylamışlardır. Özellikle şurada burada patlatılan bombaların ve dökülen kanların sis perdesi gerisinde Amerikan emperyalizminin faşist tırmanıştaki rolünü özenle gizlemeye çalışan kimselerin çabaları da son açıklamalarla suya düşmüştür. Kontr - gerillasından, faşist komandolarına kadar bütün cinayet şebekelerinin doğrudan doğruya Amerikan emperyalizmine dayandığı açığa çıkmıştır. İkili anlaşmalara, üslere ve NATO bağımlılıklarına dayanan emperyalist Amerika, Türkiye'ye sözde "dolaylı saldırı" var gerekçesiyle, işbirlikçilerle, Demirellerle, Türkeşlerle, Türünlerle halkımıza, işçi sınıfımıza, tüm ulusal - demokratik güçlere karşı harp açmıştır. Onlar şimdilik bu kanlı harbi, "özel harp" adını verdikleri politik cinayetler, 1 Mayıs'larda olduğu gibi toplu kıyımlar, Kürt halkına karşı kanlı şovenist kıyım eylemleri gibi yöntemlerle yürütüyorlar. CIA, MIT ajanlarından, faşist komandalardan oluşan sürülerle halkımızın özgürlük savaşına saldırıyorlar.

Gerçek böylesine boylu boyunca ortaya çıktığı zaman, işbaşındaki Ecevit hükümeti, bu kesin gerçeklikle burun buruna geldiği zaman kendinde daha fazla ileri adım atma gücü bulamadı. "Tartışmanın kesilmesini" istedi.

Hükümet belki tartışmayı yürütecek gücü kendinde bulmabilir. Ama işçi sınıfı, emekçiler, tüm anti - emperyalist, anti - fa-

şist güçler, Demirellerin, Türkeşlerin ve onların memleket çatısına tünnettikleri baykuşlarının, Türünlerin, Elverdilerin meydan okumalarına pabuç bırakmayacaklardır. Bırakmıyorlar.

Gerici - faşist korusu, "korkak değilseniz çıkın da açıklayın" diye meydan okuyor. AP'nin Amerikan gagalı baykuşu Türün, mezardan gelen bed bir sesle, "CHP iyiden iyiye sağa, emperyalizme yanaşmazsa iç savaş çıkar" diyor. Ordunun ulusal kurtuluş savaşı yıllarındaki geleneklerine, ulusal bağımsızlıkçı geleneklerine taban tabana zıt düşen, bu gelenekleri işkence odalarında komut vererek lekeleyen bu kontr - gerillacı faşist utanmadan ordu adına konuşmaya yelteniyor: "Ordu demoklesin kılıcı gibi baş ucunuzda asılıdır" diyor.

Demirel'in emireri, şu general eskisine bakın hele! İçine yuvarlandığı hıyanet çukurundan bağırıp, insan korkutacağını sanıyor.

Kuşkusuz bütün bu sözleriyle Türün, ordu içinde Amerikan emperyalizminin giriştiği, işbirlikçi burjuvazinin en gözü dönmüş kesimlerinin desteklediği bir faşist darbe hazırlığını, kanlı bir komployu ele veriyor.

Ecevit hükümetinin dış politikasının sonuna kadar tutarlı bir çizgi izlediği, hele anti - emperyalist bir platforma dayandığı söylenemez. Ama, Ecevit'in son zamanlarda yaptığı açıklamalar, Amerika'yla imzalanmış bir dizi ikili anlaşmaya ters düşen yeni bir savunma stratejisi üzerine edilen sözler, en önemlisi, Sovyetler Birliği ile bir saldırmazlık anlaşmasına karşı NATO üyeliğini çıkartanlarla aynı kaniyi paylaşmaması gibi bazı gerçekçi yönelimler, Amerikan emperyalizmini harekete geçiriyor. Emperyalistler, birinci aşamada, CHP'yi başta TKP olmak üzere, tüm ulusal demokratik güçlerle karşı karşıya getirmek, yalıtılmak, sonra da iyiden iyiye sağa çekmek, emperyalist çıkarlarının tümünü garanti altına almak istiyorlar. Bu süreci de, Türkeş gibi, Türün gibi baykuşları orada burada bağırtaarak, yığınların arasında bir korku, yılgınlık havası yaymakla, sallantılı politik elemanları iyice şaşırtarak kolaylaştırmaya çalışıyorlar.

Ülkemizdeki güçlerin karşılıklı durumu, emperyalizme ve faşizme karşı savaş için düne oranla daha da elverişlidir. Yeter ki, ulusal, demokratik güçlerin arasındaki eylem birliği güçlendirilsin ve kuru gürültü çıkaranlar daha ilk adımlarında etkisiz kılınsın. Baykuşun sesini kısacak, darbe tehditçisinin, cunta kışkırtıcısının yakasına cesaretle uzanacak bir el, henüz saldırı için tümüyle hazırlıklı olmayan satılmışlar cephesini darmadağın edecektir. Buna karşılık her türlü ürkeklik, her türlü yalpalama, faşist elemanlara verilen her ödün, sırtını Amerikan gizli casusluk servislerine, askersel örgütlerine dayamış olan vatan hainlerini yüreklendirecek, bunların ülkemizi ağır ve tehlikeli serüvenlerin kucağına atmalarına fırsat hazırlayacaktır.

Bu durumda yapılması gereken, üç beş kıskırtıcı sözle kafası kızan şu ya da bu generali ikna etmek için dolambaçlı yollara gitmek değildir. Halk yığınlarına, işçi sınıfına, memleketin yurtsever, demokrat evlatlarına açık yürekle, içtenlikle seslenmek, onları faşist ve emperyalist komplolara karşı uyanık olmaya ve direnmeye çağırmaktır. Bu zorunlu görevi TKP yerine getiriyor. UDC yolunda çağrı yapıyor. Maocu ajanlarla savaşıyor, serüvenci akımları etkisizleştiriyor ve eylem kaçkınlarını savaşa zorluyor. Açık savaş böyle olur.»

(Bizim Radyo, 9 Şubat 1978)

ŞANLI KIZIL ORDUYA SELAM!

«İnsanlık, Sovyet Halkı, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutlarken, aynı zamanda bir başka tarihsel olayın 60. yıldönümünü de kutluyor. Lenin'in önderliğindeki SBKP'nin kurduğu ve yönettiği şanlı Kızıl Ordu'nun kuruluşunun 60. yıldönümünü...

22 Şubat 1918'de Alman emperyalist orduları Oktobr'ı boğmak üzere Sovyet Rusya'ya saldırdıkları zaman, Sovyet Halk Komiserliği "sosyalist vatanın tehlikede olduğunu" halka duyuran bir çağrı yayınladı. Bu çağrının yayınlanmasından hemen bir gün sonra 23 Şubat 1918'de Petrograd, Moskova ve ülkenin daha birçok kentlerinde, bölgelerinde yığınsal mitingler, toplantılar yapıldı. Bu mitinglerde, emekçiler sosyalist anayurdu savunmaya çağrıldı. Ve bu mitinglerde Kızıl Ordu'ya gönüllü yazılma kampanyası başladı, Kızıl Ordu'nun ilk bölükleri oluşmaya başladı.

İşte Büyük Oktobr'ın anayurdunda, Sovyet işçi ve köylülerinin bağrında doğan Kızıl Ordu, kısa bir süre içinde Alman emperyalizmini bozguna uğrattı. Denikinleri, Kolçakları, tüm iç gericiği, karşı - devrimi ezdi. Büyük Oktobr'ı Bolşevik partisinin önderliğinde kesin utkuya ulaştırdı. İşçi - köylü Kızılordusu, devrimden sonra, proletarya diktatörlüğünün güçlendirilmesinde, emperyalist kuşatmaya karşı Sovyet ülkesinin savunulmasında, barışçı koşullarda sosyalizm kuruculuğunda eşsiz kahramanlıklar yarattı. 1941 yılında Hitler faşizmi Lenin'in ülkesine, yeryüzünün tek sosyalist ülkesine saldırdığı zaman, Kızıl Ordu, bir kez daha SBKP'nin önderliğinde, Anayurdu savunma, düşmanı ezme görevini yükümlendi. Onmilyonlarca, Sovyet eri ve subayı, Büyük Anayurt savaşında, can verdi. Eşsiz kahramanlıklarıyla, görülmemiş bir destan yarattı. 1945 yılında, Reichstag'a barışın utku bayrağını çektiği zaman, insanlığın baş düşmanı faşizmi yerle bir etmiş, tüm insanlığa barış getirmişti. Bu olay, dünyanın çehresini değiştirdi. Avrupa'da birçok ülke kapitalist zinciri kırdı ve sosyalizm yoluna

koyuldu. Ulusal kurtuluş hareketleri yeni bir hız kazandı, emperyalist sömürge sistemi dağıldı. Uluslararası komünist ve işçi hareketi görülmemiş boyutlarda güçlendi.

1946'dan bu yana Sovyetler Birliği Silahlı Kuvvetleri adını alan şanlı Kızıl Ordu bugün de dünya barışının baş savunucusudur. Emperyalizmin muazzam askersel harp makinasına, nükleer harp şantajlarına karşı Sovyet Ordusu, SBKP'nin barışçı politikasının uygulanmasında, harpçilerin caydırılmasında çok önemli bir rol oynuyor ve üzerine düşen bütün görevleri yapıyor. Yeryüzünün bu ilk enternasyonalist ve barışçı ordusu, bugün de insanlığın barışçı, mutlu geleceğinin güvencesidir.

Bugün emperyalist çevreler, NATO'cular politik yumuşamayı askersel yumuşamayla tamamlamaya karşı çıkıyorlar, silahsızlanmayı baltalıyorlar, yeryüzünün şu ya da bu bölgesinde lokal harpler çıkarmaktan geri durmuyorlar, gerginliği kışkırtıyor, insanlığı nötron bombası gibi yeni kırım silahlarıyla sürekli tehdit ediyorlar. Nitekim, en son Belgrad Konferansı oturumlarında, emperyalist ülkeler, NATO'cular bu tutumlarını sayısız kez ortaya koydular. Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin yapıcı, barışçı önerilerini sahtekarca dillerine doladıkları insan hakları yaygaraları ile boğmaya çalışıyorlar. Programında, barıştan, yumuşamadan söz eden Ecevit hükümetinin delegesi de, Konferans'ta bu harp baykuşlarının korosuna katılıyor. Türkiye delegesi de "insan hakları" türküleri söylüyor. TKP'nin yasak, olduğu, bir ay içinde 60 insanın öldürüldüğü, 3 milyon insanın işsiz olduğu bir ülkenin delegesi, barışın, insan haklarının, toplumsal ilerlemenin kalesi Sovyetler Birliği'ne, sosyalist ülkelere "insan hakları" çığlıklarıyla dil uzatıyor. Halkımız bu ikiyüzlülüğü görüyor.

Soğuk harp yıllarının uydurma korkulukları şimdi yeniden halkların başı üzerinde dolaştırılıyor. Halklar, sözde "Sovyet ordusu tehdidi" ile korkutulmaya çalışılıyor. Bu soğuk harpçi yalanlar karşısında ne denebilir? SBKP Genel Sekreteri ve SSCB Yüksek Prezidyum Başkanı L. İ. Brejnev yoldaş, saldırganlara, tüm insanlığın yürekten inandığı şu sözlerle yanıt veriyor:

"Askerlerimiz, Sovyet insanları anayurdunu savunur, faşizme karşı savaşırken, barış özlemiyle dolup taşıyorlardı. Bizler, harp alevlerinin bir daha yükselmemesi, annelerin gözyaşı dökmemeleeri için, kendi halkımızın ve öteki ülkeler halklarının özgürlüğünü savunmak için, yaşama hakları, barış ve mutlu bir yaşam içinde çalışabilmeleri için dövüştük. Partimiz ve halkımız her zaman barış dâvasına bağlı kalmıştır, kalacaktır... Biz ordumuzu güçlendirirken, ülkemizin ve sosyalist ülkeler topluluğunun savunma gereksinimlerini aşmıyoruz. Biz hiç kimseyi tehdit etmiyor, kimseyi görüşlerimizi kabul etmeye zorlamıyoruz. Uluslararası yumuşama ve silahsızlanma için sürekli yeni yollar arıyor, sorunun köklü çözü-

mü için, tam ve genel bir silahsızlanma için daha aktif çaba harcıyoruz.”»

(Bizim Radyo, 22 Şubat 1978)

BURGARİSTAN'IN KURTULUŞUNUN 100. YILDÖNÜMÜ

«Komşumuz sosyalist Bulgaristan halkı, Osmanlı İmparatorluğu'nun boyunduruğundan kurtuluşunun, ulusal bağımsızlığına kavuşmasının 100. yıldönümünü kutluyor. Halkımız, Türkiye işçi sınıfı, komünistler Balkan yarımadasında barışın ve halklar arasında dostluğun kalesi olan, komşu Bulgaristan halkını bu tarihsel gününde yürekten selâmlıyor, ona sosyalizm ve komünizm kuruluşunda daha büyük başarılar diliyor.

Ölümsüz Marks “başka halkları sömüren bir ülkenin kendi halkı da özgür olamaz” demişti. Bu ünlü öğüt, dünyaya egemen olma heveslisi Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgecilik ve yayılma politikasının içyüzünü açığa vurma bakımından ilginçtir. 16, 17, 18. yüzyıllarda, Osmanlı İmparatorluğu bir yandan kendi halkına karşı zalim bir politika izlerken Balkan halklarını ve bu arada Bulgar halkını da boyunduruğu altında tutmak istiyor, tüyler ürpertici bir terör uyguluyordu. Bulgar halkı bu vahşete, zulme karşı çok defalar başkaldırmış, bağımsızlığını elde etmek için silaha sarılmıştır. Ama her defasında Bâb-ı Âli'nin adamları bu eylemleri kana boyamışlar, Balkanlar'da yüzyıllar boyunca dehşetli bir terör havası estirmişlerdir. Ne var ki, bu başkaldırmalar kanla, terörle bastırılrsa da, yıkıma doğru giden, çürüyen Osmanlı İmparatorluğu'nun temelinde büyük gedikler açmışlar. Balkan halklarının ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşlarının ileri adımlar atmasına yardımcı olmuşlardır. Bulgar halkının ulusal kahramanları Vasil Levski ve Hristo Botef'in savaşları bu niteliklere sahiptir. Levski, enternasyonal boyutta bir devrimciydi. O, savaş yönünü şöyle dile getiriyordu: “Biz Bulgar çetecilerinin savaşı Türk emekçilerine karşı değildir. Bizim savaşımız Bulgar ve Türk emekçilerini gaddarca sömüren, baskı altında tutan Osmanlı İmparatorluğu'na ve bunlara hizmet eden Bulgar zenginlerine karşıdır.”

Bulgar halkı, Levski'lerin, Botef'lerin açtığı enternasyonalist sancağı, özgürlük sancağını yere düşürmedi. 18. yüzyılın ortalarına doğru hızlı bir gelişme dönemine giren Avrupa'daki işçi hareketi, Bulgar halkının ulusal kurtuluş savaşını yakından etkiledi. İtalya'nın ünlü özgürlük savaşçısı Garibaldi, gur sesiyle Bulgar halkının ulusal kurtuluş savaşını savunuyordu. Darwin, Viktor Hügo, Mendelyef, Tolstoy, Turgenyef gibi dünyanın ünlü yazarları, demokratları Osmanlıların Balkanlardaki vahşetini yeriyor, Bulgar halkının haklı dâvasını destekliyordular. 1877 - 1878'de

patlak veren Rus - Türk harbi, Bulgar halkının ulusal kurtuluş savaşının başarıyla sonuçlanmasına büyük katkıda bulundu. Harbin Rusya için başarılı sonucu Bulgaristan'a ulusal bağımsızlığını kazandırdı. Feodalizm zincirlerini kopardı. Bu harp Bulgaristan için burjuva - demokratik devrim rolünü oynadı. Bulgar halkı 500 yıl süren bu ezgiye, zulme karşın ulusal varlığını, dilini, zengin kültürünü korumayı başardı.

İkinci Dünya Savaşı'nda şanlı Kızıl Ordu, faşizmi ezdi, Avrupa'da bir çok ülkeyi faşizmin ezici pençesinden kurtardı, bu arada Bulgaristan'da monarko - faşizmin yıkılmasına, sosyalist devrimin utkuyla sonuçlanmasına yardımcı oldu. Bulgaristan yepyeni bir yolda ilerlemeye başladı. Bu, onu geri kalmışlıktan kurtaran, gelişmiş bir tarım ve sanayi ülkesi haline getiren bir yoldu. Ve bu yol Bulgaristan halkının yetiştirdiği ölümsüz Dimitrof'un öğütlerine bağlı kalan Bulgaristan Komünist Partisi'nin yönetiminde kısa bir süre içinde başarılı bir biçimde geçildi. Bugün Bulgaristan Komünist Partisi, sosyalist Bulgaristan hükümeti, tarihsel düşmanlığa, din ve ulus farklarına bakmadan Balkan yarımadasındaki ülkeler arasında eşitlik, dostluk ve yardımlaşma ilkelerinin yerleşmesi, bu ülke halklarının barış ve anlayış içinde geçinmelerini sağlayacak tüm koşulların yaratılması, bunların yaşama geçirilmesi için çaba harcamaktadır. Komşumuz sosyalist Bulgaristan'ın dış politikası da tamamiyle bu ilkelere kaynaklanmakta, barışa hizmet etmektedir. Bulgaristan, ülkemizle olan ilişkilerini de bu ilkelere göre geliştirmektedir. Halklar arasında ve özellikle Balkan halkları arasında barışı güçlendirme, anlaşma ve dostluk, insan refahı ve mutluluğu için yürütülen savaş Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nin, Bulgar halkının tüm çalışmalarının temelinde derinliğine yer almaktadır. Bulgaristan Komünist Partisi MK Birinci Sekreteri ve Bulgaristan Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkof yoldaş bu politikayı şöyle dile getirmektedir: "Bizim için barışın korunması adına, tüm ülke halkları arasında dostluk ve işbirliğini geliştirmek, bu yüce ülkelere hizmetten başka daha kutsal bir görev yoktur. Çünkü barış için savaşmak halkların özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini güçlendirmekte, onlara güvenlik müjdesini, gerçek özgürlüklerin, bağımsızlığın ve sosyal adaletin gerçekleştirileceği, sömürünün ve terörün tarihe karışacağı müjdesini getirmektedir."

(TKP'nin Sesi Radyosu, 2 Mart 1978)

★

BULGARİSTAN HALKININ ULUSAL BAĞIMSIZLIĞA KAVUŞMASININ 100. YILDÖNÜMÜ

«3 Mart'ta komşumuz sosyalist Bulgaristan halkı, Osmanlı İmparatorluğu'nun boyunduruğundan kurtuluşunun, ulusal bağımsızlığa kavuşmasının 100. yıldönümünü kutladı. TKP MK Ge-

nel Sekreteri Bilen yoldaş, Türkiye işçi sınıfının, halkımızın, komünistlerin kardeş Bulgar halkının bu bayramını içten dostluk duygularıyla, candan kutladığını Bulgaristan Komünist Partisi MK Birinci Sekreteri ve Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkof yoldaşa gönderdiği bir mesajla duyurdu, bu tarihsel günlemeyi selamladı. Ayrıca, TKP MK inzasıyla halkımıza bir de bildiri yayınlandı. Bildiride, sosyalist Bulgaristan'ın, emperyalizmin harpçi politikasına karşı Balkanlar'da barışın kalesi olduğu belirtiliyor ve TKP'nin, iki komşu halk arasındaki dostluk ve işbirliğini güçlendirme uğrunda savaşımı bundan böyle de sürdüreceği, bu yolda atılan tüm somut adımları destekleyeceği önemle vurgulanıyor.

BKP ile TKP arasındaki kardeşçe bağların temelinde Marksizm - Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkeleri yatar. Bu bağların kökü Blagoyef'lere, Dimitrof'lara, Mustafa Suphi'lere kadar uzanır. Partimizin genel sekreteri Bilen yoldaş, 75. doğum yıldönümünde yaptığı bir konuşmada iki kardeş parti arasındaki bu geleneksel bağları şu sözlerle dile getirdi: "Benim yaşamım, savaş kesimlerinde Bulgaristan Komünist Partisi'yle sıkı bağlarla örülmüştür. Bulgaristan komünistleriyle birlikte zindanlarda yattım. Sokaklarda dövüştüm. Bulgar Komünistleriyle kelepçeli 1.500 kilometre yol yürüdüm. 10 yıl boyunca Dimitrof yoldaşla, onun yönetiminde Komintern'de çalıştım."

Bilen yoldaşın vurguladığı bu savaş kardeşliği, proletarya enternasyonalizmi dayanışması bugüne dek daha gelişti, daha da verimli oldu. Bulgaristan işçi sınıfının, emekçilerinin, komünistlerin ulusal bağımsızlığı ve kurtuluşu için, emekçilerin özgür oldukları sosyalizm toplumu için yürüttüğü çetin savaşların Türkiye komünistleri, Türkiye işçi sınıfı için paha biçilmez değeri vardır. İşçi sınıfı, komünistler, ilerici - demokratik güçler emperyalizme, iç gericiğe, faşizme karşı yürüttükleri ulusal bağımsızlık ve kurtuluş direnişlerinde Bulgaristan halkının bu zengin savaşçı geleneklerinden kendilerine gereken dersleri çıkarıyor, bunlardan çok şeyler öğreniyorlar.

Kardeş Bulgaristan halkı, ulusal bağımsızlığına kavuşmasının 100. yıldönümünü gelişmiş sosyalist toplum düzenini kurma koşullarında kutluyor. Emek, bu güzel, yaşanması ülkede şarkı olmuş. Yaşamın tüm alanlarında örgütlenen sosyalist emek yarışları emekçilerin refah düzeyinin daha iyi bir biçimde karşılanmasına yardım ediyor. Tarımda, endüstride, bürolarda, üniversitelerde her yerde coşku dolu bir çalışma göze çarpıyor. Herkes mutlu, yarınından güvenli, Bulgaristan Komünist Partisi'nin yönetiminde geleceğin toplumu komünizme emin adımlarla yürüyor. Bulgaristan uluslararası alanda da büyük bir saygınlığa sahiptir. Bu ülkenin ürettiği tarım ve endüstri malları dünya pazarında büyük rağbet görüyor, aranıyor. Komşumuz Bulgaristan uluslararası

sı alandaki bu saygınlığa ardıcıl olarak izlediği onurlu dış politikasıyla ulaşmıştır.

Türkiye'ye gelince: Ülkemiz Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra emperyalizmin sömürü tuzaklarına kurban edilmiş, saldırgan bloklara bağlanmış, büyük tekellerin arpalığı durumuna getirilmiştir. Bugün Türkiye'nin dış politikası Washington'da, NATO karargâhlarında ayarlanıyor. Bütçesini, devlet planlarını, girdisini çıktısını emperyalizmin tefecilik örgütlerinden biri olan Uluslararası Para Fonu saptıyor. Bu örgüt son olarak % 30 oranını bulan yeni bir devalüasyon daha dayattı halkımıza. Bu girişimin yeni bir zam furyasına yol açacağı, işsizliği kamçılacağı, geçim sıkıntısını daha da artıracığı kuşku götürmez bir gerçektir. Anadolu toprakları ise NATO ve Amerikan üsleriyle, casusluk merkezleriyle doludur. Halkımız, işçi sınıfı, ilerici güçler işte bu yıkıma, emperyalist boyunduruğuna, saldırgan NATO'ya, silahlanma yarışına karşı çetin bir savaş yürütüyor. Halkımız özgür ve başına buyruk olmak istiyor. Bu savaşta komşularımız sosyalist ülkelerin dost yardımına büyük önem veriyor. Çünkü halkımız Anadolu'da NATO saldırı üslerine inat yükselen dostluk bacalarının ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşımıza büyük yardımı, katkısı olduğunu anlayacak bir bilinç düzeyine erişmiştir. Bundan ötürü sosyalist Bulgaristan'la iyi komşuluk, dostluk ve işbirliği ilişkilerinin geliştirilmesinden, derinleştirilmesinden yanadır. Kardeş Bulgaristan'la çok yönlü ilişkilerin geliştirilmesini bölgemizde barışın sağlanması savaşından ayırmayan TKP, halkımızın bu istemlerini gerçekleştirmek için ilkesel bir politika izliyor.

Ama Türkiye'de bu iyi komşuluk ve işbirliği ilişkilerinin daha da geliştirilmesine karşı çıkanlar da vardır. Bunlar Amerikan köleliğini, NATO boyunduruğunu halkımıza faşist yöntemlerle dayatmaya çalışan işbirlikçi güçler, tekelci sermaye çevreleridir. Bunlar iki kardeş halk arasında tarihsel düşmanlığı körüklemeye çalışan, Osmanlı İmparatorluğu'nun dünyaya yayılma ve halkları sömürgesi altında tutma politikasını faşist tirmanmayla sürdürmeye çalışan halk ve barış düşmanı güçlerdir. Osmanlı İmparatorluğu'nun harpçilik ve yayılma politikasını diriltmeye çalışan Türkçesler, bu gerici - faşist güçler, şovenizmi körüklerken komşumuz Bulgaristan'a karşı yayın organlarında ağız dolusu küfürler savurmakta, iğrenç provokasyonlara başvurmaktadırlar. Ama nafiledir. Halkımızın baş düşmanı bu güçler ergeç tarihin çöplüğüne atılacaklardır. Türkiye'de de barış, demokrasi ve özgürlük güneşi doğacaktır. Bu güneş, kardeş Bulgaristan'da olduğu gibi, ülkenin her köşesine, her aileye girecek, herkesin gönlünü ısıtacak, neşeyle dolduracaktır. Bu günler uzak değildir.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 3 Mart 1978)

BUNALIM, ONU DOĞURAN NEDENLERİ YOKETMEKLE ORTADAN KALKAR

«Geldi, geliyor derken bütçenin Meclis'te oylanmasının hemen ardından halkımıza % 30 oranında yeni bir devalüasyon daha dayatıldı. Yani Türk Lirası yabancı paralar karşısında % 30 daha ucuzladı, % 30 oranında değer kaybetti. Bu operasyon, dış pazarlarda emperyalist rekabete dayanamayan Türk mallarının sürüm ve satış olanaklarını daha da daraltacak, emperyalist tekellerin, Türkiye'ye, maliyeti çok ucuza mal olan ürünleri çok pahalıya dayatmalarına yol açacak ve böylece geçen yıl 4 milyar dolara ulaşan dış ticaret açığını daha da kamçılacaktır. Uluslararası Para Fonu'nun istemlerini yansıtan bu yeni devalüasyon, Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını artıracak, tekellerin sömürü olanakları önündeki azbuçuk engelleri de kaldıracak niteliklere sahiptir. İç pazarda ise bu olay, en başta yaşamı daha da zorlaştıracak, fiyatları yeniden artıracak, işçilerin, emekçilerin çetin savaşlar sonucu elde ettikleri hakları, bir çırpıda silip süpürecektir. Elbette bir yıl içinde üçüncü kez yapılan ve toplam olarak % 43 oranında değer kaybeden Türk lirasının bu son devalüasyonundan büyük tekellerin kılı bile kıpırdamayacaktır. Çünkü bunlar vurgunlarını vurdular. Örneğin taban fiyatları çoktan ayarlandı. İşçilerle toplu sözleşmeler hemen hemen tamamlandı. Büyük tütün tüccarları bundan bir hafta önce üreticinin elinden ucuza aldıkları malı şimdi liranın değer kaybetmesinden sonra iki - üç misli pahalıya satacak ve yeni vurgunlar elde edeceklerdir. Toplu sözleşmelerle elde edilen haklar da şimdi bu son devalüasyondan sonra değerini kaybedecek, gelecek zamlar karşısında işçilerin, emekçilerin bağladıkları yeni toplu sözleşmeler deveve kulak kalacaklardır. Hükümet başları devalüasyonun kaçınılmazlığını halka kabul ettirmek için binbir dereden su getirmeye çalışıyorlar. Ecevit bu girişimin tefecilerin, aracılarn vurgununa son vereceğini iddia ediyor. Müezzinoğlu ise, son devalüasyonun fiyatları etkilemeyeceğini söyleyecek kadar halkı aptal yerine koyacak bir tutumla ortaya çıkıyor. Halkımız bugüne kadar burjuva hükümetlerinin dayattıkları devalüasyonların görülmemiş fiyat artışlarına sebep olduklarını, tekellerin büyük kârlar vurduklarını çok görmüştür. Halkımız, devalüasyonun işsizlik, pahalılık, yeni zamlar, yaşamın ağırlaşması olduğunu da çok iyi bilir. Bunda emekçileri oyalamaya, aldatmaya kalkışmakta yarar yoktur. Yaşam halkımıza çok şeyler öğretmiştir.

Bunlar hep biliniyor. Bu ortamda da olsa devalüasyon yapılmayabilirdi. Evet yapılmayabilirdi, eğer hükümet ekonominin ağır yükünü işçi sınıfına, emekçilere yükleyeceği yerde, büyük tekellere, aracı - tefeci zümresine yükleyseydi. Yılda 60 milyar lirayı bulan vergi kaçakçılığının önlenmesi, büyük tekellere ağır vergi yükümlerinin konması, silah harcamalarının kısıtlanması, yabancı

sermayenin sömürsünün engellenmesi, İMF'nin baskı ve dayatmalarına boyun eğilmemesi, ulusal zenginliklerin halk yararına değerlendirilmesi, Sovyetler Birliği'yle, diğer sosyalist ülkelerle, Arap ülkeleriyle çok yönlü ilişkilere gidilmesi koşuluyla devalüasyon yapılmayabilirdi.

Ama hükümetin uyguladığı yeni devalüasyonun bir geçmişi yok mudur? Vardır. Gerici - faşist karması hükümet memlekete kandan, gözyaşından, işsizlikten, pahalılıktan, görülmemiş zamlardan, emperyalizma daha sıkı bağlanmaktan başka hiçbir şey getirmemiştir. Erkten düştüğü zaman da ardında ağır bir ekonomik yıkım bırakmıştır. Ama gelen hükümet bu ekonomik yıkımdan çıkmak için nasıl bir program getirmiştir? Gerçekler ortada. CHP ağırlıklı hükümet işçi sınıfının, emekçilerin istemlerinden giderek uzaklaşıyor, işçi sınıfıyla, ilerici demokratik güçlerle emekçilerle bağlaşıklık kuracağı yerde, emperyalist çevrelerin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları, istemleri yönünde işbirlikçi burjuvaziyle, iç gericilikle uzlaşma yollarına gidiyor. Üç aşağı - beş yukarı MC hükümetinin hazırladığı bütçeyi benimseyen hükümet, ekonomik politikasıyla sermaye çevrelerini daha da güçlendirme yollarına başvurmaktadır. Memleketin içinde bulunduğu ekonomik bunalım ise, ancak onu doğuran nedenlerin köküne inmekle, onu yok etmekle ortadan kalkar. Nedir bunalımın baş nedenleri? En başta emperyalizme, saldırgan NATO'ya bağımlılık politikası gelmektedir. NATO'dan çıkmak, emperyalizmle ve özellikle Amerika'yla bağlanan ikili kölelik anlaşmalarını yırtıp atmak, silahlanma yarışına son vermek ekonomik alanda atılacak önlemlerin ilk ve zorunlu adımlarıdır. Bundan sonra, atılacak adımların yerli ve yabancı sermayenin devletleştirilmesi, yeraltı ve tüm yerüstü kaynakların halkın hizmetine verilmesi, yerli ve yabancı bankaların, sigortaların kamulaştırılması gibi önlemlerle desteklenme girişimleri gelir. Böylesi bir politika da, kesin anti - emperyalist, anti - faşist, demokratik bir programın ödünsüz uygulanmasını gerektirir. Ülkemizi bunalımlardan, halkımızı işsizlikten, pahalılıktan, korkunç geri kalmışlıktan kurtaracak böylesi bir program da, ancak tüm anti - emperyalist, anti - faşist, barıştan, sosyal ilerlemeden yana güçlerin Ulusal Demokratik Cephe'siyle, halkımızın savaş birliği ile gerçekleşir. CHP ağırlıklı hükümet bu yollara başvurmazsa, memleketi bunalımlardan kurtarmak şöyle dursun, daha büyük bir yıkıma sürükler ve kendisi de bu yıkımın altında ezilir gider.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 3 Mart 1978)

HÜKÜMETİN UZLAŞMACI POLİTİKASI

«CHP ağırlıklı hükümetin, Uluslararası Para Fonu'nun istemleri doğrultusunda yaptığı son devalüasyon, ülkenin ekonomik sorunlarını emperyalizmle uzlaşma yollarına giderek çözmeye kal-

kışan sağcı sosyal - demokratlarla işçi sınıfı, emekçi yığınlar, ilerici demokratik güçler arasındaki çelişkileri daha da keskinleştirdi. İşsizliğin, pahalılığın bir kat daha artması anlamına gelen bu devalüasyon sadece emekçilerin yoğun tepkisiyle karşılanmakla kalmadı, reformist sağcı sosyal - demokratların hakların, özgürlüklerin genişletilmesi, onun ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş savaşına karşı tutumunu da iyice günışığına çıkardı.

CHP'nin sağa kayan yöneticilerinin ağır bastığı hükümet işbaşına geldiği zaman iki büyük güçle karşı karşıya kaldı. Birisi Türkiye'de egemenliğini sürdürmeye çabalayan emperyalizm ve özellikle Amerikan emperyalizmidir. Diğeri ise, ülkenin içine sürüklendiği bunalımdan kurtulması, kendi durumunun iyileşmesi, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesi için savaşan geniş emekçi yığınlarıdır. Hükümet bu iki gücün arasında yalpalayıp durmaktadır. Ama son olaylar, İMF'nin dayatmaları sonucu getirilen % 30 devalüasyon, hükümetin emekçilerin uzun yıllardır özlemini çektiği ve uğrunda savaştığı toprak reformu, devletleştirme konularındaki bocalamaları ve kararsız tutumu, onun yabancı sermayeyle ilişkilerini kesme yanlısı olmadığını, tersine, giderek emperyalizme daha sıkı bağlandığını doğrulamaktadır. Hükümetin emperyalist çevrelerin istemleri, çıkarları doğrultusunda işbirlikçi burjuvaziyle, iç gericilikle uzlaşma yollarına girmesi, bu güçlerin emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi konusunda da çelişkili bir tutum içinde olduklarını açığa vurmaktadır. Burjuvazinin bu kesimi, iç pazarın genişletilmesine tekellerin kârlarının artması açısından yanaşmakta, bu da emekçilerin yaşam koşullarının daha da ağırlaşmasına, sömürünün artmasına, zam ve devalüasyonların daha da bindirmesine yol açmaktadır. Bu politikaya karşı tepki gösteren yığınların çıkışlarını da sağcı sosyal demokratlar reformist hayallerle önlemeye çalışmakta, ekonomik ve sosyal dönüşümleri kararsız ve yetersiz olan ve daha çok tekelilerin işine yarayan birtakım önlemlerle sürdürmeye çalışmakta, kendi sınıfının konumlarını güçlendirmeye çabalamaktadırlar. Bu amaçla da sınıf barışı sakızını ağızda gevelemektedir. Ama onların bu tutumunun altında sınıf savaşlarını denetim altına alma, işçi sınıfını grev ve diğer sınıf savaşı biçimlerinden vazgeçirme niyetlerinin yattığı apaçık ortadadır.

Fakat Türkiye'nin tarihsel gelişmesi, sınıf savaşının bulunduğu aşama, yığınların çıkışları, burjuvazinin bu kesimi içinde de kutuplaşmalara yol açmıştır. Örneğin, ulusal burjuvazi dediğimiz CHP'nin iktidardaki sağcı kesimi emperyalizme karşı savaşta ikircikli bir tutum, hatta uzlaşmaya kadar giden bir politika izlerken, onun sola açılan kanadı, emperyalizmin Türkiye'deki ekonomik ve politik egemenliğine son verilmesini, yabancı sermayenin ve topraklarımızdaki üslerin kapı dışarı edilmesini istemekte, yığınların ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşlarının içinde yer

almaktadır. Sağ kanat, kendi konumlarını güçlendirmek için zaman zaman anti - demokratik yöntemlere başvururken, sola açılan kanat demokratik dönüşümler programının eksiksiz gerçekleştirilmesinden, fikir ve düşünce özgürlüğünün genişletilmesinden yana kesin bir tutum almaktadır.

Komünistler, burjuvazinin bu güçlerine karşı tutumlarını, onların sınıf savaşına yaklaşım açılarına göre ayarlarlar. Komünistler, hükümetin her anti - emperyalist, ulusal çıkarlara yönelik eylemini desteklerler ve tersine, onun emperyalizmle uzlaşmaya yönelik tutumunu, ekonomik ve sosyal sorunların çözümündeki çelişkili politikasını eleştirmekten geri durmazlar. Komünistlere göre, Türkiye, içinde bulunduğu derin bunalımlardan ancak emperyalizmle olan aşağılayıcı anlaşmaların yırtılıp atılması, NATO'dan çıkılması, silahlanma harcamalarının kısıtlanması, köklü anti - emperyalist, demokratik dönüşümlerin gerçekleştirilmesi koşuluyla çıkabilir. Bu sorunun gerçekleştirilmesinde sosyalist ülkelerle kurulacak işbirliğinin paha biçilmez önemi olacaktır. Ama bu yola girmeden önce hükümetin emperyalizmle, gerici çevrelerle bağlaşıklık yerine, işçi sınıfına, emekçilere, ulusal demokratik güçlere yönelmesi, onlara dayanması şarttır. Çünkü, bu alanda atılacak her adım iç gericiliğin saldırılarına hedef olacağından, böyle bir bağlaşıklığın kurulması, dayanışmanın sağlanması kaçınılmaz olmaktadır. Başka türlü, hükümet, bunalımların altından kalkamaz, yıkımdan kurtulamaz.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 6 Mart 1978)

8 MART VE DEMOKRATİK KADIN HAREKETİ

«8 Mart emekçi kadınların barış, demokrasi, özgürlük ve kadın haklarını savunmak için uluslararası savaş ve dayanışma günüdür. Bu tarihsel günü kutlarken, emekçi kadınların geçtikleri devrimci yolun bir değerlendirilmesini yapmakta, anti - emperyalist, anti - faşist savaşa dinamizm getiren bu hareketin genel devrim sürecinde aldığı onurlu yeri bir daha belirlemede yarar vardır. Çünkü, Marksizm - Leninizm'in ölümsüz yaratıcılarının da belirttiği gibi, kadınlar anti - emperyalist savaşta büyük bir güçtür ve kadınların yoğun katıldığı bir halk hareketini ezmek, amacından saptırmak mümkün değildir. Dünya ilerici - demokratik kadın hareketi bu sorumluluğunu yükümlenmiştir.

Uluslararası alanda sınıfsal güçlerin karşı karşıya geldiği global politik ve ideolojik savaşta demokratik kadın hareketinin etkisi giderek artıyor. Bu hareket kapitalist ülkelerde devrimci sürecin dinamik ve güçlü bir yönünü oluşturuyor, topluma yayılıyor ve günümüzde demokratik kitle hareketinin en yığınsal bir

kolu haline geliyor. Kadın emekçilerin savaşı bugüne kadar kağıt üzerinde kalan haklarının yaşama geçirilmesi, kadınların da ailede, toplumda, üretimde, kültürde, yönetim işlerinde eşit haklara sahip olması üstüne gidiyor. Bu savaş barış, demokrasi, bağımsızlık ve sosyalizm savaşından ayrılmaz. Nitekim, ilerici demokratik kadın örgütleri, emekçi kadınlar emperyalizme ve gericiliğe karşı, barışın ve güvenliğin sağlanması, halklar arasında dostluk ilişkilerinin geliştirilmesi savaşlarının en ön saflarında yürüyorlar.

8 Mart Uluslararası Kadınlar Gününü kutladığımız bugünlerde, dünya ilerici - demokratik kadın hareketi böyle bir gelişme süreci içindedir. Uluslararası kadın hareketinin kopmaz bir parçası olan Türkiye demokratik kadın hareketi de savaşını bu ilkeler üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Bizim emekçi kadınlarımız da bu tarihsel günü, 8 Mart'ı "nükleer bombalar üretilmesin, analar göz yaş dökmesin, barış, demokrasi ve sosyal ilerleme üstün gelsin" belgisiyle kutluyorlar.

Türkiye'de demokratik kadın hareketi bilinçli, tarihsel bir eylem içindedir. Son zamanlarda demokratik kadın hareketi, emperyalist sömürüye, iç gericiliğe ve faşist saldırılara karşı savaş yürüten halk hareketiyle organik bakımdan daha sıkı bağlanmaktadır. İşçi - emekçi kadınların sınıf savaşlarına giderek daha aktif katılması, işçi sınıfının başını çektiği anti - emperyalist, anti - faşist savaşın sosyal yapısını daha da genişletmekte, köy ve kent orta katmanlarının da bu savaşa daha aktif katılmalarına yardım etmektedir. Burjuvazi, kadın hareketinin anti - emperyalist potansiyelini her zaman kendisi için büyük bir tehlike saymıştır. Bundan ötürü de kadın hareketini sermayenin hizmetinde "susan bir çoğunluk" haline getirmek için elinden geleni ardına koymamıştır. TKP, komünistler kadın sorununu ulusal - demokratik güçlerin birliği, işçi sınıfının anti - emperyalist, anti - faşist savaşta bağlaşığı olarak ele almaktadırlar. TKP, komünistler, kadın hareketini burjuvazinin ideolojik kısılcısından kurtarmak ve onu genel devrim dâvasına kazanmak için bir savaş yürütmektedirler.

Türkiye'de demokratik kadın hareketi, proletaryanın işsizliğe, pahalılığa, enflasyona, emperyalizme, faşist saldırılara karşı demokratik hakların, özgürlüklerin genişletilmesi ve barış savaşımı çerçevesinde gelişmekte, boy atmaktadır. Bu hareketin en karakteristik yönlerini ele alacak olursak diyebiliriz ki, ilerici, demokratik kadın hareketi özellikle 1975'den sonra görülmemiş bir gelişme ve yığınsallık aşamasına girmiş ve bu dönemde Türkiye'de ve Avrupa'da emekçi kadınları çatısı altında birleştiren ilerici kadın örgütleri kurulmuştur. Yine bu dönem içinde kadınların sınıf savaşlarına katılması yeni bir hız kazanmış, demokratik kadın örgütleri uluslararası kadın örgütleriyle sıkı bir dayanışma göstermişlerdir. Emekçi kadınların ortaya sürdüğü istemleri ele alacak olursak kesinlikle diyebiliriz ki, bunlar "kadın sorunu" çerçeve-

sini çoktan aşmış, ülkenin içinde bulunduğu koşullara göre gelişmiş, sınıf savaşının nicel ve nitel bakımından daha yüksek bir basamağına yükselmiştir. Artık işçi ve emekçi kadınlarımızın istemlerinde sadece işyerlerinde kreş açılması, kadınların toplum yaşamına daha aktif katılması istekleri sıralanmıyor, barışı ve güvenliği tehdit eden, insanlığı nükleer bir savaşa sürüklemeye yeltenen emperyalizmin karanlık oyunları, harpçi kışkırtmaları yeriliyor, nötron bombası lânetleniyor. Bu niteliklerinden ötürü Türkiye'de demokratik kadın hareketi burjuvazinin gözünde diken olmuştur. Burjuvazi bu gelişmeyi frenlemek, işçi, emekçi kadınları anti - emperyalist, anti - faşist savaştan koparmak, onları eylemsizliğe sürüklemek için yoğun bir saldırıya geçmiştir. Türlü sapık akımlar da burjuvazinin bu saldırısına çanak tutmakta, demokratik kadın hareketini yozlaştırmak, onu politik yaşamın dışında tutmak için yoğun bir çaba harcamaktadırlar. Demokratik kadın hareketini bu saldırılardan korumak, onun birliğinin daha da güçlenmesine yardımcı olmak her ilerici, yurtsever örgütün, kişinin görevidir. Bu destek ve yardım komünist Cemile'lerin yolundan yürüyen ilerici - demokratik kadınlarımızın iş ve ekmek, eşit haklar için savaşırken barış ve özgürlük bayrağını daha yükseklere tutmalarına katkıda bulunacaktır. TKP'nin SESİ Radyosu, ulusal kurtuluş savaşında emperyalistlere karşı silah elde döğüşen kadınlarımızın savaşçı geleneklerini yaşatan işçi ve emekçi kadınlarımızın bu tarihsel bayramı 8 Mart'ı candan kutluyor, onlara aile ve toplum yararına çalışmalarında olduğu gibi, barışın ve güvenliğin sağlanması, terörün ve sömürünün kalkması, bağımsızlık, kurtuluş ve sosyalizm bayrağının Türkiye'de de dalgalanması savaşında daha büyük başarılar diliyor.»

(TKP'nin Sesi Radyosu, 7 Mart 1978)

BAĞIMSIZ BİR DIŞ POLİTİKANIN GEREKLERİ

«Ecevit ve Karamanlis, Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunları görüşmek üzere 11 Mart'ta Montrö'de bir araya gelecekler. Uzunca bir süredir MC hükümetlerinin gerginliği sürdürmek için izledikleri bağımlı dış politika nedeniyle iki ülke arasındaki sorunların çözümü yolunda olumlu adımlar atılamıyordu.

Ecevit - Karamanlis görüşmesi iki ülke arasında dostluğun yeniden kurulmasına ve gelişmesine katkıda bulunmalıdır. İki ülke arasında dostluğun gelişmesi ise, hiç şüphesiz barışın yararına, barış düşmanlarının zararınadır. Geçtiğimiz ay içinde Yunanistan'ın başkenti Atina'da yapılan Akdeniz Ülkeleri Barış Konferansı'nda iki ülkenin barış örgütleri, karşılıklı görüşmelerinde bu durumu önemle belirtmişlerdir.

Ecevit "Figaro" gazetesine verdiği demeçte ümitli olduğunu, karşılıklı görüşmelerle herşeyin çözümlenebileceğini söylüyor. Elbette, karşılıklı görüşmelerle pekçok sorun çözümlenebilir, ama karşılıklı görüşmelerde taraf olanlar, bağımsız bir dış politikaya, barışçı bir dış politikaya sahipseler; bağlandıkları ekonomik, politik ve askersel paktlar, onları kendi çıkarlarının tersine bir yol izlemeye zorlamıyorsa. Ancak o zaman sorunlar çözülebilir, çözümler kalıcı olabilir. Hemen denilebilir ki, iki ülkenin başbakanı da bağımsız bir dış politika izlediklerini ve izleyeceklerini söylüyorlar. Üstelik bu iddiayı Yunanistan için daha da güçlendirecek bir etken de ortada vardır. O da Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadından çekilmiş olmasıdır. Ama yaşam öyle gösteriyor ki, hükümet çevrelerinin bağımsız olma iddialarına karşın, iki ülke birbiriyle çatışmış aralarındaki sorunları askıya almış ve hızlı bir silahlanma yarışına girmişlerdir. Bunun başlıca nedeni, iki ülkenin de NATO üyesi olması ve sorunları NATO'nun çıkarları yönünde çözmek zorunda bırakılmalarıdır.

NATO, hiçbir anlamda ve hiçbir şekilde barışa hizmet için kurulmuş askeri bir örgüt değildir. NATO; ABD emperyalizminin güdümünde, onun çıkarlarını bütün dünyaya, tüm diğer ülkelere dayatmaya çalışan saldırgan bir örgüttür. NATO'nun başındaki generaller, bugünlerde Türkiye'de bulunan Haig'ler dev silah tekellerinin adamlarıdır. Soğuk harbi, gerginliği, azılı anti-komünist ve anti-Sovyet propagandayla sürdürme sevdasında olan NATO'cu generaller, Kuzey Atlantik Paketi'na üye ülkeleri ABD'den silah satın almaya zorlamaktadırlar. 1972 yılında Türkiye'nin ABD'den 40 tane Fantom uçağı satın almasına karşı, Ecevit'in hatırlanılması gereken bir demeci vardır. Ecevit bu demecinde şöyle diyordu: "...Türkiye ile Yunanistan arasında silahlanma yarışının tırmanmaya dönüşmesi büyük sanayi ülkelerindeki silah ve uçak endüstrileri için yararlı olabilir. Fakat, Türkiye ile Yunanistan bakımından böyle bir yarışın yararlılığı çok şüphelidir..."

Biz, şüphelidir demiyoruz. Böyle bir durum, düpedüz, iki ülkenin zararınadır. Bölgemizde ve dünyada barışın zararınadır. NATO'nun başını tutan silah tekelleriyle, ABD emperyalizmiyle NATO'ya üye olmak zorunda bırakılan ülkeler arasında, onların çıkarları arasında uzlaşmaz çelişkiler vardır. İleride bu çelişkilerin daha da keskinleşeceği, NATO'nun erime sürecinin hızlanacağından kimsenin şüphesi olmamalıdır. Nasıl ki, Uzakdoğu Asya halklarına dayatılan SEATO dağılmış, CENŦO hızla erimiştir. Er veya geç NATO'yu da aynı akıbet beklemektedir. CHP Genel Başkanı ve Başbakan Ecevit, NATO'da kalacaklarını söylerken, "NATO'ya büyük bir katkıda bulunmayacağız" da diyor. Bu kadarı bile ülkemiz için bir yükten; hem kendi zararına, hem de diğer halkların, komşu ülkelerin zararına olan bir yükten, belirli ölçülerde kurtulmaktır. Bu açıdan bakıldığında, MC hükümetleriyle CHP'nin ağırlıkta olduğu hükümetin dış politikalarında, temelli farklar bulun-

mamasına karşın, bu politikalar birbirinden farklıdır. Bu hükümetin dış politikasının, olumlu bazı eğilimler taşıdığı gerçektir. Özellikle, komşu sosyalist ülkelerle, Sovyetler Birliği'yle gelişen ekonomik işbirliğinin ulusal güvenliğimizi ve ulusal çıkarlarımızı gözetecek, ülkemizi emperyalist ABD'nin bir atlama tahtası durumundan çıkaracak politik işbirliği aşamasına yükseltileceği anlamına gelen sözler söylenmesi çok olumludur.

Ancak, Ecevit'in bağımsız, barışçı bir dış politikanın en zorunlu koşulları olan çıkışları yapmaktan kaçındığı da bir gerçektir. Bugün NATO'ya üye olan ülkelerde, bu ülkelerin hükümetlerine varıncaya kadar her yerde ve barışçı bir dış politika izleyen paktsız İskandinav ülkelerinde ABD'nin nötron bombası üretimine karşı büyük protestolar vardır. NATO'nun nötron bombasını Avrupa'ya yerleştirme girişimlerine karşı büyük tapkiler vardır. NATO'cu generallerin, Türkiye'yi de nötron bombasıyla donatma girişimlerine, en azından bu yöndeki haberlere karşı hükümet hâlâ bir suskunluk içindedir.

İkinci bir konu da, Belgrad toplantısıdır. Hükümet bu toplantıda Türkiye'nin tutumunu barışın güçlenmesi yolunda açıkça ortaya koymaktan çekinir bir durumdadır. NATO'cular bu toplantının sonuç belgesini sürüncemede bırakmak ve silah tekellerine yeni kârlar sağlama peşindedirler. Hükümet, bu duruma karşı da açıkça tavır göstermelidir. Ancak bütün bunlar yapıldığında bağımsız bir dış politika yolunda adımların varlığından sözedilebilir. İki ülke arasındaki sorunların barış ve bölge halklarının yararına çözümlenebileceğine güven duyulabilir.»

(Bizim Radyo, 8 Mart 1978)

★

12 MART'IN YEDİNCİ YILINDA ORDU

«Ülkemiz tarihinde kara bir dönemin başlangıcı olan 12 Mart'ın üzerinden yedi yıl geçti. Yedi yıl geçti ama, ülkemizin tarihine bu kara lekeyi çalanlar, işkenceciler, kontr-gerillacılar hâlâ ortalıkta dolaşıyorlar. Hem de eskisinden daha da pervasızca, hem de eskisinden kat kat daha hunharca ve sinsice ortalıkta dolaşıyorlar. Bir yandan bir iki ay içinde yüzlerce insan göz göre göre kırılıyor, MHP'li ve Ülkü Ocaklı silahlı zorbalar toplu kırılmalar yapıyor, kaçırdıkları insanları işkence ile öldürüyorlar. MC hükümetleri döneminin bu acı Türkiye tablosu daha da acılaştırılarak yeni hükümet dönemine sokuluyor. Hükümetten düşen AP ve MHP başları bu kanlı saldırıların yönetimini açıkça üzerlerine almış görünüyorlar ve sürekli olarak bu hükümetin de sözde anarşinin üstesinden gelemeyeceğini bu saldırılarla kanıtlamaya çalışıyorlar. Bir yandan da buna bağlı olarak sağ - sol çatışması sözleri, anarşi sözleri, yani 12 Mart öncesinin gerici edebiyatı kasıtlı olarak yayılıyor. Oysa CHP'nin ağırlıkta olduğu bugünkü hükümetin ülkedeki kanlı kargaşa ortamını geriletebilmek için yaptığı birkaç girişim bile ortada bir sağ - sol çatışmasının değil, yeni sıkı-

yönetimler, faşist darbeler amaçlayan planlı bir saldırının, faşist tırmanma hareketinin olduğunu gözler önüne seriyor. Bazı MHP örgütlerinde, Ülkü Ocakları'nda ve diğer faşist paravan örgütlerde yapılan aramalarda silah yanında ilerici, yurtsever, demokrat görüşlü tüm insanların kıyımı ve kırımı için hazırlanmış kara listeler, raporlar bulunuyor. Bu faşist hareketin Ordu içinde de uzantıları vardır. Bunlar Ordu'yu yeni 12 Mart'lar ve halkın üzerine sürmek için hazırlanıyorlar. Bu durum dış basına, Avrupa basınına kadar yansımıştır.

Kara 12 Mart'ın bu yıldönümünde ve özellikle içinde bulunduğumuz bu günlerde tüm ilerici, yurtsever güçler, ordunun ulusal bir ordu durumuna getirilmesi, ordu içinde demokratikleşme sürecinin başlatılması ve hızlandırılması sorunlarını önemle bir kez daha ele almalıdırlar. Son yıllardaki gelişmeler Lockheed rüşvet olayı, askeri istihbarat örgütlerinde CIA ajanlarının bulunması, ambargo, en az üç kez faşist darbe girişimi ve kontr - gerillanın ordu içinde gizli örgütlenmesi, son olarak da Genel Kurmay Başkanlığı'ndan Sancar'ın ayrılırken yaptığı konuşma, ordunun ulusal konumlardan koparıldığı görüşünü asker ve sivil kamuoyunda güçlendirmiştir. Yalnızca 12 Mart sıkıyönetimi bile, ordunun en üst kademelerinin çeşitli egemen sermaye gruplarınca paylaşıldığını, aynı zamanda ABD'nin, büyük silah tekellerinin doğrudan ve NATO aracılığıyla ordunun en üst yönetimlerini sürekli olarak kontrol altına aldıklarını göstermiştir. Nitekim, artık sivil olan Sancar, ordunun ABD'nin ve NATO'nun saldırgan amaçları doğrultusunda tutulmasını öğütlüyor. Bir ulusal savunmadan değil, saldırıdan söz ediyor. Ancak ordu, ne yalnızca Sancar'lardan oluşmuştur, ne de öylece kalacaktır. Orduda, ordunun bütün ağırlığını yüklenen geniş bir assubay ve yurtsever subay kesimi vardır. Bütün şovenist, azınlık anti - komünist, emperyalizme bağımlılığı öven propagandaya karşı, bu geniş assubay ve subay kesimleri buldukları yerden ordunun ulusal konumlardan koparıldığını daha iyi görüyor, yurtseverliğin anti - emperyalist olmak, emekçi halka karşı yürümek anlamına geldiğini, tersine, halkla omuz omuza vermek olduğunu görüyorlar.

Ordunun tabanını oluşturan yüzbinlerce er ise, bütün demokratik hakları yok edilmiş, katı bir disiplin ve baskı altındadırlar. Erler dövülür, erler sopadan öldürülür, erler soğukta nöbette donarlar, erler oy kullanamazlar, erler izinli de olsalar istedikleri gibi dolaşamazlar ve nihayet ordu politikayla uğraşamaz anlayışı içinde, ordunun halktan yana kesimleri politika dışı kalmaya zorlanır.

Anti - emperyalist ve anti - faşist savaş, ulusal ordu, kışlada demokrasi savaşından ayrı değildir. Ordu içindeki yüzbinlerce erin, assubayın, yurtsever subayın yeri Ulusal Demokratik Cephe'dir.»
(Bizim Radyo, 9 Mart 1978)

Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinden Sayfalar

Likidatör - Bozguncu Akımlarla Savaş

S. ÜSTÜNGEL

POLİTİK ÇALKANTI

Basında, mecliste, politik partilerin toplantılarında, üniversitelerde, fabrikalarda, evde, sokakta herkesin ağzında bir söz var: "Memleket çalkantılar içinde bocalıyor!" Gerçekten de öyle. Memlekette genel bunalım, politik, ekonomik, sosyal çalkantılar dalga dalga yükseliyor. Gericiliğe karşı, yabancı köleliğe karşı direniş git-tikçe daha geniş yığınları, halkın değişik tabakalarını kucaklıyor. Sınıf savaşları kentte, köyde sertleşiyor, ulusal bağımsızlık - kurtuluş hareketi yurt düzeyine yayılıyor. Gericici egemen çevrelerin, Amerikan emperyalizminin kapıkulu olan hükümet, gelişen bu geniş halk hareketlerini önlemek, ezmek için elindeki bütün silahları kullanıyor. Sınıf savaşı, ulusal kurtuluş direnişi yeni bir aşamaya geçiyor.

Bu politik çalkantının nedenleri, kaynakları değişiktir. Ekonomik bunalımın bütün ağırlığı emekçilerin, geniş halk yığınlarının omuzlarına bindiriliyor. İşbirlikçi, egemen çevrelerin NATO'culuk politikası, bunalımı biteviye derinleştiriyor. Bu süregenlik bir yandan, kentte - köyde geniş yığımlara tırpan atıyor, milyonlarca yurttaş perişan oluyor, öte yandan kodaman burjuvazi - ağa ve yeni sömürgeciler üçlüsü büyük vurgunlar vuruyor. Bu soygun barbarca biçimler alıyor.

Bu süreç küçük burjuvaziye, orta tabakaları da amansız kısıkaçları arasına almıştır. Kentte, köyde ayrışma süreci alabildiğine gidiyor. Tarlasını, evini, barkını yitiren köylü, tezgâhını kapayan esnaf, zanaatçı, işsizler ordusuna akıyor. İş bulmak için dışarıya gitmek isteyen, İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun kapısında kuyrukta bekleyen yurttaşların sayısı, yalnız bunların sayısı 800 bindir. İşsizlik korkunç ölçüler almıştır. Bu durum, egemen çevrelerin millet düşmanı politikalarından, NATO'culuğu memlekete dayatmalarından, Türkiye'nin bir sömürge durumuna düşmesinden, biteviye çürüyen anti - demokratik bir düzenin, çıplak sömürü düzeninin sürdürülmesinden geliyor.

Büyük burjuvazi, onun işbirlikçi hükümeti, bu düzeni ayakta tutabilmek için polis terörünü, faşist biçimi yöntemleri bol bol kullanıyor. AP ve hükümeti, memlekette yurtsever, ilerici güçlere, örgütlere karşı savaşta, polisinden jandarmasından, savcısından başka her boydan ve her soydan en bağınaz, en gerici güçleri: padişahçıları, yobazları, Turancıları, faşistleri kendi eli altında topluyor. Bunları vurucu güçler olarak örgütlüyor. Faşist komandoları ortalığa salıyor. Bu vurucu faşist birlikleri Amerikalıların, CIA'nın koltuğu altındadır. Bunların gelir kaynakları V. Koç, Eczacıbaşılar, Yazıcı Kardeşler, Koperler gibi Türk mültimilyonerlerinin ve Rokfeller, Fordlar gibi Amerikan milyarderlerinin kurdukları fondardır. Faşist komandolar, komünizmle mücadele dernekleri, AİD'nin elindeki karşılık paralar fonundan bol bol yararlanmaktadır. Faşistler, komandolar bu fonlardan yemleri arttıkça, hükümetin, polis de desteğiyle, daha saldırgan, vurucu, kırıcı olmaktadır. Bunlar hükümetin eli altında, onun özel direktiflerine göre "Kanlı pazarlar" kuruyor, cenaze törenlerine baskın yapıyor, işçilere, öğrencilere saldırıyor. Bu komandolar, Amerikan 6. filosuna karşı, NATO'ya karşı gösteri yapan yurtseverlerin üzerine çullanıyor ve Amerikalıyı savunuyor.

AP, işbirlikçi hükümet, Türkiye'deki Amerikan sömürgecilerini jandarmasıyla, polisiyle, faşist komandolarıyla savunuyor. Daha açıkcası, Amerikalılar, eli altındaki Ankara hükümetini halka karşı, ulusal bağımsızlık direnişine karşı, işçi, köylü, gençlik hareketlerine karşı alabildiğine kullanıyor. Amerikalılar da, emperyalistlerle işbirliği kuranlar da yüzlerinden maskelerini atmak, iğrenç dişlerini halka göstermek zorunda kalmışlardır.

Memlekette işbirlikçi hükümete karşı, Amerikan köleliğine, NATO'ya ve ikili anlaşmalara karşı gittikçe genişleyen, yavaş yavaş örgütlü biçimler alan bir halk direnişi başlamıştır. Bu gelişme hem Amerikalılara, hem işbirlikçi çevrelere ve hükümete korku salmaktadır. Amerikan diktasına boyun eğen, Vaşington'un yedeğinde yürüyen Ankara hükümeti NATO'ya daha fazla sarılıyor, topraklarımızdaki Amerikan savaş üslerini, atom başlıkları yığınaklarını, ikili anlaşmaları kölece savunuyor. Bu kukla hükümet, büyük burjuva - kodaman ağa egemenliğini faşist biçimi bir diktatoryayla desteklemek çabası gösterirken, Amerikan dayanağını yitirmemek için yeni serüvenlere atılıyor.

Demirel hükümeti, NATO'nun Akdeniz'de kurduğu "çağrı" gücüne Türk donanmasını da teslim etti. Bu donanma, Akdeniz'in doğu kıyılarında, Türkiye, Yunanistan, İtalya sularında üstüste savaş manevraları, harp oyunları yapmaktadır. NATO'nun baş patronları ve uşakları, Akdeniz bölgesinde politik havayı sertleştirmekte, ateşle oynamakta, düpedüz kıskırtıcılık yapmaktadırlar. NATO'cular, bu harp oyunları ile: 1. Arap devletlerine karşı İsrail militaristlerinin saldırılarını desteklemek, 2. Orta Doğu'da ulusal

kurtuluş hareketlerine karşı gerici hükümetleri, faşist rejimleri tutmak, ilerici güçlerin eylem birliğini parçalamak taktiğini güdüyor.

Türkiye’de işçi ve sendika hareketleri, köylü, gençlik, öğrenci hareketleri yeni bir aşamaya, yepyeni bir düzeye yükseliyor. İşçi sınıfı tarihsel rolünü, tarihsel görevini kavramaya, savaşlarda anlamaya başlamıştır. Amerikan köleliğine, işbirlikçi hükümete ve gerici düzene karşı savaşta işçi sınıfı sürekli politik bir etken olmuştur. İşçi sınıfı bu savaşta başa geçiyor, ön ateş çizgisinde vuruşuyor. Emperyalizme, NATO’ya, Amerikan köleliğine ve bu köleliği savunan işbirlikçi hükümete karşı gösteri yürüyüşlerine işçiler örgütlü çıkıyor. İşçiler yurtsever gençliği, öğrencileri, aydınları; gençlik de, işçilerin eylemlerini, grevlerini destekliyor. Bu politik oluşum, memlekette artık geniş yığınların anlamaya başladıkları bir sorunu: ulusal demokratik cephe zorunluğunu somut ve açık olarak ortaya koyuyor.

Savaşın yeni aşamaya ulaşmakta olduğunu gösteren veriler vardır: 1. Anayasaya aykırı gerici eğitim sisteminin değiştirilmesi, fakültelerin, üniversitelerin Amerikancı ve faşist profesörlerden, öğretmenlerden temizlenmesi, halk çocuklarının okutulması isteğiyle, ilerici bir reform isteğiyle yapılan öğrenci boykotları yığınal sürekli bir savaş biçimini almıştır. Bu savaş gittikçe daha örgütlü ve daha bilinçli oluyor. Savaş ve örgüt biçimleri geliyor. Öğrenciler eylem komiteleri, yürütüm konseyleri kuruyor. Bu örgütler fakültelere, yüksek okullara el koyuyor. 2. İşçi hareketlerinde de, grevlerde de, köylü çıkışlarında da aynı eylem süreci, savaş biçim ve yöntemlerini görüyoruz. İşçiler, grevçiler fabrikaya el koyuyor, eylem komiteleri seçiyor, örgütlü savaşıyor. İşçiler bu eylemlerinde ileriye doğru yeni yeni adımlar atıyor. NATO işyerlerinde greve giden işçiler, çalıştıkları üslerdeki yerlere el koydular. İşçi sınıfı, böylece, topraklarımızdaki Amerikan saldırı alanlarını ele geçirmenin somut biçimlerinden birini halka gösterdi. 3. Köylerde sınıf savaşları keskinleşiyor. Memleketin değişik semtlerinde: Atalan, Göllüce, Elmalı, Yunak köylerinde, Bafa’da, Söke’de, Akhisar’da, Adana’da, Konya’da, Karaman’da geçen olaylar köylünün yeni savaş biçimlerine, yöntemlerine, örgüt biçimlerine yakınlığını ortaya koymuştur. Topraksız köylüler, Atalan’da olduğu gibi, toplu olarak ağaların topraklarına el koyuyor. Sürdükları toprakları silahla savunuyor. Köylü komiteleri kuruyor, ortak bir savaş yürütüyor. Köylüler Akhisar’da, Söke’de, Adana’da, Ankara’da, İzmir’de Amerikalılara, NATO’ya karşı yapılan gösterilere katıldılar. “Amerikalı defol!”, “Hükümet istifa et!”, “Bağımsız Türkiye!” haykırışlarıyla yürüyen işçilerin, gençlerin sesine köylülerin gür sesi katılmaktadır.

Böylece memlekette sınıf savaşları, yabancı köleliğe karşı ülke çapında direniş yeni bir aşamaya ulaşmaktadır. Bu aşamanın

bir özelliği de, savaşların kanlı olmasıdır, kodaman burjuvazinin, gerici egemen çevrelerin yığın hareketlerine silahla saldırmasıdır. Ayırıcı, belirli bir özelliği, bir çizgisi de, egemen çevrelerin bu işçi hareketlerini, ulusal bağımsızlık direnişini, sosyalist hareketi, yurt-sever gençlik hareketlerini içinden parçalamak, onu yozlaştırmak taktiğini kullanmasıdır. Bu bozgunculuk işinde burjuvazinin, egemen çevrelerin kullanageldiği çok sinsi yöntemler vardır. Bu karanlık, iğrenç işlerde kullandığı provokatörler vardır. Bunlar işçi hareketinin, ulusal kurtuluş direnişinin, sosyalist, komünist hareketin içinde düşman ajanlarıdır. İlerici güçleri içerden parçalama planı, senatör Tunçkanat'ın açıkladığı gibi CIA ile AP elebaşlarının üzerinde anlaştıkları bir Amerikan planıdır.

LİKİDATÖRLER - BOZGUNCULAR

Türkiye'de işçi hareketine, sosyalist - komünist harekete mu-sallat olmuş ters akımlar, anti - Marksist görüşler, bu akımları savunan bozguncular yeni bir şey değildir. Türkiye Komünist Partisi, kurulduğu günden beri, Marksçı - Leninci ilkelere düşman akımlarla, görüşlerle, işçi hareketini, Komünist Partisi'ni içerden baltalayan likidatörler - bozguncularla savaşagelmıştır. Likidatörler - bozguncular, sınıf savaşının keskinleştiği, ulusal bağımsızlık direnişinin ilerleme gösterdiği, azılı gerici çevreler, sömürücü egemen sınıflar, halk düşmanı hükümetler açık baskı ve teröre geçtikleri dönemlerde ortaya çıkmaktadırlar. Bunlar, işçi hareketini, sosyalist hareketi burjuvazinin kontrolü altına sokmak, Komünist partisini dağıtmak yolundan yürümüşlerdir. Çalışma yöntemleri, taktikleri her zaman grupçuluk fraksiyonculuk ve provokatörlük olmuştur.

TKP'nin örgütleri içine sızan bu bozguncular, her zaman parti programını, tüzüğünü, parti kararlarını, gizlilik ilkelerini çiğnemişlerdir. TKP tüzüğünün 7. maddesi kesindir: sağlara, "sollara", oportünistlere, fraksiyonculara, grupçulara, bozgunculara, provokatörlere, partinin onurunu lekeleyenlere, dejenere olmuş soysuzlara partide yer yoktur. TKP'nin Marksçı - Leninci ilkelerine, parti kararlarına, parti disiplinine karşı gelenlerle, anarşistlerle parti savaşagelmıştır.

Likidatörler - bozguncular, bunların elebaşları, TKP'nin gizli çalışmasına karşı çıkmışlar, bu yoldan yürüyerek partinin dağıtılması için çaba göstermişlerdir. TKP, isteyerek illegal - gizli çalışmaya geçmemiştir. Gerici egemen çevreler, onların hükümetleri koydukları yasakla Komünist partisini gizli çalışmak zorunda bırakmışlardır. Hükümet katları, polis, TKP'nin gizli çalışmasını yasak edemediği için, bu işi ajanlarına yaptırmak istemiştir. "Gizli çalışmak, gizli komünist örgütleri kurmak hiyanettir" diyenler polisin parolasını dillerine dolamışlardır.

Likidatörler bir zamanlar, 1925 - 27 yıllarında, Komünist partisi sesinin işçilere, halka, köylülere, kamu oyuna bildirilerle, çağrılarla duyurulmasına karşı direndiler. Bunlar, parti içinde Leninçilere, aktif militanlara karşı değişik baskı yöntemleri kullandılar. O sıra likidatörlerin başında Vedat Nedim, Şevket Süreyya gibi burjuva ajanları vardı. Her ikisi de, 1925 - 27 döneminde, partiye büyük kötülükler yaptılar. Vedat Nedim, bildiği bütün parti örgütlerini ele verdi. Onun bir polis ajanı olduğu, 1927 komünist avında, İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki açık duruşmada, bütün iğrençliğiyle ortaya çıktı. Şevket Süreyya "Türkiye'de komünist partisine lüzum olmadığını" savundu. Ve komünistlere karşı açık savaşa geçti. Şimdi, Kore'de Türk askerlerini kırdıran, Türkiye ulusal bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü Amerikan emperyalistlerine satan en gericci çevrelerin, büyük burjuvazinin, kodaman ağaların, işbirlikçi çevrelerin temsilcisi olan asık Menderes'in savunuculuğunu yapıyor.

Likidatörler, daha sonraları türlü yalanlara başvurular. Bunlar, "TKP'nin dağıldığı, dağıtıldığı" söylentilerini ortalığa yaydılar. Parti üyelerini, parti örgütlerini şaşırtmak amacıyla partinin stratejisini ve taktiğini bile bile yanlış yorumladılar, bozdular.

Burjuvazi, polis, artık işine yaramayan, iyice ipliği pazara çıkmış olan provokatörleri, bozguncuları ya suyu sıkılmış limon gibi çöp sepetine atıyor, ya da, zamanla bunları yeniden piyasaya sürüyor. Bugün basında, akımlar, örgütler arasında gürültü, patırtı koparan, kendilerine "eski sosyalistler" süsünü veren M. Belli gibi, H. Kıvılcımlı gibi örnekler, likidatörler bunlardandır. Kıvılcımlı komünist morali çamura buladığı, grupçuluk yaptığı, böylece partiye büyük zararlar verdiği, polisin amansızca saldırılarına yaradığı, özellikle TKP'nin İzmir ve İstanbul örgütlerini parçaladığı için, partiden bundan 30 yıl önce kovulmuştur. Hem kendisi, çok daha sonraları, komünist olmadığına, TKP ile bir bağı bulunmadığına bir duruşmasında polisi tanık göstermiştir. Böyle birisi şimdi basında, politika piyasasına "devrimci", "bilgin", Kuva-i Milliye günlerinde "düşmana ilk kurşunu sıkanlardan biri" olarak, cafcıflı etiketlerle sürülüyor. Yeni kuşaklar bilmezler bunların geçmişini. Biz onları bugünkü rolleriyle, asıl kimlikleriyle ortaya koyacağız.

M. Belli'nin kimliği Kıvılcımlı'ninkinden aşağı değildir. Bu adam, geçen yıl Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde: "Karşı-devrim" üzerine yaptığı konuşmasında, sosyal ve politik kimliğini ortaya dökmektedir. Kendisine çeki-düzen vererek: «Biz kimiz? Çoğumuz küçük burjuvaziden gelmiyor muyuz? Bu zümre milliyetçidir» diyor. Evet, yalnız milliyetçi değil, şovenisttir. Küçük burjuva niteliği buram buram tütmektedir. Birçok kalıplara girmiştir. Ama likidatörlüğü - bozgunculuğu, provokatörlüğü hiçbir zaman bırakmamıştır. En büyük provokatörlük rollerinden birini

bundan 15 yıl önce, DP diktatorası zamanında, yüzlerce komünistin tutuklandığı, en korkunç işkencelerin uygulandığı, Harbiye'nin bir "Bekirağa bölüğü"ne çevrildiği günlerde oynamıştır. Ve bu yüzden TKP'den kovulmuştur.

Bugün "üstün devrimci" geçinen bu likidatörler, hiçbir zaman ne basında, ne "komünist" diye yargılandıkları duruşmalarda TKP'nin savaş programından, ne için savaştığından tek söz etmemişlerdir. Ama hem basında, hem ötede beride, her zaman TKP'nin görüşlerine, savaş platformuna aykırı dedikodulara ara vermemişlerdir.

Tipik bir örnek verelim. TKP Merkez Komitesi, daha ilk günden, Ankara Hükümeti'nin Truman "doktrinini" benimsemesine, Marşal "planına" avuç açmasına karşı çıkmıştır. Amerikan emperyalizminin Türkiye'ye bu dalışı Anayurdun ulusal bağımsızlığı için en büyük tehlike olduğunu TKP halkımıza duyurmaya çalışmıştır. Komünist Partisi bu görüşünü, bu olayı, bu tehlikeyi elindeki bütün olanaklarla yalnız yığınlara duyurmakla, göstermekle kalmamış, buna karşı bütün yurtsever güçleri, en başta işçi sınıfını emekçi yığınlarını savaşa, savaşta birliğe çağırarak eyleminden geri durmamıştır.

Oysa likidatörler - bozguncular asıl içyüzlerini bu aşamada daha belirli ortaya koymuşlardır. Bunlar, bir yandan Merkez Komitesi'nin kararlarını sabote ediyor, partinin gizli çalışmasına karşı direniyor, öte yandan da "Amerikan emperyalizmi tehlikesinin abartıldığı"nı yayıyorlardı. Bu olay rastgele birşey değildi. Egemen çevreler, işbirlikçi büyük burjuvazi, bunların hükümetleri, Anadolu topraklarına saldırı üsleriyle, atom yığınaklarıyla oturan, Ankara'da hükümet üstünde değişik misyonlarıyla hükümet kuran Amerikalılar, Türkiye'yi "Kuzeyden gelen tehlikeye karşı koruduklarını" gece gündüz, durmadan tekrarlıyordu. Bu uyutma, şaşırtma, halkın aklını çelme taktiğine, Amerikalıların ve işbirlikçilerin yavuz hırsız oyununa likidatörler - bozguncular hemen ayak uydurdular. Ve uzun zaman Amerikan emperyalistlerini Türkiye'de baş düşman saymadılar. Bunlar, «Türkiye'de kaç tane Amerikalı var? Bir tutam.» dediler.

Onlar bugün bile, Türkiye'de Amerikan köleliğine karşı ulusal bağımsızlık direnişinin gelişmekte olduğu şu sırada, dünyanın dört bucağında Amerikan saldırganlıklarına karşı yürüyorlar (?). "Aydınlık" dergisinin 6. sayısında çıkan bir yazıda: «Amerikan emperyalistleri görünüşte ne kadar güçlüseler, gerçekte o kadar kofturlar» deniliyor. Burada artık Mao'nun "kâattan kaplan"ı Türkiye halkına gösterilmek isteniyor. Emperyalizmin, gericiliğin baş jandarması Amerikan sömürgecilerinin canavarlıklarını küçümsemek, saldırganlığının kat kat artışını yumuşak "kâat" gibi göstermek, en azından halkımızı aldatmaktır, onun savaş uyanıklığını körletmektir.

LİKİDATÖRLÜK - MAOCULUK

Likidatörler - bozguncular, Türkiye'de artık açıktan açığa maoculuğu yayıyor, onun ajanlığını yapıyor. Mao'nun kitaplarını, yazılarını basıp yayıyorlar. Ve yazılarına Mao'nun anti - Marksist, anti - Leninist görüşlerini temel yapıyorlar. Burada da tence-re yuvarlanıp kapağını bulmuştur. Sonra İsviçre polisinin açıkladığına göre Maocu yayınların harcamalarını Pekin ödüyor.

Mao Tse - tung ve grubunun yaptığı nedir? Çin'de ve uluslararası komünist hareketinde işledikleri suçları kabataslak sayalım: 1. Çin komünistlerinin, emekçilerinin bilincinden Marksizm - Leninizm öğretisini söküp atıyorlar. Bu öğretiyi "eski miştir", "Mao Tse - tung çağına girdik" diyorlar. Leninizme "revizyonizm" deyip çıktılar. 2. Çin Komünist Partisi'ni dağıttılar, li-kide ettiler. Partinin eski, devrimci kadrolarını kırdılar. 3. Halkın demokratik diktatorasını uygulayan yeni devlet mekanizmasını, kurumları yıktılar. Bunun yerine gerici, militarist bir diktatora kurdular. 4. Halk Kurtuluş Ordusu'nu içinden parçaladılar. Savaşlarda çelikleşmiş komünist generalleri, subayları zindanlara attılar, öldürdüler. Şimdi orduyu halka karşı kullanıyorlar. 5. Sendikaları, Komünist gençlik örgütlerini dağıttılar. 6. Köylerde sosyalist düzeni yıktılar, halk komünlerini dağıttılar. 7. «Kültür Devrimi» sloganıyla saldırıya geçen Maocular, Çin'in ve dünyanın en seçkin kültür değerlerini yaktı, yıktılar. Bu arada Pekin meydanlarında Nâzım Hikmet'in kitaplarını, şiirlerini ateşlere atıp, yaktılar. Bu barbarlığı, bir zamanlar, Berlin meydanlarında Hitlerciler yapıyorlardı. 8. Maocular, Çin'de burjuvaziyi işçi ve köylülere üstün tutuyor. 9. Ulusal azınlıklara karşı, Tibetlilere, Uygurlara karşı "eritme" politikası güdüyor, bunları eziyor. 10. Maocular, Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin can düşmanı olmuştur. Pekin hükümetinin Çin - Sovyet sınırında, Usuri ırmağında çıkarıldığı kanlı, silahlı provokasyon bu düşmanlıkta maocuların nerele-re vardıklarının yeni bir belgesidir. 11. Maocular, Amerikayla Sovyetleri çatıştırmak istiyorlar. 12. Onlar, ulusal bağımsızlık ve kurtuluş hareketlerine yönetici olmak iddiasındadırlar. Bu amaçla, komünist partilerinden kovulmuş provokatörleri, likidatörleri, bozguncuları işe salıyorlar. 13. Maocular, komünist partilerini parçalamak taktiğini güdüyorlar. Marksizm - Leninizm'e bunun için saldırıyorlar. Onlar, dünya komünist hareketinin birliğine, proleter enternasyonalizmine düşmandırlar.

Türkiye'deki likidatörler, maocuların bütün bu anti - Leninci, kaba şovenist tutumlarına bakıp bakıp bayağı coşuyorlar. "Aydınlık"ın 4. sayısında, "Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonizmi" başlıklı yazıda Mao hayranlığı göklere çıkarılıyor. "Mao Tse - tung'un yenilmez düşünceleri" gibi inciler döktürülüyor. Gene bu sayıda M. Belli; «Çin dünyanın kaydettiği en büyük ve en önemli devrim hareketine sahne olmuştur. ... Tarihsel insiyatif

geniş ölçüde doğuya geçmiştir.» diyor. Böylece bir kalemde, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'ni silip atıyor. İnsanlık tarihinde yepyeni bir çağ: kapitalizmin, emperyalizmin, sömürgecilik sisteminin yıkılması çağını açan, Yüce Lenin'in yönettiği evrensel devrimi likidatörler görmezlikten geliyor. Sovyetler Birliği'nin karşılıksız ve dev ölçülerde yardımı olmasaydı Çin halkı emperyalistleri, onlarla işbirliği kuranları yenemezdi, devrim yapamazdı. Mao'cular tarihsel gerçekleri, dünyanın bildiği, gördüğü olayları koyu bir şovenistlikle, azgın bir Sovyet düşmanlığıyla inkâra kalkıyorlar, güneşi balçıkla sıvamak istiyorlar.

Likidatörlere bakarsanız, I. Dünya Savaşı'nda "Türkiye Çanakkale'yi savunmasaydı, Rusya'da Ekim Devrimi olamazdı". M. Belli bu dipsiz iddiasıyla Osmanlıcılığını ortaya koyuyor. I. Dünya Savaşı'nda kabak Türkiye'nin başına patladı. Emperyalistler, "hasta adam" dedikleri Osmanlı İmparatorluğu'nu üleşmek için kanlı bir savaşa tutuştular. O zamanki işbirlikçiler, bu kanlı operasyonda, emperyalist gruplardan Almanların yanında yer aldılar. Milyonlarca Türk askerini Galiçyalarda, Sarıkamışlarda, Bağdat çöllerinde, Kanal boylarında kırdılar. Ve sonunda, yenilince, milleti, memleketi yüzüstü bırakıp kaçtılar. İngiliz, Fransız, Amerikan, İtalyan, Yunan donanmaları Boğazlardan 1918'de geçtiler. Karadeniz'den Sovyetlere saldırdılar. Hem daha önce, Osmanlılar, aventürist Enverler, Kafkasya'dan Sovyetlerin üzerine yürüdüler. Bakü petrolerini Almanlara sağlamak için Azerbaycan'a daldılar. İngilizlerin ve karşı - devrimci Beyazorducuların Kafkasları kana bulamalarına yardım ettiler.

Sovyetler bütün bu düşmanların, bu saldırıların üstesinden geldiler. Türkiye halkının ulusal kurtuluş savaşına ellerinden gelen yardımı yaptılar. Sovyet devletinin, Lenin'in ilk işlerinden biri, Çarlığın gizli anlaşmalarını açıklamak, Boğazları, İstanbul'u Çarlığa veren bu anlaşmaları yırtmak olmuştur. Büyük Oktobr Devrimi ve Sovyet devleti olmasaydı, emperyalistler Türkiye halkının gözyaşlarına bakmazlardı. Emperyalistler, Sovyetlere karşı saldırılarında Anadolu'yu ta o zamanlar bir "atlama tahtası" olarak kullanmak istediler. Evet, o zaman Türkiye halkı ulusal kurtuluş savaşını vermekle, emperyalistlerin bu sinsi planını bozmuştur. Bizim o zamanki ulusal bağımsızlık savaşımızın açılan devrimler çağına katkısı olmuştur. Düşman birdi, savaş ortaktı. Sovyetler, büyük komşumuz, Türkiye halkının ulusal kurtuluş savaşındaki onursal yerini hiçbir zaman küçümsememişlerdir. Bu savaşın tarihsel önemini her zaman belirtmişlerdir.

SOVYETLERE "EMPERYALİST" DİYECEK KADAR...

Türkiye yeniden ulusal bağımsızlığını yitirdi. Emperyalistler, NATO ve Amerikan üsleriyle, yeni bir "Düyun-ı Umumiye" — Genel Borçlar Kurumu — olan konsorsiyumlarıyla Türkiye'nin üye-

rine çullandılar. Amerikan emperyalistleri Türkiye'nin üzerine çullanırken, "sizi Sovyet tehlikesinden koruyorum" diyor. Memlekette egemen gerici çevreler, işbirlikçiler bu masalı biteviye tekrarlayıp duruyorlar. Oysa 50 yıldır, sınır kesmece kapı komşumuz olan Sovyetler, bir karış toprağımıza saldırmamışlardır. Anadolu topraklarında Amerikan saldırı üsleri var. Sovyet sınırları boyunca atom mayın kuşakları var. Türkiye'nin ordusuna NATO komuta eder. Bütün bakanlıklara, "uzman" adı altında Amerikalı kontroller oturmaktadır.

Durum böyleyken, likidatörler - bozguncular, olayları ters göstermek yolundan yürüyorlar. H. Kıvılcımlı en azılı Sovyet düşmanlarının savurdıkları iftiralarla "Türk Solu"nda içini döküyor. Çekoslovak olaylarını, Batı Alman emperyalistlerinin, Londra'nın, Vaşington'un açısından diline doluyor. Sovyetleri, küçük devletlerin "düşmanı" diye göstermek için yırtıyor. Sovyetlere "emperyalist" diyecek kadar alçalıyor. Böylece likidatörler, Türkiye'deki Sovyet düşmanlığı, komünist düşmanlığı yapanların deşirmenine su akıtıyor. Bunların gözleri öylesine dönmüş ki, Türk-Sovyet ilişkilerini, Amerikan ajanı Bedii Faik gibilerinden daha aşağılık bir dille eleştiriyorlar. Bunlar, Sovyetlerin Türkiye'de kuracakları yeni fabrikaları, açtıkları ucuz kredileri, bu ekonomik anlaşmaları Türkiye halkına değil, işbirlikçi hükümete "yardım" için yaptıklarını ortalığa yayıyorlar. Onlar bütün bu iğrenç gevezelikleri Pekin'den alıp, Ankara'da, İstanbul'da piyasaya sürüyorlar.

Likidatörler, dünya komünist hareketinin birliğine karşıdır. Buna, bir "Sovyet oyunu" diyorlar. Onlar, yalnız Marksçı-Leninici partilerin, proleter enternasyonalizminin karşısında deşillerdir. Kendilerinin "milliciliğini" reklam eden bu adamlar Arap halklarının ulusal bağımsızlık savaşlarını Maoocuların gözükleriyle görüyorlar. İsrail militaristlerini, saldırganlarını bırakıp, Nasır'a olmadık adlar takıyorlar. Basbayağı İsrail saldırganlarının, Amerikan - Batı Alman emperyalistlerinin kışkırtıcılıklarına çığırkanlık ediyorlar. Nasır'ı Çan Kay - şek'e benzetiyorlar. Sovyetlerle Amerikan emperyalistlerini bir tutarlarda akıl mantık aranmaz. Akdeniz'deki Sovyet donanmasıyla, Amerikan 6. Filosunu bir gösterenlerden sağduyu diye birşey beklenemez. 6. Filo, bu denizin çevresindeki devletlerin, halkların ulusal bağımsızlıklarına, bu bölgede barış ve güvenliğe karşıdır. Türkiye halkı, işçisi, genci, köylüsü bu korsanlara, bu Amerikan jandarmasına karşı direniyor, savaşıyor. Türk halkının Vedat Demircioğlu gibi yiğit oğulları kan döküyor, şehit oluyor. Likidatörler, bütün bu gerçeklere boş veriyor. Sovyet donanması, doğrudan doğruya bu bölgede NATO'cuların saldırganlıklarını gemliyor, halkların ulusal kurtuluş hareketlerine yardım ediyor. Bu yardımdan, dolayısıyla halkımız da yararlanıyor. 6. Filoya karşı daha güvenle savaşmak olanaklarını buluyor.

TİP'NE NEDEN SALDIRIYORLAR?

Likidatörler - bozguncular, memlekette ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist hareketin karşısına koyuyorlar. Ulusal kurtuluş hareketini işçi hareketinden ayırıyorlar. Bunu TİP'ne ve Devrimci Sendikalar Konfederasyonu'na, bunların çevresinde kümelenen gençlik, öğrenci örgütlerine uluorta saldırmak yöntemleriyle yapıyorlar. Likidatörlerin taktiği TİP'ni, ona bağlı örgütleri içinden parçalamak, onları içinden yıkmak taktiğidir. Bozguncuların bütün iç yüzleri burada, bu alanda, daha kesin ortaya çıkıyor.

Likidatörler, TİP'ni 1 numaralı hasım ilan ettiler. AP'yi, Amerikalıları, faşistleri, komandocuları, kelle isteyen padişahçıları, hepsini bir yana bırakmış, işçi sınıfının örgütlerine saldırıyorlar. Ama öte yanda, Türk - İş'in başında kilit yerlerini tutmuş, CIA'le, AP hükümetiyle elele çalışan sarı sendikacılara, Demirsoylara, işçi sınıfına ihanet edenlere seslerini çıkarmıyorlar.

TİP yöneticileri, Amerikan köleliğine, gericiliğe, faşist diktatoryaya, Anadolu topraklarındaki Amerikan atom harmanlarına karşıdır. Anti - emperyalist, anti - feodaldır. Bu parti, Türkiye'de, ve ilçelerde kurabildiği örgütlerle, Mecliste sayılablarıyla, elindeki basın ve yayın araçlarıyla ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist ülkü ve ilkelerle bağlıyor, yayıyorlar. Bu parti, faşist komandolarla çatışıyor. Mecliste, toplantılarda, kongrelerde, faşistler, AP'liler çivili sopalarla, muştalarla, tabancalarla, el bombalarıyla işçi partililere saldırıyor. Bu durumda, likidatör - bozguncuların TİP'e böylesine kinle, 1 numaralı düşman diye saldırmaları gerici egemen çevrelere, işbirlikçilere yardım değil de nedir? Bozguncular, TİP'ne birçok etiket yapıyorlar: "Bunu burjuvazi kurdurmuştur", "sosyal - demokrat", şudur, budur gibilerden... Evet, TİP komünist partisi değildir. Legal kurulmuştur, programı, tüzüğü meydandadır. Ama bozguncuların yamamak istedikleri gibi, işbirlikçi bir parti değildir. Batıda sosyal - demokrat partiler, örneğin Batı Almanya'da tekelci burjuvaziyle, Avrupa'yı yeniden ateşlere vermek planını güden Alman militaristleriyle ortak hükümet kurmuşlardır. Bu hükümet NATO'yu savunuyor. Amerikan emperyalizmini destekliyor. İsrail saldırganlarını arkalıyor. Ve bu hükümet Kayzerlerin, Hitlercilerin Türkiye'ye çöreklenmek çabaları içindedir, "Drang Nach Osten" planını yeniden denemek yolu üzerindedir. TİP bu emperyalist planlara karşıdır.

Lenin der ki: «Partide eleştirmeler yanlışlara, oportünist eylemlere karşı yönelmelidir. Partiye rastgele saldırılamaz, hele onu parçalamak olamaz. Oportünist eylemlere karşı diye ona "sol" saçmalar dayatılamaz.»

"Emperyalistlerin yanında saf tutmuştur" çamurunu TİP'e sürmekle likidatörler kendilerinin kimin yanında yer aldıklarını kamu oyunundan saklamak istiyorlar. Bunu yaparken de "milli demokratik devrim" sloganını biteviye tekrarlıyorlar. Bununla, ya-

ni “demokrasi”, “devrim”, “milli” deyimleriyle kendilerini “yaman ilerici” diye satmak cambazlığına kalkışıyorlar. Neden demokratik devrimi, ulusal bağımsızlık direnişini sosyalist, komünist hareketin karşısına koyuyorlar? Neden bunu yaparken kendilerine “eski sosyalistler” süsü veriyorlar, kendilerini “komünist” göstermek istiyorlar?

Kendilerine bu süsü veriyorlar, çünkü yığınlar arasında başka türlü tutunamazlar. Onlar, komünistlerin, TKP'nin 50 yıl boyunca, çetin savaşlarla yığınlar arasında kazanmış olduğu sevgiden, saygıdan, itibardan yararlanmak taktiğini kullanıyorlar. Bu ikiyüzlülükle bozgunculuklarını yürütmeyi daha elverişli buluyorlar. TKP'nin eski “Aydınlık” dergisinin adını da bu amaçla ortaya çıkardılar.

Savundukları “milli demokratik devrim”e gelince, onların bundan anladıkları şey TKP'nin programından, Marksçı - Leninci stratejisinden büsbütün ayrı bir şeydir. “Aydınlık” dergisinin 4. sayısında Mao Tse - tung'un demokratik devrim üstüne yazmış olduğu iki yazı birden çıktı. Adam bunları 30 yıl önce yazmış. Ama hâlâ o yoldadır. Diyor ki: «Çin'de, burjuva niteliğinde bir demokratik devrim yapıyoruz. Yaptıklarımızın hiçbiri burjuva demokratik devrimin sınırlarını aşmayacaktır.»

Bizdeki likidatörlerin savundukları “milli demokratik devrim” de bu niteliktedir. Bu “devrim”i de, gene kendi deyimleriyle, “asker - sivil, aydın zümresi yapacak”. Çünkü, diyorlar, bundan öncekini, yani kurtuluş savaşının getirdiği devrim bunların hegemonyası altında olmuştu. M. Belli “Karşı - devrim” konuşmasında bunu ispatlamaya çalışıyor ve bütün tarihsel gerçekleri ters gösteriyor. O zamanki devrimin, üst katlarda geçen, güdük kalan bir burjuva devrimi olduğunu, sınıfsal niteliğini, milli burjuvazinin köklü demokratik devrimden çekindiğini, ulusal bağımsızlık savaşının, emperyalistleri yendikten sonra, belli bir aşamada kösteklendiğini, egemenliğin, hegemonyanın burjuva - ağa sınıflarının elinde kaldığını, kurtuluş savaşının, o devrimin itici gücünün işçi - köylü - halkın geniş tabakaları olduğunu likidatörler inkâr yoluna sapıyorlar.

Sonra, savundukları “milli demokratik devrim”de işçi sınıfını bir kenara itiyor, devrimin ana gücü, savaşkan gücü olduğunu tanıtmıyorlar. «Türkiye’de işçi sınıfının örgütü yoktur» deyip çıkıyorlar. Ve bu savaşta, diyorlar, «hegemonya, öncülük onu hakkenindedir.» Onların bütün dedikleri, “albaştan etmek”, geçen Kuvay-i milliyeciliği yeniden oynamaktır. Olmayacak şey. 50 yılda çok şeyler değişti. Türkiye’de işçi sınıfı hem nitelik, bilinç ve örgüt bakımından, hem nicelik bakımından çok gelişmiştir. Bu sınıf, memleketin politik yaşantısında sürekli etken olmuştur. Amerikan köleliğine, işbirlikçi diktatoraya, gericilere, faşizme karşı ön saflarda savaşmaktadır.

Likidatörler, işçi - köylü birliğine ve özellikle bütün anti - emperyalist, anti - feodal güçlerin, bütün yurtsever örgütlerin ulusal demokratik cephe kurmalarına karşıdır. TİP'e, DİSK'e, yurtsever, ilerici gençlik - öğrenci örgütlerine bu açıdan saldırıyorlar. İşçi Partisi'ne, Fikir Kulüpleri Federasyonu yöneticilerine bu çamur atma taktiğini kullanıyorlar.

Örneğin, «faşist komandolar, faşist akım, sosyalist stratejinin yanlış uygulanmasından doğmuştur» diyorlar. Olayı böylesine karman çorman etmekle vurucu faşist komandoların, kelleci yobazların işlerini kimlerin kullandığını, bunları kimlerin örgütlediğini, faşizmin nereden geldiğini maskeliyorlar.

Türkiye'deki vurucu faşist - yobaz komandolar, AP ve hükümetinin desteklediği, ilericilerin üzerine saldırdığı bu örgütler, Amerikan malıdır. Arkalarında CIA vardır. Faşizm, finans kapitalin en gerici, en şovenist, en emperyalist grubunun açık terör diktatorasıdır. Faşist diktatoranın kurulması, bir burjuva hükümet değişmesi değildir, burjuva diktatorasının açık zorbalık biçimine sokulmasıdır. Bugün Türkiye'de AP hükümeti, kodaman burjuva - ağa ikilisinin, bunların yerli ve yabancı bankalara dayanan finans oligarşi grubunun, mültimilyoner parababalarının egemenliğini artık eski yöntemlerle yürütemez bir duruma girmiştir. Meclisteki parmak çoğunluğu mekanizması büsbütün işleyemez olunca, Endonezya veya Yunanistan misali kanlı bir diktatora planını tezgahlamaya koyulmuştur. İşbirlikçi hükümetin tutumu, son ayların olayları bunu gösteriyor. AP yöneticileri, böylesine sert bir basıyyla, faşist komandoları, "yeşil bereli" komando birliklerini kullanarak, terörle seçimleri kazanmak istiyor.

Bu durum, burjuva demokrasisiyle faşist diktatora arasındaki çelişki, özellikle Amerikan emperyalizmiyle Türkiye halkı arasındaki uzlaşmaz çelişkiler Ulusal Demokratik Cephe kurma olanağını yaratmıştır. Likidatörler bu temeli baltalıyor. Onlar, "millet kaynaşımı", "milli sınıfların birliği", "bütün Türk milliyetçileri elele" gibi sloganlarla sınıfları birbirine katıyor, işçi sınıfının bilincini, sınıf savaşlarını körletiyor. Burada kendilerinin şovenist, Marksizme, Leninizme yabancı ve düşman olduklarını daha açık ortaya koyuyorlar.

Onlar, milli burjuvazinin sınıfsal niteliğini, özellikle onun birbirine aykırı iki yönünü, ilerici yönüyle, gerici, uzlaşıcı yönünü, hele sömürücü sınıf niteliğini maskeleymeye çalışıyorlar. Milli burjuvazi derebeyliğe, emperyalizme karşıdır. Bu gerçeği unutmadan, TKP, bu burjuvazinin ilerici kolunu, bütün anti - emperyalist, anti - feodal güçleri, örgütleri bir Ulusal Demokratik Cephe platformu üzerinde savaşa çekmeye çalışmıştır.

Durumu pek kestiremeyen, Ulusal Demokratik Cephe ülküsünü pek kavrayamayan kimi gençler, bir "ulusal kurtuluş cephesi" ortaya attılar. Bu olay Ulusal Demokratik Cephe kurma zo-

runluğunu, bu ülkenin gittikçe yayıldığını, kafalara yer etmeye başladığını gösterir. Ama, bu cephe, öyle bir kişinin, bir grubun, bir örgütün, bir partinin işi değildir. Bunun için böyle bir örgütün kurulmasına yanaşan partilerin, sendikaların, gençlik, öğrenci, öğretmen örgütlerinin, ilerici derneklerin bir hazırlık yapmaları gerek. Bunların temsilcilerinin bir araya gelip ne üzerinde, nasıl bir savaş programı üzerinde yanyana gelebileceklerini konuşmaları gerek. Belki, ilk adımda bir iki örgüt buna önyak olur. Hazırlık böyle başlar. Ulusal Demokratik Cephe'de savaş birliği kurmak, bütün partilerin, öteki örgütlerin tek örgüt olması değildir. Bunların kendi programlarına da uygun olan belirli hedefler etrafında birleşerek o amaçlar uğrunda ortak savaş yürütmeleridir.

Bugünkü aşamada savaşın sivri ucu Amerikan köleliğine, bu köleliği savunan işbirlikçi hükümete, onun temsil ettiği azıllı çevrelere, kodaman burjuva - ağa diktatorasına, bunların memlekete dayatmak istedikleri faşist biçimi diktalara karşıdır. Bu gelişmeyi görmek, bu zorunluğu anlamak, bu savaşı geniş yığınlara maletmek, bu savaşı örgütlemek. Ulusal Demokratik Cephe'yi kurma işine buradan başlamak günün en canlı politik sorunudur.

Sonra, işçi, köylü sorunlarından, bu iki gücün birliği sorunundan, faşist komandolarla savaştan, Amerikalılarla vuruştan, bu işbirlikçi zorbalık hükümetini alaşağı etmek direnişinden başka sorunlar da vardır. Ulusal azınlıklar sorunu, bunların durumu, istekleri, savaşları günün canlı olayları arasındadır. İşbirlikçi hükümetin ulusal azınlıklara karşı hele Kürtlere, Araplara, Lazlara karşı ezgi politikası, bu halkları zorla eritme politikası günden güne geniş ölçüler almaktadır. Hükümetin ordudan ayırıp kurduğu özel birlikler, "yeşil bereli" denilen komandolar yalnız grevcilere karşı, yalnız ağaların topraklarına el koyan köylülere karşı değil, sürekli olarak Kürt halkına karşı kullanılmaktadır. Geçenlerde, Doğuda, 13 il ve ilçenin Yüksek Okul Öğrenci Dernekleri bir Duyuru yayınladılar. Bu illerdeki Kürt halkının acı durumunu dile getirdiler. Kürt halkının haklı isteklerini, demokratik hakların sağlanmasını öne sürdüler. Ve Kürt halkının bu savaşının bütün Türkiye halkının ulusal bağımsızlık için, demokratik Türkiye, barışçı Türkiye için yürüttüğü savaşla sınıksız bağlı olduğunu belirttiler. Bu politik canlı konu Ulusal Demokratik Cephe'nin savaş programına girmektedir.

Çağımızda evrensel devrim süreci ulusal bağımsızlık, ileri demokrasi ve sosyalist devrim hareketleriyle sınıksız örülüyor, böylesine geliyor. Bu geniş harekete halkın, emekçilerin proleter - olmayan tabakaları da gittikçe daha geniş ölçülerde katılıyor. Proleter - olmayan yığınlar devrim hareketine kendilerinin özel çıkarları ve görüşleriyle gelirler, katılırlar, Lenin, «işçi hareketinin büyümesi sırasında, burjuva ideolojisinin köleleştirdiği ve bu köle-

likten zor kurtulan, biteviye ve dönüp dönüp bu ideolojinin etkisi altına düşen burjuva elemanlarının da, işçi hareketinden yana olanların arasına, belli sayılarda sokulduklarını» belirtir.

Türkiyemizde bunun canlı örneklerini görüyoruz. Likidatörler - bozguncular bunlardandır. Lafta "devrimcidirler", mangalda kül bırakmazlar. İşte, eylemde burjuvazinin ajanlığını yaparlar. Bunların işleri, güçleri işçi hareketini, sosyalist hareketi ulusal bağımsızlık direnişi ile karşı karşıya getirmek, yurtsever, ilerici örgütleri, güçleri birbirine düşürmek, devrim hareketlerini baltalamaktır. Devrim ve kurtuluş hareketlerini burjuvazinin buyruğu altına sokmaktır. Bunlar proleter enternasyonalizmine düşmandır. İşte böylesine tehlikeli bir akıma karşı savaş kaçınılmazdır, zorunluktur.

Lenin'in öğütleri her zaman kulaklarımıza küpe olmalıdır. Hem yabancı, hem yerli sömürü ve ezgi cenderesi içinde bulunan Türkiye'de komünistlerin, Komünist Partisi'nin görevi yalnız işçi sınıfını örgütlemek, onun savaşını geliştirmek değildir. Onların önemli bir görevi de, Türkiye işçi sınıfını, onun savaşını, Türkiye halkının ulusal bağımsızlık hareketini dünya işçi hareketiyle, dünya devrim hareketleriyle, ulusal bağımsızlık savaşlarıyla bağlamaktır. Lenin'in dediği gibi: «Ortak savaşta başka ülkelerin proleterleriyle kaynaşmaktır.»

Türkiye halkı, işçi sınıfı, köylüsü, ilerici yurtseverleri ulusal kurtuluş, demokrasi ve barış uğrunda savaşlarında yalnız değildir. Her cinsten ve her boydan iç ve dış düşmanlara karşı, düşman ajanlarına karşı savaşta uyanıklık, birlik zorunluktur.

(Yeni Çağ, Mayıs 1969)

[temel]
yayınlar

TKP. Konferansı

(BELGELER)

Fiyatı: 25 Lira

Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM

Ürün: 032

Gençliğin Yolu, İşçi Sınıfının Savaş Yoludur!

İGD'nin Birinci Büyük Kongresine Doğru

Ahmet Muhtar SÖKÜCÜ

Önümüzdeki ayın ortalarına doğru örgütümüz İlerici Gençler Derneği'nin I. Genel Kurulu topluyor. Kuruluşundan yaklaşık olarak ikibuçuk yıl sonra gerçekleşen bu kongre, örgütümüzün gerek kendi evrimi ve gerekse içinde bulunduğu konumu açısından oldukça büyük bir önem taşımaktadır. Hemen hatırlatalım ki, kuruluşundan sonra işbaşına gelen üç ayrı hükümetin ilgili üç ayrı bakanı, adeta birbirleriyle yarışarcasına İGD'nin tüzüğünü onaylamaktan kaçındılar; hiçbir hukuksal gerekçeye dayanmayan nedenlerle tüzüğü birkaç kez geri çevirdiler. Örgütümüzün karşılaştığı yoğun baskı ve saldırının bir parçasını da bu anti - demokratik uygulama oluşturmaktaydı. Sanıldı ki, uzun süre kongre yapma olanağı bulamayınca örgütümüz kendiliğinden çöküp gider! Sanıldı ki, ağır baskı, saldırı, ve provokasyon koşulları altında örgütümüz ayakta kalmak için gerekli direnci gösteremez! Amaç buydu... Ne var ki, daha kuruluşuyla birlikte onbinlerce genci kendi saflarında örgütleme başarısı gösteren İGD, üyelerinin bilinçli ve özverili çabalarıyla, örgüt olarak yürüttüğü ardıcıl savaşımla her türlü baskı ve saldırıyı göğüslemesini bildiği gibi, bu amaca yönelik oyunları da tersyüz etmeyi başardı. Şimdi örgütsel bakımdan, ilk genel kurulumuzun toplanacağı bir aşamanın eşiğine gelmiş bulunuyoruz. Bu kongre, herşeyden önce, büyük burjuvazinin, gerici - faşist güçlerin ve her boydan bozguncuların örgütümüzü elden gelirse yıkmak, ya da en azından gelişmesini durdurmak yönündeki açık - gizli saldırı ve teptilerine karşı verilmiş en iyi yanıt, güçlü bir eylem olacaktır.

Hangi koşullardan geçerek bu noktaya gelindiğinin bilinmesi, I. Kongre'nin önemini kuşkusuz daha da artırmaktadır.

Ülkemizde gençlik hareketi, önceki dönemlerle kıyaslanamayacak ölçülerde hızlı bir gelişme gösteriyor. Anti - emperyalist devrim sürecine genç kuşakların katılımı şimdi daha yığınsal ve daha örgütlü. Gelişme yalnızca bu yönde değil. Gençlik hareketinin özüne, içeriğine ilişkin olumlu, canlı, işçi sınıfının ideolojik ve politik savaşımının çizdiği perspektiflere uygun bir gelişme de sözkonusudur. Gençlik kitleleri, bugünkü ve gelecekteki çıkarlarının savunulmasında, özgür ve aydınlık bir geleceğin kurulmasını

da hangi güçlerle birleşmek gerektiğinin daha çok bilincindedirler. Kapitalist düzenin açlık, yıkım ve dayanılmaz sömürü çarkının kırılması için, bizzat bu düzenin temellerine, sömürücü sınıfların erk ve egemenliklerine karşı savaşımın kaçınılmazlığını şimdi daha iyi kavriyorlar. Burjuva ideolojisine, onun çeşitli biçim ve görüntülerine karşı olduğu gibi, sağ ve “sol” revizyonizmin kuyrukçu ya da sahte “devrim” çığırkanlıklarına karşı da uyanık kalmak ve ardıcıl bir savaşım içinde olmak zorunluluğu şimdi ilerici gençlik kitlelerinin bilincinde daha çok kökleşiyor, pratik bu gerçeği hergün biraz daha doğruluyor.

Gençlik hareketi denilince bugün artık, yalnızca büyük kentler gelmiyor aklı. Gençlik hareketinin alanları şimdi yalnızca okullarda değil. Eğitim ve üretim alanlarında, okullarda, fabrikalarda, köylerde yeralan genç kuşaklar, genel sınıfsal ve toplumsal sorunların yanısıra bir de genç olmaktan ileri gelen, bu kuşağa özgü sorunlarla da karşı karşıya olduklarını görmekte ve örgütlenme gerekliliğini duymaktadırlar.

Öğrenci gençliğin örgütlenme ve bağımsız eylemlere girişebilme konusundaki yatkınlık ve gelişmişliği, şimdi çalışan gençlik kesimlerini de kucaklamaya başlamıştır. Kuşkusuz bu gelişmenin en yavaş gitmekte olduğu kesim, kırsal alanlardır. Ancak, kırlarda kapitalist gelişmenin yarattığı sınıf farklılaşmasının hızlanması, kitle iletişim araçlarında görülen yaygınlık, köy kökenli gençlerden orta ve yüksek öğrenim yapanların sayıca artması gibi etkenlere bağlı olarak son dönemlerde köylü gençliğin de örgütlenme sürecine girdiğini gözlemekteyiz. 1970 öncesi gençlik hareketinin toplumsal bileşiminde görülen en önemli eksiklik, onun yalnızca öğrenci gençlikten ibaret oluşuydu. Oysa şimdi yurdun her yöresini kapsayan, işçi - köylü ve öğrenci gençliğin bütünlüğünden oluşan yaygın ve yığinsal bir gençlik hareketi, günümüzün bu alana özgü başlıca gelişmeleri arasındadır. Örneğin, İGD üyelerinin önemli bir kesimini çalışan gençlik oluşturmaktadır.

Gençlik hareketinin toplumsal yapısına ilişkin bu gelişmeler, ideolojik ve politik gelişmelerle de tamamlanıyor. İlerici unsurlar arasında, özellikle “sol” maceracılığın etkilerinden kopan ve işçi sınıfıyla, onun dünya görüşüyle, örgütlü politik savaşımıyla daha çok kaynaşma olgusu gittikçe açık bir niteliğe bürünmektedir.

Bütün bunlar bir rastlantı mı? **Kendiliğinden** gelişen şeyler mi? Hele işçi sınıfımızın ideolojik ve politik savaşımının görüşlerinin gençlik içerisinde güçlü bir etkinlik kazanması, yığinsallaşması, kimi grupların öne sürdükleri gibi geçici bir durum mu? Gençlik hareketinin toplumsal bileşiminde görülen olumlu gelişmelerle, ideolojik ve politik biçimleniş, birbirinden kopuk şeyler mi?

Bu sorulara kimler, nasıl yanıt verir bilemeyiz, ama kendi yanıtımız basit ve tektir: Burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki sınıf

savaşımının her alanda kendini daha da sert biçimlerde duyurduğu, dev boyutlu kitle gösterileriyle yığınların ileri politik hedeflere yöneldiği, derin ve çözümsüz ekonomik ve politik bunalımlarla burjuva egemenliğinin sarsılmakta olduğu bir toplumda gençlik hareketi elbette yerinde saymayacaktır, saymadı da! 1970 öncesinin ürkekliliği ya da küçük - burjuvaziye özgü mantık darlığı ile günümüze bakanlar, gelişmelerin özünü ve yönünü kavramakta güçlük çekeceklerdir. Onlar ya kötü bir "seyirci" olarak gençlik hareketini izlemekle yetinecekler, ya da geçmişi diriltme, olduğu gibi tekrarlama özlemleriyle, geçmişe "ahlı vahlı" övgüler dizmeyele yeni yeni çıkmazlara saplanıp kalacaklardır.

Oysa yaşam tüm canlılığı ve değişkenliği ile sürüp gidiyor. Son birkaç yılda, sınıf savaşımının yeni bir yükselme dönemine tanık olmaktayız. Değişik toplumsal güçlerin yer aldığı geniş boyutlu kitle gösterileri, anti - emperyalist devrim sürecinin gittikçe ulusal bir direnişe dönüşmekte olduğunu gösteriyor. 1 Mayıs'lar, DGM direnişi, MESS patronlarına karşı utkuyla sonuçlanan uzun süreli grevler, en son yüzbinlerce insanın katıldığı "faşizme ihtar" eylemini yaratan işçi sınıfımız, bu ulusal demokratik direnişin başını çekmektedir. Somut olgular, işçi sınıfının öncü politik savaşımında günden güne güçlenmekte, serpilip gelişmekte olduğunu kanıtlamaktadır. Eğer bugün genç kuşaklar, eskisinden farklı olarak, sömürü ve ezginin kendi üzerlerindeki yıkıcı etkilerine, eğitim ve kültür kurumlarının burjuvazinin dar sınıf çıkarları doğrultusundaki işleyişine karşı uysal bir başeğme yerine, haklı ve onurlu bir karşı çıkış yolunu seçiyorlarsa, bunun temel nedeni ülkemizdeki toplumsal - politik gelişmelerde aranmalıdır. Eğer bugün ilerici gençlik hareketi, burjuva ideolojisine, maoizm, troçkizm, goşizm gibi sapık akımlara karşı tutarlı ve ardıcıl bir savaşım geliştiriyorsa, bu, bilimsel sosyalizmin yığınlar içinde maddi bir güce dönüşmesindedir. Sürekli tekrarlıyoruz: Gençlik hareketi bir boşlukta gelişmiyor; ona yön veren, her alanda açılım kazandıran, daha ileri hedeflere yönelmesini sağlayan temel etken işçi sınıfı hareketinden başkası değildir.

Gençlik hareketinin gerek kendi toplumsal bileşimine, gerek yığinsallık olgusuna ve gerekse de işçi sınıfıyla, onun her alanındaki örgütlü savaşımıyla birleşme sürecine ilişkin bu söylediklerimiz, son dönemin gelişmelerinde, öncelikle de kendi örgütsel pratiğinin içinde somutlaşıyor. İGD'nin çok kısa denebilecek bir sürede yaygınlaşmasını, ilerici gençlik hareketine yeni bir güç ve açılım getirmesini, binlerce gencin onurla, bilinçle sarıldığı bir örgüt haline gelmesini birtakım **rastlantılara** bağlayanlar ya da bunu **geçici bir durum** sayanlar, sürüp giden yaşama ölü gözlerle bakmaktan kendilerini kurtaramayacaklardır.

İGD'nin daha kuruluşuyla birlikte sağdan ve "sol"dan azgınca saldırılara uğraması, özellikle son günlerde gerici - faşist güçlerin,

sözde “tarafsız” yayın organlarının, onların dümen suyunda giden maocu ajanların, örgütümüzü kapattırmak yönündeki çaba ve provokasyonları üzerinde herkesin dikkatle düşünmesi gerekir. Saldırı örgütümüze ve üyelerimize karşı. Ama daha da ötede, örgütümüzün savunduğu görüş ve ilkelere, bu görüş ve ilkelerin gençlik içinde hızla benimsenmesine, gençliğin gittikçe daha geniş ölçülerde işçi sınıfının yolunu izlemesine, onun savaşım geleneklerine ve geleceğine canla - başla bağlanmalarına karşıdır. Bugün işçi sınıfının düşmanları sağdan olsun “sol”dan olsun, İGD’ye düşmanlıkta da birleşmektedirler. Tersine, İGD’ye düşmanlık besleyenler, kaçınılmaz olarak işçi sınıfına da düşman kesilmektedirler. Dolayısıyla İGD’ne, gençliğin bu ileriye en açık örgütüne karşı şu ya da bu çizgide yeralanlar, aynı zamanda işçi sınıfı hareketi karşısında nasıl bir çizgide yer aldıklarının ölçüsünü ortaya koymuş olmaktadır.

I. Kongremizin toplanması, kuşkusuz bizi her bakımdan daha da güçlü kılacaktır. Kongreler, kendi kitlesinin savaşımına sıkıca bağlı olan devrimci örgütlerin yaşamlarında önemli bir yer tutar. Bu açıdan İGD’nin I. Genel Kurulu’nda 2,5 yıllık örgütsel etkinliğimizin sonuçlarını topluca değerlendirme ve geleceğe yönelik görevlerimizin neler olduğunu belirleme olanağı bulacağız. Gençlik hareketinin genel durumunu, ideolojik - politik ve örgütsel sorunlarını tartışmak, faşizme ve emperyalizme karşı savaşımında, ilerici gençliğin, değişik politik görüşlerdeki gençlik örgütlerinin arasında güç ve eylem birliğinin geliştirilmesi yollarını araştırmak ve bütün bunları uygulanabilir kararlarla somutluğa kavuşturmak, kongremizin başlıca görevleri arasındadır. Kendi örgütümüzün iç yapısında, büyüyen örgütsel çalışma alanlarını kucaklayıcı ve demokratik işleyişi daha da geniş bir işlerliğe ve içeriğe kavuşturucu değişikliklere gitmek, kongremizin önemli konularından birisini olmaktadır.

Uluslararası gençlik hareketiyle ilişkiler, kongrede ele alınacak konuların içinde belki de istisnai bir öneme sahip olacaktır. Bilindiği gibi 22 Şubat - 1 Mart tarihleri arasında ADC’nin başkenti Berlin’de yapılan Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF - WFDY)’nun 10. Kongresine çağrılı olarak katıldık. Bu olay, İGD açısından, ülkemizdeki ilerici gençlik hareketinin uluslararası bağları açısından son derece önemliydi. DDGF, İGD’nin kongre kararı alması ve yasal işlemleri tamamlaması halinde üye olabileceğimizi kararlaştırdı. DDGF, 104 ülkeden 200 gençlik örgütünü ve 200 milyon yakın genci bağrında toplayan dünya gençliğinin en büyük ve en etkin uluslararası örgütüdür. * Uzun yıllar burjuvazi, gerici yasalar ve anti - demokratik baskılar yoluyla, ül-

* 10. Kongre’den önceki dönemi kapsayan bu rakamlara, son kongrede üyeliğe kabul edilen 30’u aşkın örgütü de eklemek gerekir.

kemiz gençliğini dünya gençliğinden ayrı tutmaya çalıştı. Amaç barış, demokrasi ve sosyalizm için dünya gençliği ile aynı saflarda, aynı duygularla, aynı dostluk ve kardeşlik bağları içinde ortak bir savaşım verilmesini önlemektir. Ne var ki ülkemizin ilerici gençleri, aynı zamanda dünya gençliğinin bir parçası oldukları bilincini hiçbir zaman unutmadı. Onlarla dayanışma içinde olageldi. Bunun geçmişten yalnızca iki örneğini hatırlatalım. ABD emperyalizminin 1951'de Kore'ye ve 1960 sonrasında Vietnam'a yaptığı kaba askersel müdahalelere karşı ülkemizdeki ilerici gençler, tüm dünya gençliği ile birlikte aynı tepkileri göstermekten geri kalmadılar. Günümüzde ise, dostluk ve dayanışma belgeleri daha geniş alanları ve yığınları kapsıyor. Şimdi bunu yeni bir halkayla tamamlayacağız. Kongremizde, DDGF'na katılma yönünde alacağımız kararlar ülkemizden ilk kez bir gençlik örgütü, uluslararası gençlik hareketinin bu en saygın örgütüne doğrudan bağlanmış olacaktır. Bu açıdan kongremizin aynı zamanda gençlik hareketine tarihsel bir katkısının da olacağını söyleyebiliriz.

Kısaca, kongremiz yukarıda değindiğimiz noktalardan dolayı, ilerici gençlik hareketini geliştirici, yetkinleştirici, yeni kazanımlar getirici bir forum olma özelliği taşımaktadır.

Geçtiğimiz Şubat ayında F. Almanya'nın Stuttgart kentinde "Meslek Yasası"na protesto yürüyüşü yapıldı.

Bu yürüyüşte Türkiye'li işçi ve öğrenciler öteki ülkelerin işçileriyle birlikte Almanya işçi sınıfının yanında yerlerini aldılar.

Bursa'da Ulusal - Demokratik Güçlerin Birliği Gelişiyor

Şevki GÖKOVA

Bursa'da sınıf savaşımının yüksek boyutlara ulaşması, işçi hareketinin bilinçli ve ardıcıl yürütülmesi, sınıf ve kitle sendikacılığının bölgede etkin duruma gelmesi ile başladı denilebilir. Şüphesiz, bununla biz, Bursa'da sınıf savaşımının 1970'lerde başladığı yargısına varmıyoruz. Bölgenin geleneksel iş kolu olan ipekkilik ve dokumacılıkta kapitalist üretim ilişkilerinin sınıf savaşımının tarihi çok eskilere dayanmaktadır. Fakat, ipekkilik ve dokumacılıkta üretim, yakın bir zamana kadar fabrikasyon üretimden çok, küçük işyerlerinde yapılmakta, işçiler dağınık ve örgütsüz bir durumda bulunmakta idiler.

Fabrikasyon üretime geçiş, işçilerin küçük işliklerden çıkarak büyük üretim yapan fabrikalarda toplanışı, sınıf savaşımının ileri boyutlara ulaşmasını hazırladı. Ne var ki, bölgenin sosyo - ekonomik yapısı, uzun yıllar ekonomide küçük üreticiliğın etkin olması, küçük burjuva yarguların kitlede geleneksel egemenliği, işçi sınıfının örgütlenmesi ve sınıf bilincine ulaşmasını engelleyen en önde gelen etkenlerden biri olarak ortaya çıktı. İşçilerin büyük bir kesiminin birinci kuşak işçi oluşu, kırsal alanlardan ve küçük işliklerden fabrikaya gelirken, küçük burjuva yargularını da birlikte getirmeleri, uzun zaman sınıfsal temele dayalı örgütlenmeyi olumsuz yönde etkiledi. İşçi sınıfı hareketini küçük burjuva devrimciliğının, işçi sınıfı bilimine ters her türlü sapmanın geçici bir süre cirit attığı alan durumuna getirdi.

70'li yıllarda otomotiv endüstrisi ve bu işkoluna bağlı yan sanayinin faaliyete geçmesiyle birlikte geleneksel yapı zorlanmaya, işçi sınıfının bilinçli hareketi filizlenmeye başladı. Ne var ki, metalurji işkolunda çalışan işçiler tekstil işkolunda çalışan işçilerden farklı bir kökene sahip değillerdi. Bu durum sendikal örgütlenmede, başlangıçta sarı sendikacılığın egemen duruma gelmesine olanak sağladı. İşçi sınıfı hareketi böylece burjuvazinin güdümüne sokularak "bir ekmek, bir hırka" felsefesi içinde tutulabilecekti.

Yaşam koşullarının gittikçe daha da kötüleşmesi, sarı sendikacılığın işçi düşmanı politikası, en önemlisi Türkiye işçi sınıfı hareketinin büyük boyutlara ulaşması Bursa işçilerinde de hızlı bir bilinçlenmeyi getirdi. Sınıf ve kitle sendikacılığı doğrultusunda çalışmalar yoğunlaştı. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinin işçiler arasında geniş yankı bulması, Maden - İş'in hızla örgütlenmesi,

sarı sendikacılığın işçi sınıfından soyutlanması, Türk - Metal Sendikası'nda yuvalanan eli silahlı faşist sürüleri faaliyete geçirdi. Bu gözü dönmüş katiller Tofaş fabrikası önünde bir işçiyi şehit ettiler. Bu olay işçi sınıfının bilinçlenmesini, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinin yayılmasını daha da hızlandırdı. DİSK'in ve Maden - İş'in örgütlediği, cinayeti protesto mitingine onbinlerce Bursalı katıldı. Anti - faşist kitle hareketine dönüşen miting Bursa'da işçi sınıfı hareketi ve demokratik güçlerin savaşımı yönünden bir dönemeç niteliğini taşıdı.

O günlerde, Maden - İş 13. Bölge Temsilciliği'nde kendisine "sosyalistim" diyen küçük bir gurup, dar gurup - parti çıkarlarını, sınıfsal - sendikal çıkarlara tercih etti. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinin bir yana bırakılması, doğal olarak sendikal örgütlenmenin sınırlarını daralttı. Bölge Temsilciliği lokali sosyalist bir partinin propagandasının ve yayınlarının dağıtımının yapıldığı tekke durumuna getirildi. Sendikal yayınların dağıtımından, işçilerin gerçek sendikalarda sınıfsal birliklerini sağlama çalışmalarından özenle kaçınıldı. Bu gurup, "sosyalist sendikacılık" adı altında, kendi politikalarının güdümünde "lumpen - fanatik" küçük bir "kadro" da yarattıydı.

Bu küçük - burjuva sosyalistlerinin yanlış - sekte tutumları sonucu, bölgedeki sendikal hareket bunalıma düşmüştü. Faşist, gerici çevrelerin yönetimindeki Türk - Metal sendikasının sınıf sendikacılığına saldırıya geçtiği dönemde, Maden - İş 13. Bölge Temsilciliği de bu gurubun neden olduğu bunalım koşulları altında bulunuyordu. Bölücü - sekte sendikacılık anlayışı, Türk - Metal için de elverişli bir ortam oluşturuyordu. Örgütsel dağınıklık, sendikadan yoğun istifalara yol açtı. Türk - Metal'in, gerici çevrelerin ve metalurji patronlarının, Maden - İş'i çökertmek için giriştikleri baskı ve saldırılar ancak Bölge Temsilciliği'nden bu gurubun uzaklaştırılmasından sonra göğüslenebildi. Sonra, sözkonusu gurubun yarattığı tahribat giderildi, sendikal birlik güçlendirildi. O dönemdeki ikibini aşkın istifanın büyük çoğunluğu, Bölge Temsilciliği'nden sekte - bölücü gurubun uzaklaştırılmasıyla geri aldırılmıştır.

İşçi kitesinden yalıtıldıklarını anlayan bu küçük burjuva devrimci unsurlar ise anti - komünizme, anti - TKP propagandasına sarıldılar. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinden ödün vermeyen, Maden - İş'in sağlam bir şekilde örgütlenmesi için özveriyle çalışan, sınıf çıkarlarını her türlü çıkarın önüne koyan işçi militanları "İlerlemeci", "TKP'ci" diyerek, işi jurnalcılığa, külhanbeyliğine, kof kabadayılığa vardırıldılar. Şurası da bir gerçek ki, Bursa'da uygulanan böylesi bozguncu, bölücü propagandayı, işçi sınıfı bilimine ters çalışmaları Türkiye genelinden soyutlamak olanaksızdır.

Akıl hocaları “oyun içinde oyun” ararken, gizli toplantılarda anti - komünist provokasyon kararları alırken, DİSK’i parçalamak için Maoocu provokasyon yuvaları ile, burjuva ajanları ile kutsal ittifak kurarlarken onların Bursa’daki çömezleri de boş duramazlardı tabi. Ve boş durmadılar da. Ne var ki, anti - komünizmi körüklemek, TKP düşmanlığı bayrağını açmak kimseye çıkar sağlamaz. Gördük. Sağlamadı da.

Tüm bozguncu, bölücü engellemelere karşın savaşım durmadı. Bu kişiler sendika yönetiminden uzaklaştırıldı. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerinde örgütlenmeye yeniden hız verildi. Sınıf temeline dayalı sendikacılık bölgede etkin duruma getirildi. Buna karşın, kendisine “sosyalistim” diyen bu bölücü - sekter gurup erime, dağılma sürecine girdi. Bu durumda, kitleden tamamen yalıtılanlar, ipliği pazara çıkanlar daha da hırçınlaştılar. Maden - İş görevlilerini çalıştırmamak, onların işçilerle bağ kurmasını engellemek, çalışmalarını kösteklemek için saldırganlıklarını artırdılar. 13. Bölge lokaline bıçaklı, sopalı saldırılar düzenlediler. Toplantıları bastılar. Tehditler savurdular. Herşey boşa çıktı. Bilinçlenen, dostu düşmanı iyice gören Bursa işçileri sendikalarına, onun görevlilerine sahip çıktılar, etraflarında kenetlendiler.

Bozguncuların Maden - İş’i yıpratma çabaları durmuş değil. Başka yöntemlerle sürüyor. Korsan sendikalarla, yeminli Maden - İş düşmanlarıyla ittifak halinde, işverenlerin kanadı altında sürüyor. Fakat bilinçli işçi militanlar sınıfsal uyanıklığı bırakmış değiller. Onlar mevzilerinden gerilememeye, yeni yeni mevziler ele geçirmeye kararlılar.

Opportunizm, küçük burjuva sosyalizmi özellikle işçi sınıfının sınıf savaşımının yükseldiği, sertleştiği dönemlerde takındığı tavır ile de cibilliyetini ortaya koymaktadır. Bunun en somut örneğini, binlerce metalurji işçisinin, Maden - İş’in MESS’e karşı yürüttüğü şanlı grevler sırasında da gördük. Bunlar işçilerin moralini, direncini kırmak için her tür kalıba girdiler. En keskin sloganların arkasında bozguncu propagandalara giriştiler, işçileri Maden - İş’e karşı çıkarmak, savaşında onları başsız bırakmak için ellerinden geleni ardlarına koymadılar. Bir yandan “greve çıkalım” propagandasını yayarken, el altından da “45 günde 1.000 lira ile grev yapılır mı?” söylentilerini yaydılar. Maden - İş ile aynı konfederasyon çatısı altında, DİSK çatısı altında bulunan bir sendikanın görevlisi de bu koroya katıldı. Maden - İş’in MESS’e karşı sürdürülen grevden başarı ile çıkmasının olanak dışı olduğu, Maden - İş’in tükendiği dedikodusunu yaymaya çabaladı. Maden - İş’e karşı takınılan bu düşmanca tavır şüphesiz rasgele değildir. Bu tavır, sınıf ve kitle sendikacılığı ilkelerine karşı konulan dar grupçu çıkarların, küçük burjuva sosyalizminin işçi sınıfına karşı tavırlarının somut harekette ortaya çıkışıdır.

Hepimizin bildiği gibi Maden - İş, uzun süren grev savaşımından utkuyla çıktı. Metalurji işçileri birçok yeni haklar elde ettiler. İşçiler grev süresince gerçek dostlarını gördüler, yeni yeni deneyimler edindiler.

Bu bölücü - sekte guruplar bu kez Maden - İş'in kazanımlarına çullandılar. Gerçekleri tepetaklak ederek, aylarca süren şanlı direnişe karaçalmak istediler. Onlar bu girişimlerinde de en keskin laflarla cibilliyetlerini gizleme çabası içine girdiler. Kazanılan hakları yok sayarak işe başladılar. Alınamayan bazı istemleri, olduğundan fazla abartarak inatla bunları öne sürdüler. Biliyoruz, küçük burjuva devrimciliğinde sübjektivizm egemendir. Onlar sınıf savaşımının objektif koşullarının, bu koşulların belirlediği somut savaşım şekillerinin, sınıf savaşımının diyalektiğinin yabancılarıdır. Her şartta kendi sübjektif istemlerinin arkasından yuvarlanırlar. İçi boş, yaşamdan kopuk, keskin sloganların arkasında işçi sınıfını bölmek için uğraşırlar, bir sağa bir "sol"a savrulurlar. Fakat sonuç her zaman tektir; burjuvazinin değirmenine su taşımak.

Metalurji işkolunda meydana gelen gelişmeler, Tekstil işkolunda çalışan binlerce işçiyi de etkilemekte gecikmedi. Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkeleri bu işkolunda da yaygınlaşmaya başladı. Savaşım, örgütlenme çalışmaları bu alanda da dümdüz, kolay, yağdan kıl çeker gibi olmadı. Patron - Sarı sendikacı ittifakı bilinçlenen tekstil işçilerinin üzerine çullandı. Türü bahanelerle öncü işçiler işten atıldılar. Evler basıldı. İşçiler karakollarda dayaktan geçirildi. Özverili ve çetin geçen bir savaşım sonucu Teksif sendikasının kurduğu sarı sendika ağı ilk olarak SİFAŞ'da kırıldı. Sarı sendika ağında açılan bu önemli gedik giderek büyüdü. BİSAŞ'da ve öteki fabrikalarda, sarı sendikacı - patron ikilisinin tehditleri, çevirdikleri oyunlar sökmedi, tekstil işçilerinin büyük bir kesimi TEKSTİL sendikasının saflarında birleştiler. Bursa'da yükselen sınıf savaşımı doğal olarak öbür halk katmanlarını da sürükledi. Demokratik kitle örgütlerinin aktifliği arttı. Demokrasi savaşımındaki yerleri belirlendi, netleşti.

Uzun yıllar gericiliğin, AP'nin kalesi olarak bilinen Bursa'nın emekçileri, ilericiileri bu kanyı yktılar. Genel seçimlerde gerici partiler büyük oy kaybına uğradılar. Gerilediler. Yerel seçimlerde, Belediye'yi 47 yıldır ellerinde tutan gericiler, bu konumlarını yitirdiler. Seçmenlerin büyük bir kesiminin demokratik kuruluşların, sendikaların, ilerici kadın ve gençlik örgütlerinin sol oyların bölünmemesi çağrısına, "Hedef MC'yi çökertmektir. MC partilerinin adaylarına oy verme" belgisine kulak vermeleri sonuçta etkin oldu. Çözümleyici rol oynadı.

Bursa'da böylesi koşullarda gelişen demokratik hareketin kucaklanması, yönetilmesi, yönlendirilmesi gereği, demokratik kitle örgütlerinin önünde duran ertelenemez ilk görevdir. Ne var ki, ön-

celeri işçi sınıfı içinde beliren dağınıklık, alacalık, oportünizmin çeşitli türlerinin etkinliği demokratik kitle örgütlerinde de görülmüştü. Gurupçuluk, tekkecilğin herşeyin önüne konulması, kitle üzerinde etkin olabilecek bazı örgütleri çalışamaz hale getirmişti.

Yukarıda belirtmiştik. Kitle örgütlerinin işlevi ile politik partilerin işlevini karıştırmak oportünistlerin, legalistlerin onmaz hastalığıdır. Bunlar demokratik kitle örgütlerini kendi dar gurup çıkarlarının potasında eritmek, güdük bırakmak uğruna her türlü kalıba girmekten, her yolu denemekten geri durmamaktadırlar. Buna Bursa'dan birkaç örnek vermekte kanımızca fayda var. Tüm kadınların ilerici demokratik kitle örgütü İlerici Kadınlar Derneği'nin niteliğini, işlevini kavrayamayan gurupçu, sekter, kendisine "sosyalistim" diyen bir başka guruba bağlı bazı kişiler, İKD'yi sosyalist kadınların oluşturduğunu, İKD'nin sosyalist bir örgüt olduğunu vaaz ediyorlardı. Bunlar üyeler arasında dağınıklığa yol açtılar. Üyelerin kafalarını binbir yalan dolanla bulandırarak Genel Merkez'e karşı kıskırtmak istediler. Fakat başarılı olmayıp yönetimden uzaklaştırılınca örgütü parçalamak için kampanya açtılar. Tabii tüm bunları "Demokratik yönetim, kadınların birliği" için yaptıklarını da söylemeyi ihmal etmemişlerdi.

Dahası var. Gurupçu, sekter tutumların, dar parti çıkarlarının öne çıkarılmasının nerelere vardığının en ilginç örneklerinden birini kısa bir zaman önce yapılan Makina Mühendisleri Odası kongresinde gördük. Kendilerini "sosyalist" olarak tanıtan bazı kişiler, anti - komünizmin, işçi sınıfına, onun siyasal örgütüne düşmanlığın insanı nerelere yuvarladığını açık bir şekilde gözler önüne serdiler. Günlerce dedikodu mekanizmasını işletenler, riyakârlığın, yalancılığın politika olduğunu sananlar, ki onların politikadan anladıkları budur, "demokratik yönetim" uğruna faşistlerle, gericilerle kucaklaştılar. Bu kucaklaşma "demokratik yönetim" çığılıkları arasında oldu. Demagoji yaparak gerçek yüzlerini saklamak isteyen bu bölücü gurup, gericilerin, faşistlerin maskesini düşürmek isteyen ilerici - yurtseverlerin üzerine "Nazi oyunları oynanıyor" diyerek çullandılar. Bu zavallılar kongre sonrası kapı kapı dolaşarak "Biz faşistlerle işbirliği yapmadık, onlar bizi destekledi" diyerek kendilerini temize çıkarmak istediler. Kaş yapayım derken göz çıkardılar. Şimdi, faşistlerin, gericilerin işbirliği ile, veya kendi deyimleriyle, "desteği ile" aldıkları "demokratik yönetim" in şerefini (!) gururla taşıyorlar.

Bunlar, kimsenin inkâr edemeyeceği bazı olgulardır. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Sanıyoruz, bu kadarı dahi Bursa'da işçi sınıfı hareketi ile ilerici, sosyalist hareket içinde oportünizmin, bölücü eğilimlerin hangi biçimlerde, hangi "politika"larla ortaya çıktığı konusunda bir fikir verebilir.

İşte tüm bu ters, bölücü gurupların, gurupçukların, sözümona demokratik kitle örgütleri arasında anti - faşist, anti - emper-

yalist güç ve eylem birliğini sağlamak amacıyla oluşturdukları "Demokratik Güç Birliği", işçi sınıfından, işçi sınıfı hareketinden kopmuşluğu bir yana, kısır tartışmaların dışına çıkamayan, "iş" yapmayan ve içten kendi kendini yiyen bir duruma gelmiştir. Şüphesiz bu durum "Demokratik Güç Birliği"ni oluşturan örgütlerin sağlıklı olmayan kendi iç yapılarının yansımasıdır.

Demokrasi savaşımında güç ve eylem birliği somut bir sorundur. Somut girişimleri, eylemleri gerektirmektedir. Yaşamdan kopuk, kısır, soyut tartışmalar, birliği değil, fakat bölünmeyi getirir. Ortak eylemlere varış, istenilen birliğin sağlanması ancak somut sorunların ortaya çıkarılması ile gerçekleşir. Genellemelerden kaçınmak, sorunun en yakın çözülecek yerinden yakalamak zorunludur. Bursa'nın somut sorunlarının çözülmesi uğruna, demokrasiden, ulusal bağımsızlık ve ilerlemeden yana güçlerin sürdürecekleri savaşım Türkiye genelinde sürdürülen savaşımından ayrı değildir. Fakat sorunun ortaya çıkış şekli veya verilecek savaşım şekli küçük de olsa bazı değişiklikleri içerebilir. Bu durumlarda yapılacak genellemeler, sekterlik, şabloncu eğilimler en canalıcı noktayı dikkatten kaçırabilir. Sorunu çözmek için yanışım ancak, onu doğuran koşullar içinde, diğer etkenlerin de gözönüne alınması ve iyi değerlendirilmesi ile sağlıklı olabilir.

Gericiliğin, faşizm özlemcilerinin yitirdikleri konumlarını yeniden ele geçirme çabalarını, daha gündemden inmeyen faşizm tehlikesini geriletmek, ileri demokratik bir iktidar doğrultusunda savaşımını hızlandırmak, güçlü ve ne istediğini bilen demokratik kitle eylemlerini, kitle çıkışlarını gerektirmektedir. Kitle eylemlerini örgütlemek, demokratik kitle örgütleri arasındaki güç ve eylem birliğini sağlamak lafla olmaz. Bu, bazı koşulları da birlikte getirmektedir. Bu koşullar yaşamın kendisinden, yurdumuzun içinde bulunduğu durumdan kaynaklanmaktadır. Bu da, anti-faşist, anti-emperyalist olmak, yurtsever olmaktır. Doğaldır ki bunlar başlı başına soruna çözüm getiremezler. Bunların yanında bölücü, bozguncu olmamak gerekir. Değişik görüşleri benimsemiş kişilerin veya örgütlerin ayrılık noktalarını değil, ortak noktaları öne çıkarmaları, bunların üzerinde görüşmeleri gerekmektedir. Güçbirliği sorunlarında, ortak eylemlerde "ille benim dediğim olacak" demeye, böyle bir tavır takınmaya kimsenin hakkı yoktur. Güç ve eylem birliği, karşılıklı verilecek ödünlere, soruna önyargısız yanaşmakla sağlanabilir. Doğaldır ki bu ödünlere de sınırı vardır. İlkesiz birlik olmaz. Örneğin, Türkiye Komünist Partisi'ne karşı dostça tavır, Maocu provokatörlerin, bireysel terörcülük gibi işçi sınıfı bilimine ters akımların eylem ve güçbirliğinin dışında kalması ödünlere tanımayan konulardır.

Yukarıda sözünü ettiğimiz "Demokratik Güç Birliği"ni oluşturan bazı örgütlerin temsilcileri bunların tümüne ters tavır takınmakta ayak diremekte, gurupçu, sekter tutumlarına bağnazca

devam etmektedirler. "Demokratik Güç Birliği" toplantılarında, yapılan eylem tekliflerinin içeriğinden çok, teklifin kim ve hangi örgüt tarafından yapıldığına bakmaktadırlar. Ve bu tavır demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan yana olanların değil, fakat gericilerin, faşistlerin, tekelci burjuvazinin işine yaramakta, onların değerimine su taşımaktadır.

Tüm bunlara karşın Bursa'da da sağlıklı bir demokratik kitle hareketi oluşmakta, yeşermektedir. Kendi demokratik, özlük istemlerinin işçi sınıfının öncülüğünde verilecek savaşım sonucu gerçekleşeceğine, birlik ve dayanışmanın zorunluluğuna inanan ilerici - yurtsever öğretmenler, "kadınların kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşuyla gerçekleşir" diyen kadınlar, işçi sınıfı ile bütünleşen teknik elemanlar, "Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur" belgisini yükselten gençlik, ilerici yurtsever aydınlar, ileri demokrasiden, toplumsal kurtuluştan yana kuruluşlar işçi sınıfının etrafında, onun sendikaları etrafında kenetlenmekte, ilkesel birlik içinde, sağlam adımlarla ilerleyerek Ulusal Demokratik Cephe'nin Bursa'da yaşama geçmesi için ardıcıl, kararlı ve etkin bir savaşım yürütmektedirler. İşçi sınıfımızın, onun siyasal örgütü TKP'nin bir neferi olmakla gurur duyan ve tek bununla övünen, uzun yıllar Bursa hapisanesinde yatan büyük ozan Nazım Hikmet'in 76. doğum yılının, bu yıl Bursa'da ilk olarak kitlesel bir şekilde kutlanması, ulusal demokratik güçlerin birliği temelini sağlam atıldığına en somut kanıttır.

konuk yayınları

GEORGI

DİMİTROF

YAŞAM ÖYKÜSÜ VE SAVAŞIMI

Ponomaryov'un Önsözü ve
S. Üstüngel'in Sonsözüyle

(Renkli Ofset Baskı)

ÇIKIYOR

Türkiye Dağıtımı: **TEMEL DAĞITIM**

V. İ. Lenin'in 108. Doğum Yıldönümü

Lenin'in Kişiliği

A. LUNAÇARSKY

Tüm barışsever insanlık, 22 Nisan 1978'de, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının Marksizmi olan Leninizmin yaratıcısı Vladimir İlyiç Lenin'in 108'nci doğum yıldönümünü kutlayacaktır. Bununla bağlı olarak, Lenin'in kişiliğini anlatan, Anatoli Lunaçarsky'nin 27 Ocak 1924'de Tüm - Rusya Sanat İşçileri Birliği'nin bir toplantısında yaptığı ve daha sonra 22 Ocak 1926'da İZVESTIA'da yayınlanan konuşmasının bir bölümünü yayınlıyoruz.*

Yoldaşlar, şimdi, çok kısaca ve yetersiz olmasına karşın, bir birey olarak Lenin'in nasıl biri olduğunu tanımlamaya çalışacağım:

Lenin hakkında insanı etkileyen ilk şey, O'nun sınırsız kavrayış yeteneğiydi.

Vladimir İlyiç'i, Halk Komiserleri Meclisi'nin (Sovyet Hükümeti) odasında soruları ele alırken, dikkatle dinleyerek bütün etkenleri derinlemesine incelerken, her soruyla ilgili bütün görüşleri — ki bunlar pek çoktu — tartıp tekrar gözden geçirirken ve sonra tüm sorunları özetlerken seyretmek gerçek bir zevkti. O bir soruyu özetledikten sonra, bütün tartışmalar ve görüş farklılıkları biterdi: Eğer bir tarafı, diğer tarafa karşı tutarsa, veya iki tarafın görüşlerini beklenmeyen bir sentezle birleştirirse, bunu çürütülemez kanıtlarla yapardı.

Ortaya konulan bazı sorunlar, çok yoğun dikkat gerektiren çetin sorunlardı. Fakat Vladimir İlyiç hiçbir zaman güçlük altında kalmış gibi gözüküyordu. Bu O'nun bazı soruları ciddi olarak incelemeyeceği anlamına mı gelirdi? Hiç de değil. O, hiç bir zaman yüzeysel bir ilgi göstermezdi. Lenin eğer bir noktayı anlamadıysa daima sorular sorar, daima uygun bilgileri hazır ederdi. O, her zaman taşıdığı yoğun sorumluluğun farkındaydı; fakat bu O'nu iyi tabiatlı, faal ve hepimizi yaptıklarıyla büyüyecek derecede canlı olmaktan alıkoymazdı. Tabii, yaradılışının farklılıklarına ek olarak, bu büyük güçlüklerle en ufak bir yorgunluk, bitkinlik veya umutsuzluk belirtisi göstermeden uğraşan beyninin gücü açığa çıkardı.

* Sputnik, Nisan 1977.

Vladimir İlyiç'in kalbi, herşeyden fazla, O'nun dâvasına olan esas aşkına can veriyordu. Bu, küçük - burjuva dar kafalılığının şefkatle bağdaştırdığı aşk değildi.

Zaman zaman Lenin gerçeklerden, insanca ahlâksallıktan ve ya iyilikten bahsederken, o tür duyguların O'nun bütününe oluşturduğu, yüreğini ısıttığı ve O'na inançlarının cesaretini, dileğini azimle yürütme cesaretini verdiği açıktı. Eğer nefret ederse — O, politik hasımlarından nefret ederdi, kişisel düşmanı yoktu; sınıflardan nefret ederdi, bireylerden değil — şimdiki zamanın ve şimdiki ilişkilerin sınırlarını aşan sevgi adına nefret ederdi.

Fakat bu, Vladimir İlyiç kuru bir insan, bir fanatik, bütün bildiği kendi dâvası olan biri demek değildir. O, şefkatini ve samimiyetini gösterebileceği yerlerde en içten biçimde gösterirdi.

Zaman gelecek, Lenin'in yakın arkadaşları O'nun kişisel ilişkilerinde nasıl bir insan olduğunu açıklayacaklardır. Ben şimdi yalnızca bir kaç kişisel özelliğine değineceğim. İnsan O'ndan daha sadık bir arkadaş düşünemez. O, yakın yardımcıları için olduğu kadar, herhangi bir Parti üyesi ve çalışma odasına gelen herkes için böylesi bir yoldaşı. Neden O'nun sevdiği ve onlardan bizim on cilt kitap okuyarak elde edebildiğimizden daha fazla bilgi edindiği bu "sıradan" insanlar, niçin onlar, O'nun çalışma odasından daima yüzlerinde mutlu bir gülümseyişle çıkarlardı? Tver veya Riazan'dan olan bu rençberler bizi de ziyaret ederlerdi ve belki de bizlerle önceki memurlar arasında bir fark görmelerine karşın, özellikle etkilenmiş olmazlardı. Fakat Vladimir İlyiç'in çalışma odasını alışılmışın dışında mutlu yüzlerle terkederlerdi. "Biz en büyük adama yaklaştık" derlerdi. "Ne kadar yalın bir insan! Bize bilmek istediği bütün şeyleri sordu ve hepimize bilmek istediğimiz şeyleri açıkladı." Eğer Vladimir İlyiç'in elinde olsaydı, sanırım kendini bu köylüler ve işçiler denizine daldırılmış olurdu. O, her fırsatı, her serbest anını, bunu yapmak için kullandı. Lenin sık sık: filan saatte bir randevum var, şimdi biraz boş vaktim kaldı, onun için dilek sahiplerini kabul edeceğim — kendi memleketi Simbirsk'ten veya Sibiryaya veya Türkistan'dan — derdi. Ve doğal olarak, onlara yalnızca 15 dakikasını ayırabilecek durumda iken, gerçekte onları 60 veya 90 dakika alıkoyardı. Sonra, hafiften utanmış gibi sonraki kişiye: "Beni affedin, sizi beklettim. Söyleşi çabuk bitirilemeyecek kadar ilginçti" derdi.

Lenin yanlışların tehlikeli olduğunu bilirdi ve belki de ezilenlerin ağır bir savaşını yüklediği için karar vermede daima ciddiydi. Fakat O, zamanla bütün düşmanlarımızın bozguna uğrayacağından son derece emindi. Bu, O'na sarsılmaz bir güven verirdi ve bu güven ince, zeki gülümsemesinin ardında gizliydi. Lenin, tarihin bütün zekâları şaşırtaçağını ve ne kadar güçlü olursa olsun, tüm düşmanları yenilgiye uğratacağını biliyordu. Lenin, tarihin O'nunla olduğunu biliyordu. Kendisinin tarihin gözde oğlu, sırdaşı

olduğunu, kalbinin ne isteyip, neye yol gösterdiğini işittiğini biliyordu.

Vladimir İlyiç, esas olarak kendine özgü ve bununla beraber büyük toplumsal önem taşıyan bazı özelliklere sahipti.

Ben, böyle özellikle dikkate değer ve göze çarpan iki niteliğine değineceğim. Bunlar, Lenin'i KOMÜNİST olarak tanımlamaları açısından önemlidirler. Bununla, o niteliklerin bütün komünistlerin yapısında varolduğunu ima etmiyorum: değiller. Fakat onlar, yeni toplum kurarken şekil verdiğimiz insanda, hepimizin **olmak istediği** ve Vladimir İlyiç'in **olduğu** türde olgun bir komünistin yaradılışında olmalıdırlar.

Lenin'deki en önemli özellik her türlü kibir ve bireyciliğin yokluğudur. Bu durum, komünist yazınında ayrıntılı bir şekilde işlenmeye değer. Sanırım **yaşama sanatının** sorunları kendilerine uygun yeri bulduğunda bu yapılacaktır.

Tabii, aşırı derecede belirli bireyci olan daha az önemli epey insan biliyoruz. Leo Tolstoy bir zamanlar insanın gerçek değerinin, iyi yönlerinin kibirlilik derecesi ile bölünmesi sonucu ortaya çıktığını gözlemlemişti: Diğer bir deyişle, başkalarına nazaran daha yetenekli olan kibirli bir insan gülünç gözükabilir ve daha kötüsü zararlı olabilir; aksine olarak, gösterişsiz yeteneklere ve kendisi hakkında alçak gönüllü bir görüşe sahip olan bir insan sevimli ve son derece yararlı olabilir.

Lenin'in sık sık bahsedilen alçakgönüllülüğüne kendi zihinsel ve ahlaki etkisini farketmeyişinin neden olduğunu varsaymak tamamen saçma olur. Fakat burjuva sınıfından bir insanda, daha iyi söylemek gerekirse, komünist - öncesi örneğinde, Lenin'inki gibi önemli bir mevki ve Lenin'deki sınırsız gücünün farkında oluş ister istemez kibir ve bireycilikle birarada olur. Böyle biri alçak gönüllü olsa bile, onun alçakgönüllülüğünün yalnızca bir görüntü olduğunu farkedersiniz. O, daima kendini çok değerli nadide bir vazo gibi taşıyacaktır ve; daima kendini inceleyecek ve tarihin akışında kendi rolünü oynadığı sırada az çok kendinden memnun bir izleyici olacaktır. Bu, Vladimir İlyiç'te hiç olmayan bir şeydir ve bu O'nu son derece yüksek "değerde" bir komünist yapar. O'nun kayda değer yalınlığı ve doğallığı, diğer büyük küçük tarihi kişiliklerin altın işlemelerinden kendini ayırdebilecek bir "yürüyen gri üniforma" olmaktan uzaktı. Dıştan, Vladimir İlyiç son derece doğaldı: Zor durumlarda bir kuş gibi uçabilir ve bir balık gibi yüzebilir, çünkü hiç bir zaman kendi kendini övmeye düşkünlük göstermedi. Hiç bir zaman kendi durumunu başkaları ile karşılaştırmadı ve tamamen yaptığı işle doluydu.

Zor görevleri yerine getirirken iyi bir işçi olduğunun ve herkangi bir işi bir başka yoldaştan daha iyi yapabileceğinin veya bazı yoldaşların o işi yalnızca O'nun yardımı ve fikirleriyle yapabile-

ceklerinin tümüyle farkındaydı. Fakat bu, sözde bu işten doğan örgütsel görevler tarafından emrediliyordu.

Kelimenin en derin ve beğeniye değer anlamıyla, Vladimir İlyiç en üst düzeyde bir **eylem adamı** idi. Tabii, kendisini böylesine çalışmaya adama, olayların gidişiyle etkilenmiyen böylesine sınırsız çaba; O'nun işi, aklın alabileceği en büyük önemde olduğu için kayda değerdi.

Vladimir İlyiç insanoğlunun hayatını yaşadı, herşeyden çok baskı altındaki yığınların, daha açıkçası proletaryanın, özellikle atılğan, bilinçli proletaryanın hayatını yaşadı. Bu, O'nu insanlığa bağlayan zincirdi. Lenin kendini ve bütün hayatını dolduran insanlık adına savaşını gayet doğal bir şey olarak görüyordu.

O'nun güçlü bir kişilik olduğu kadar, sınırsız dürüstlük, son derece özgün, diğer kişiliklerden farklı ve herkes için örnek olabilen bir insan olmasının başlıca nedeni, bana göre, kişiliğini beslemek veya süslemek gibi bir isteği olmayıştı — o bütün benliğini komünist harekete vermişti. — Hiçbirimizin, çocuklarımız ve torunlarımızın bu örneğe mümkün olduğu kadar yakından benzemelerinden daha iyi bir dileği olamazdı.

Dikkate değer bir başka konu, Vladimir İlyiç'in son derece neşeli bir insan olduğu idi. Bu, tabii ki, yüreğinin hiçbir zaman burkulmadığı ve büyük şefkat beslediği çalışan kitleleri etkileyen bir felâket haberi veya görüntüsünün O'nu üzmediği anlamında anlaşılmalıdır. O, insanlıkla ilgili tüm olayları yüreğine aldı, onların tümünü büyük bir ciddiyetle ele aldı; bütün bunlara karşın, son derece neşeli bir insandı.

Niçin Vladimir İlyiç'in kalbini böylesine memnunluk ve neşe doldurmuştu? Sanırım pratik koşullarda; hayatta başarıya ulaşmış olduğu içindi bu. Gerçek bir Marksist bütün eğilimleri ve her toplumsal oluşumun geleceğini inceler. Vladimir İlyiç, komünistlerin yanlışlıklar yapabileceklerini, koşulların onlar için ters durumlar yaratabileceğini kabul ediyordu, fakat hiç bir zaman, düşmanın galip gelebileceğini kabul etmezdi; tıpkı, ilkbaharda şiddetli yağmur ve rüzgârda çamurlu gölcüklerden sular sıçratarak geçerken bile Mayıs'ın, gelerek sıcağı, güneş ve çiçekleri getireceğinin farkında oluşumuz gibi.

Vladimir İlyiç, tarihteki en tehlikeli satranç oyununda görev alıyordu; fakat O, rakibini mat edeceğini veya daha doğrusu son derece önemli bir kişisi olduğu oyunun, proletarya tarafından oynanan oyunun mutlaka kazanılacağını önceden biliyordu.

Sovyetler Birliği ile İyi Komşuluk İlişkileri Geliştirilsin, İyi Dostluk ve Karşılıklı Saldırmazlık Anlaşması Bağlansın!

Dünya Komünist Hareketi İki Seçkin Önderini Yitirdi

ASBP MK Politik Büro Üyesi ve
MK Sekreteri **Werner Lamberz**

ASBP MK Uluslararası İlişkiler
Bölümü Yöneticisi **Paul Markovski**

Libya Sosyalist Arap Halk Cemahiriyesi'ni, Demokratik Alman Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Erich Honecker adına ziyaret etmek ve görüşmeler yapmak üzere Libya'ya gelen ASBP Politik Büro üyesi ve MK Sekreteri Werner Lamberz ve MK üyesi ve MK'nin Uluslararası İlişkiler Bölümü yöneticisi Paul Markovski, geçirdikleri elim bir helikopter kazasında yaşamlarını yitirmişlerdir.

Bu trajik kazada, LSAHC İlişkiler Sekreteri Taha Şerif Ben Amer ve Libya Dışişleri Bakanlığı Protokol Şefi Ahmed Şabur'la birlikte, çevirmen Dr. Armin Ernst ve ADN Ajansı foto muhabiri Hans-Joachim Spremberg de yaşamlarını yitirmişlerdir.

Uluslararası Komünist hareketin önde gelen kişilerinden olan Lamberz ile Markovski'nin ölümleri üzerine, dünya komünist ve işçi partileri genel sekreterleri, ASBP Genel Sekreteri Erich Honecker'e taziyetlerini bildirmişlerdir. ADN Ajansı'nın bildirdiğine göre, üzüntülerini duyuranlar arasında Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Leonid Brejnev, Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri Todor Jivkov, Çekoslovakya Komünist Partisi Genel Sekreteri Gustav Husak, Alman Komünist Partisi (DKP) Genel Sekreteri Herbert Mies, Türkiye Komünist Partisi Genel Sekre-

teri I. Bilen, Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri H. Florakis ve daha pek çok komünist ve işçi partisi genel sekreteri bulunmaktadır.

ÜRÜN dergisi, DAC işçi sınıfının bu seçkin evlâtlarının ölümünden dolayı, tüm işçi sınıfı savaşçılarına başsağlığı diler.

**ALMANYA SOSYALİST BİRLİK PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ,
HALK MECLİSİ, DEVLET KONSEYİ, BAKANLAR KURULU VE
DEMOKRATİK ALMAN CUMHURİYETİ ULUSAL CEPHESİ ULU-
SAL KONSEYİ'NİN WERNER LAMBERZ'İ ANMA MESAJI :**

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi, Halk Meclisi, Devlet Konseyi, Bakanlar Kurulu ve Demokratik Alman Cumhuriyeti Ulusal Cephesi Ulusal Konseyi büyük bir üzüntüyle, Politbüro üyesi ve ASBP MK Sekreteri Werner Lamberz yoldaşın 6 Mart günü trajik bir kaza sonucu yaşamdan ayrıldığını duyururlar. Onu, önde gelen bir komünist, parlak bir yurtsever ve enternasyonalist olarak kendini bütün gücü ve kişiliğiyle yorulma bilmeden sosyalist amaçlarımız ve halkımızın esenliği ve mutluluğu için adanmış bir yoldaş olarak anıyoruz.

Werner Lamberz yoldaş, 14 Nisan 1929'da Mayen / Rheinland'da komünist bir işçi ailesinin oğlu olarak doğdu. Sendika gençliği

Werner Lamberz, 1974'de bir ASBP MK delegasyonuna başkanlık etmişti. Fotoğrafta Lamberz, Havana'da Castro ile görüşüyor.

içinde ve Özgür Alman Gençliği örgütü saflarında aktif olarak çalıştıktan sonra, 1947'de işçi sınıfı partisinin saflarına katıldı. Bütün yaşamını Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde sosyalizmin kurulmasına ve güçlenmesine, tüm dünyadaki komünistlerin ve tüm barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme savaşımçılarının uluslararası işbirliği ve dayanışmasına adadı. Werner Lamberz yoldaş Luckenwalde'de önde gelen bir Özgür Alman Gençliği yöneticisi ve bu örgütün merkez konseyi üyesi ve sekreteri olarak sosyalist gençlik örgütünün kuruluşuna büyük katkılarda bulundu. Uzun yıllar Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu sekreteri olarak görev yaptı. Werner Lamberz yoldaş partimizin önde gelen bir yöneticisi, DAC Halk Meclisi üyesi, DAC Ulusal Cephesi Ulusal Konseyi Başkanlık Kurulu üyesi olarak partimize ve işçi - köylü devletimize büyük hizmetlerde bulundu.

Werner Lamberz yoldaş parti saflarında ve DAC emekçileri arasında önde gelen bir propagandacı ve ajitatör olarak, Marx, Engels ve Lenin'in düşüncelerinin aktif bir savunucusu olarak büyük bir saygınlık kazanmıştı.

1963'den beri Werner Lamberz yoldaş ASBP Merkez Komitesi aday üyesiydi. 1967'de, VII. Parti Kongresi delegeleri tarafından ASBP MK üyeliğine seçildi. Bu tarihten beri ASBP MK sekreterliği görevini yürütüyordu. Werner Lamberz yoldaş ASBP MK'nin 14. Oturumu'nda politbüro aday üyeliğine seçildi. VIII. Parti Kongresi'nden beri ASBP MK Politbürosu üyesiydi.

Werner Lamberz, 1972'de Berlin'de Erich Honecker ve Angela Davis'in görüşmelerinde de hazır bulunmuştu.

Sosyalist Alman Demokratik Cumhuriyetimizin başarılı gelişmesinde ve uluslararası saygınlığının artmasında Werner Lamberz'in büyük payı olmuştur. Sovyetler Birliği'yle ve diğer sosyalist dost ülkelerle olan kardeşlik bağlarının pekişmesine büyük katkıları olmuştur. Tüm kişiliği ve zengin bilgisiyle DAC ile emperyalist sömürgecilik boyunduruğundan kurtulmuş olan ülkeler ve halklar arasındaki işbirliğinin gelişmesi ve pekişmesi için çalıştı. Yaşamını da bu enternasyonalist görevin hizmetindeyken kaybetti.

Bu büyük başarıları parti ve devlet tarafından, Altın Anavatan Başarı Madalyası, Emek Bayrağı Madalyası, Altın Halk ve Anavatan Başarıları İçin Savaşım Madalyası ve diğer başka yüksek madalyalarla değerlendirildi.

Werner Lamberz yoldaşın soylu sosyalist amaçlarımız için gösterdiği büyük başarılar, işçi sınıfı partisine ve sosyalizme olan bağlılığı, devrimci anlayışı ve savaşkan davranışı tüm parti ve Demokratik Alman Cumhuriyeti halkı tarafından unutulmaz kalacaktır.

Onu her zaman saygıyla anacağız.

ALMANYA SOSYALİST BİRLİK PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ VE DEMOKRATİK ALMAN CUMHURİYETİ HALK MECLİSİ'NİN PAUL MARKOVSKİ'Yİ ANMA MESAJI :

Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi ile Demokratik Alman Cumhuriyeti Halk Meclisi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi Merkez Komitesi üyesi ve ASBP MK Uluslararası İlişkiler Bölümü yöneticisi, DAC Halk Meclisi üyesi Paul Markovski yoldaşın 6 Mart 1978 tarihinde trajik bir kazada hayatını kaybettiğini duyururlar.

Paul Markovski Yoldaş Özgür Almanya Gençliği Merkez Komitesi'nde ve ASBP MK Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde, uluslararası ilişkiler alanında yıllarca çalışmış ve yurt dışında büyük bir saygınlık kazanmıştı. Paul Markovski yoldaş, ASBP'nin 1967'deki VII. Kongresi'nde ASBP MK aday üyeliğine seçilmişti. VIII. Parti Kongresi'nden bu yana da MK üyeliği yapmaktaydı. O, tüm gücü ve kişiliğiyle kendini daima Partimizin, halkımızın davasına, barışa ve sosyalizme adanmış komünistlerdendi.

Paul Markovski yoldaş 1 Haziran 1929'da doğdu. Magdeburg'lu bir işçi ailesinin çocuğuydu. Potsdam - Babelsberg Devlet ve Hukuk Bilimleri Akademisi ile SBKP MK Moskova Parti Yüksek Okulu'nda eğitim görerek üstün yetenekler kazanmıştı.

Paul Markovski 1975'de Berlin'de Şili Sosyalist Partisi üyesi yoldaşları karşılarken.

Bütün yaşamına, Partimizin SBKP ile ve ülkemizin büyük Sovyet ülkesi ile olan sağlam dostluğu damgasını vurmuştur. Proleter enternasyonalizmi, Paul Markovski için, her zaman bir eylem anlamına gelirdi. Bütün yüksek yeteneklerini, sosyalist devletlerle olan kardeşçe bağlılığı pekiştirmesine, uluslararası komünist ve işçi hareketinin birliğine, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşlarının desteklenmesine katkıda bulunma yolunda seferber etmişti.

O'nu kardeş partilerden birçok komünist ve tüm dünyadaki sayısız ilerici kişiyle bağlayan bağlar, içten dostluktu.

Yüksek hizmetleri, Altın Anavatan Başarı Madalyası, Altın Halk ve Anavatan Başarıları İçin Savaşım Madalyası ve başka madalyalarla onurlandırılmıştır.

Paul Markovski yoldaşımızı her zaman saygıyla anacağız.

Dünyada ve Yöremizde Barış, Güvenlik ve Silahsızlanma Sağlansın, Başta Karagün Dostumuz Sovyetler Birliği ve Öteki Sosyalist Ülkelerle Dostluk ve İyi Komşuluk İlişkileri Gelişsin ve Daha da Güçlensin!

Emperyalizme, Faşizme ve Gericiliğe Karşı

BİRLEŞİK CEPHE (IV)

Ahmet ARAKLIOĞLU

Birleşik Cephe sorunları üzerine bu yazı dizisinin dördüncü ve son bölümünde, anti - emperyalist, anti - faşist cephe çalışmasının Türkiye pratiğindeki evrimini, bu konunun Parti basınında işlenişini ve bunun yaşama geçirilmesiyle ilgili kimi sorunları ele alacağız.

1. Stratejik Bir Hedef Olarak UDC

Ulusal Demokratik Cephe, bütün anti - emperyalist, anti - faşist, demokratik güçlerin eylem birliği bir partinin, bir grubun, ya da kimi kişilerin fantezisinden doğmuş bir kavram olmadığı gibi, kimilerinin sandığı şekilde, 4 - 5 ay önce ortaya atılmış taktik bir hedef de değildir. Bu sorunun kökleri çok eskilere dayanır. TKP'nin, komünistlerin cephe, eylem birliği kurma çalışmalarının ilk tohumları ulusal kurtuluş savaşı yıllarında, ateş boylarında atılmıştır. Örneğin, 24 Ekim 1919 tarihinde Şehzadebaşı'nda, Ferah Tiyatrosu'nda düzenlenen bir mitinge 2.000'den fazla işçi katılarak, işçi sınıfının, emekçilerin ortak düşmana karşı birliğinin pekiştirilmesi özlemini dile getirmişlerdir. Ethem Nejat, Sadrettin Celâl Antel gibi sınanmış devrimcilerin düzenlediği bu mitingle ilgili olarak, TKP kurucularından Ethem Nejat, «Bu miting, bizim yapmak, kurmak istediğimiz, emperyalizmi kovmak için zorunluk olan, gerici düzeni söküp atmak için mutlaka gereken cephenin ilk adımlarıdır...»¹ diyordu.

Türkiye Komünist Partisi'nin yeni yeni kurulduğu bu günlerde, komünistler kurtuluş savaşında, savaş boylarında işçilerle, köylülerle, ulusal burjuvazinin yurtsever kanadıyla omuz omuza, yanyana çarpıştılar. Emperyalistleri kovma savaşında komünist alaylar sayısız kahramanlıklar gösterdiler.

TKP'nin kurulmasıyla birlikte, anti - emperyalist savaşımın güçlendirilmesi, ulusal kurtuluş kavgasının sosyal kurtuluş kavgasıyla bütünleştirilmesi, tüm ilericiilerin, emekçilerin birliğinin sağlanması ve pekiştirilmesi gibi erekler partinin savaş platformunda yer aldı. «Türkiye Komünist Partisi, ta baştan, emperyalistlerin Türkiye'yi aralarında bölüşmelerine, bu barbar planları

1. "Birlik - Tek Cephe", Atılım, Şubat 1975.

na karşı bütün halkımızı TEK CEPHE'de savaşa çağırmıştır. Komünistler, Erzurum - Sivas Kongreleri'ni desteklediler. Bu Kongreler, Milli Kurtuluş Savaşı'ndaki TEK CEPHE'nin ilk adımlarıdır.»²

Daha o günlerde TKP, hükümetin halktan yana bir politika izlemesi, demokratik bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi, bize dost elini uzatan Sovyet Rusya ile sıkı ilişkiler kurulması yolunda büyük çabalar harcadı. Ancak kurtuluş savaşında öncülüğü ele geçiren burjuvazi, daha savaş bitmeden emperyalistlerle uzlaşma, anlaşma yolları aradı ve buldu; ulusal tek cepheye ihanet etti. Komünist Partisi'ne, komünistlere karşı yoğun bir baskı ve terör kampanyası açtı.

«Burjuvazi, yalnız eski orduyu diriltmek değil, eski Meclisi de geri getirdi. 1. Büyük Millet Meclisi'nin yarısından çoğu Osmanlı Mebuslar Meclisi üyelerinden oluşturuldu. Sözün kısacası, kurulan devlet eski sistem üzerine kuruldu. Burjuvazi, eski devlet düzenini yıkmadı, bu mekanizmayı kırıp parçalamadı.»³ Kırıp parçalayamazdı da!... Çünkü bu, burjuva hükümetin doğasına aykırıydı. Komünistlere, TKP'ne karşı yürütülen politika da o zamanki burjuva hükümetin doğasını açığa çıkarıyordu. M. Suphi, E. Nejat da içinde olmak üzere TKP'nin 15 yöneticisinin katledilmesini Anadolu'da savaş veren çetelere karşı kıyım politikası izledi. Ülkede komünistlere, tutarlı ilericilere karşı böylesi bir kampanyanın açıldığı o günlerde, 15 Ağustos 1922'de TKP'nin 2. Kongresi Ankara'da, yarı - legal, yarı gizli olarak Küçükesat bağlarında toplandı. Kongre gündemi incelendiği zaman, ülkenin, emekçi halkın dirimsel önem taşıyan birçok sorununun yanısıra, "emperyalizme, gericilere karşı savaşta komünistlerin, sosyalistlerin, halkçıların cephe birliği" konusunun da Kongre'de enine boyuna işlendiği görülür. Böylelikle, daha o günlerde Cephe sorununun gündeme, savaş programına alındığı anlaşılmaktadır. Yine, daha o günlerde Parti içine sızmış kimi oportünistlerin gerek içte, gerekse dışta Cephe birliğine karşı çıktıkları, olumsuz bir propaganda yürüttükleri, cephenin oluşmasını engellemeye giriştikleri bilinmektedir. Elbette alan boş değildi. Bunlara karşı sağlam devrimciler, M. Suphi'lerin geleneğini sürdürenler Leninci bayrağı ardıcıl bir şekilde savundular.

Görüldüğü gibi, cephe sorunu ta 1920'lere, TKP'nin kurulup serpiştiği dönemlere, Komünist Enternasyonal'in birleşik cephe konusundaki yönergelerinin yayımlandığı günlere dayanır.⁴

² S. Üstünel, "Ölümsüz Savaşçılar", Ölümsüz Savaşçı MUSTAFA SUPHI, Ürün Yayınları, İstanbul, 1978, s. 15.

³ İ. Bilen, Çetin Savaş, s. 15.

⁴ Burada bir parantez açarak, birleşik cephe sorununun İkinci Dünya Savaşı yıllarında ülkemizde de özel bir önem kazandığını belirtmeliyiz. O yıllarda Komünist Enternasyonal dergisinde konuyu ele alan R. Davos

Ve bugün, tüm anti - faşist, anti - emperyalist güçlerin cephe birliği sorununun böylesine canlı biçimde ortaya çıkması ve geniş emekçi kitleler, özellikle işçi sınıfı arasında eşi görülmedik bir yan-ki bulması son yıllarda işçi sınıfının devrimci savaşımının yeni boyutlara ulaşmasına, Parti'nin yeni atılımına sıkı sıkıya bağlıdır.

Cephe sorunu Parti'nin temel platformu olan Parti Programı'nda ele alınmış, politik ve örgütsel esaslara bağlanmıştır. Bununla ilgili olarak, Program'da şöyle deniliyor:

«Bugünkü halk düşmanı düzeni, emperyalist çevrelere dayanan büyük burjuva - ağa ikilisinin, bu sömürgeci sınıfların egemenliğini her türlü savaş araç ve yöntemleri ile yıkmak tarihsel bir zorunluk olmuştur. Türkiye'nin ileri demokratik bir düzene geçmesi kaçınılmazdır.

«TKP'nin yakın amacı olan bu ileri demokratik devrim düzeyine ana devrimci güç olan işçi sınıfının öncülüğünde köy emekçilerinin, geniş orta tabakaların, devrimci aydın ve gençliğin savaş ve eylem birliği ile ulaşılacaktır.

«Bütün bu güçlerin ulusal demokratik cephe birliği, bu amaca ulaşmada tarihsel bir rol oynayacaktır. Bu aşamada bütün ulusal, demokratik, anti - emperyalist, anti - feodal dönüşümler gerçekleştirilecektir.»⁵

Açıkça görülmektedir ki, Ulusal Demokratik Cephe birliği sosyalizme açılan ileri demokratik bir düzene geçmede tarihsel rol oynayan bir etmen olarak karşımıza çıkıyor. Parti belgelerinde UDC konusunda yeralan açıklama ve yazılar da bu tezi doğrulamaktadır.

Belirli çevreler ve gruplar tarafından ortaya atılan iddialar karşısında ve konunun kimi önemli yanlarına değinmek üzere, burada, **Atılım** başta olmak üzere, UDC konusunda yayınlanan yazı ve açıklamalardan kısa bir derleme yapmak istiyoruz.

«İşçi sınıfının kapitalizme ve emperyalizme karşı yürüttüğü ulusal, sosyal kurtuluş savaşında bütün anti - emperyalist, demokratik güçlerin bir araya toplanması, yani cephe birliği politikası önemli bir yer tutar. Bu savaş, aynı zamanda kapitalist düzene karşı sosyal kurtuluşa dönüştürmek günümüzün önde gelen sorunlarından biridir. Bütün demokratik, anti - emperyalist güçleri anti - emperyalist, demokratik bir cephede bir araya getirmek bu dönüşümü sağlamak için önemlidir.»⁶

(İ. Bilen) şöyle yazıyordu: «Türkiye işçi sınıfı, Türkiye köylüsü özgür yaşamak istiyor. Bunu ancak güçlerini faşizme karşı birleşik cephede toplarlarsa sağlayabilirler.» (R. Davos, "Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayıhışı", ÜRÜN Sosyalist Dergi, Sayı: 44, s. 53).

⁵ "TKP'nin Savaş Ödevi", Türkiye Komünist Partisi Programı, Ürün Yayınları, İstanbul, 1978, s. 18.

⁶ "Cephe Sorunu", Atılım, Temmuz 1974.

«Demokratik, anti - emperyalist ve sosyalizme açılan bir toplum düzeni kurabilmek için bütün anti - emperyalist, demokratik güçlerin iş ve eylem birliği zorunluktur. İşçi sınıfının öncü örgütlerinin bu birlikte geniş bir yer tutması da, bu birliğin amaçlarına ulaşması için bir garantidir. İşçi sınıfının öncü örgütlerinin katkısı olmadan kurulan "cephe"lerin, sonunda burjuvazinin, daha sonra da emperyalizmin yararına olduğuna Türkiye'de cumhuriyet tarihi tanıktır.»⁷

«...TKP'nin ulusal görevi: Bütün ulusal güçlerin, örgütlerin elele vermesi için savaşmaktır. Geniş yığınları uyarmak, örgütlemektir. Halktan yana bütün akımları Ulusal Tek Cephe'de toplamaktır. TKP, bu savaş platformu üzerinde Anayurdun bağımsızlığından, demokratik gelişmeden yana herkesle, her örgütle konuşmaya, görüşlerini açıklamaya hazırdır. İlerici güçleri, örgütleri dağınıklıktan kurtarmak için komünistler her göreve hazırdır.»⁸

«Emekçi yığınlarında önemli bir anti - faşist, anti - emperyalist birikim vardır. Bu birikimin sağlanmasında TKP'nin payı büyüktür. İlk defa anti - faşist, anti - emperyalist, demokratik bir cephe fikrini ortaya atan TKP olmuştur.»⁹

«Öte yandan, anti - emperyalist, anti - faşist harekete de yeni, yeni güçler katılıyor, hareket genişliyor ve daha yüksek bir aşamaya ulaşıyor. Bugün bu aşamada, ulusal demokratik cephe birliği için somut koşullar meydandadır. Bütün ilerici yurtsever güçlerin, somut bir savaş platformu çizmek amacıyla bir araya gelmeleri tarihsel bir zorunluktur. TKP'nin, bütün örgütlerinin bu aşamada sorumlulukları artıyor. Bunlar, yeni yeni sorunlarla karşılaşılıyor. Yığınlardan, değişik politik yönlerden gelen ve gelişen anti - emperyalist, anti - faşist eylemleri, çıkışları bir araya getirmek, örgütlemek, derlemek ve savaşa sürmek, bugün komünistlerin başlıca ödevidir.»¹⁰

«TKP'nin ulusal demokratik cephe politikası vardır. Bu demektir ki, anti - emperyalist, demokratik ve sosyalist bütün akımlarla diyaloglar kurmayı, ortak amaçlar etrafında savaş birliği oluşturmayı, emperyalizme, işbirlikçilerine, faşist yöntemlere, bugünkü hükümete karşı birlikte savaşmayı önermektedir. (...) Şüphesiz yok ki, TKP ile öteki legal sosyalist partiler arasında görüş ayrılıkları vardır. TKP ayrımcı noktalar üzerinde değil, birleştirici noktalar üzerinde durmaktan yanadır. Düşün ayrılıklarına gelince, onların dostça ve dürüst bir tartışma konusu olmasından yanadır.»¹¹

⁷ "Demokratik Güçlerin Eylem Birliği", *Atılım*, Eylül 1974.

⁸ "Son Gelişmeler Ve TKP'nin Tutumu", *Atılım*, Ekim 1974.

⁹ "Anti - Faşist, Anti - Emperyalist Cephe", *Atılım*, Ocak 1975.

¹⁰ "Bildiri", *Atılım*, Şubat 1975.

¹¹ "Durum ve Görevlerimiz", *Atılım*, Ekim 1976.

«TKP, emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı bütün demokratik güçlerin eylem birliği için savaşır. Bunun için legal sosyalist akımlarla ve burjuvazinin ilerici kolu ile politik planda, ilişkilerde onlarla mevcut ayrılıklar üzerine değil, birlik noktaları üzerine ağırlık verilmesi gereğine inanır. TKP eylem birliğinin, giderek ulusal demokratik cepheyi oluşturmanın bütün karmaşıklığını ve zorluklarını kavramaktadır.»¹²

«İşçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı, bütün anti-emperyalist, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliği de, TKP'nin böylece güçlenmesi temeli üzerinde gerçekleşecektir. Ama eylem birliği ve cephe sorununu çözmek için ille de TKP'nin daha da hızlı bir gelişme sürecine girmesini beklemeyeceğiz. İki yönlü görevi paralel yürüteceğiz.»¹³

«Güncel sorun, bir araya gelip, bu cephenin savaş, eylem platformunu, programını hazırlamaktır. Bundan yan çizen her demokratik örgüt, sosyalist akım ve parti halktan, onun savaşından kopacaktır.

«Çıkar yol ilerici güçlerin savaşta cephe birliğidir. TKP bu yoldadır. Halktan yana, demokratik bir hükümet bu yoldan kurulabilir.»¹⁴

«Ana çizgileri bakımından ulusal, demokratik bir nitelik taşıyan anti -emperyalist, anti -feodal, anti -faşist, anti -tekelci, ulusların hak eşitliğinden ve barıştan yana savaşım, işçi sınıfının yürüttüğü sosyalizm savaşıyla içiçe gidiyor. Böylece ulusal ve sosyal kurtuluş savaşının tabanı biteviye genişliyor. Toprak ağalarının ve kapitalist çiftlik beylerinin dışında kalan geniş köylü yığınlarını, kent orta katmanlarını, gençleri ve kadınları, ulusal azınlıkların ezilen yığınlarını, özellikle Kürt halkını ve ulusal burjuvazinin anti -emperyalist, yurtsever kanadını giderek işçi sınıfının çevresinde, Ulusal Demokratik Cephe'de birleştirme olanakları artıyor.»¹⁵

«İşçi sınıfının birliği, ulusal demokratik cephenin omurgasıdır. İşçi sınıfının tek başına düşmanları yenmesi olanağı yoktur. Ulusal Demokratik Cephe bütün halkın, emekçi halkın birliği, başta işçi - köylü bağlaşıklığı temelinde kurulur. (...) Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşma olanakları bugün her zamankinden daha fazla vardır. Ulusal Demokratik Cephe belgisinin birden böylesine yaygınlaşması, halk yığınlarının hızla bilinçlendiğini gösterir. Bu işçi sınıfının ve onun savaşkan kolu TKP'nin yürüttüğü savaşların sonucudur.»¹⁶

¹² "TKP Konferansı'nda Onaylanan Platform Tezleri", TKP Konferansı (Belgeler), Temel Yayınlar, Ankara, 1978, s. 150

¹³ Agy., s. 148.

¹⁴ "Çıkış Yolu", Atılım, Ağustos 1977.

¹⁵ "Ulusal Demokratik Cephe", Atılım, Eylül 1977.

¹⁶ "TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın son politik gelişmeler üstüne 'TKP'nin Sesi' Radyosuna verdiği demeç'ten, Atılım, Ekim 1977.

Konferans Raporu'nda ise cephe sorununun birçok yönüne açıklık getirilmekte ve şöyle denilmektedir:

«Ulusal Demokratik Cephe sorunu çok bileşik, dallı budaklı, çözümü zor bir sorundur. Üstelik, kimilerinin sandığı gibi, geçici bir politika oyunu hiç değildir. Her ülkede devrim hareketinin, işçi, köylü, ulusal bağımsızlık hareketlerinin aşamalarına, gelişmelerine göre, güç dengelerine göre, ülkenin ulusal, sosyal niteliklerine göre biçimler alır. Bizim programımızda: Ulusal Demokratik Cephe diye geçer. Böylece savaşın ne üstüne gittiği, aşaması, yakın varağı, nereye yükseleceği, hangi güçlerin katılabileceği, kime karşı savaşın yürütüldüğü belirtiliyor. (...)

«Halkımızın ezici çoğunluğunun oluşturduğu kampta: İşçi sınıfı, köylü, orta katmanlar, çıkarları emperyalizmle, işbirlikçi burjuvaziyle, aşırı gerici, cumhuriyet ilkelerine açıktan saldıran çevrelerle karşı karşıya gelmiş olan ulusal burjuvazi dediğimiz kesim var. Bu kesim CHP ile politik alandadır. Bu partinin de sağ, solu var. Savaşta sallantıları da buradan geliyor.»¹⁷

Konferans'ta okunan Parti Platformu'nda da konunun şu yönlerine dikkat çekilmektedir:

«Cephe hareketinin başta gelen sorunlarından biri, genellikle hareketin alacağı yöndür. Ulusal burjuvazinin mi, dolayısıyla genel olarak burjuvazinin mi, yoksa işçi sınıfının mı egemenliğini sağlamaya yönelmesidir. Anti - emperyalist, demokratik cephe hareketinin sosyal kurtuluşa dönüşmesi için başta gelen koşul, cephe hareketlerinde işçi sınıfının öncü politik örgütünün, sendikal örgütlerinin ağır basması harekette egemenliğin ulusal burjuvaziye terkedilmemesidir.»¹⁸

Yine aynı yerde, cephe sorununun önemli bir noktasına, cephe içinde öncülük sorununa işaret edilmektedir:

«Ancak bazı elverişsiz koşullarda cephe hareketinin, işçi sınıfının, emekçi halkın egemenlik ve iktidarına yönelik olmasını koşul olarak öne sürmek maksimalist bir politika olabilir. Böylesi bir politikayla çıkmak, bu koşullarda baş düşman emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı cephe hareketini parçalar. Bundan ötürü, işçi sınıfının egemenliği gibi, stratejik bir hedefi gözden uzak tutmamak koşuluyla, emperyalizme ve faşizme karşı somut amaçlar için burjuvazinin ilerici koluyla ittifaklar kurulmasına sürekli çaba harcanmalıdır.»¹⁹

UDC sorunu, Konferans'tan sonra da tüm güncelliğini korumaya devam ediyor. Nitekim, 6 Ocak 1978 tarihli MK bildirisi'nde,

¹⁷ "TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen Yoldaşın Parti Konferansı'nda Okuduğu Merkez Komitesi Raporu", TKP Konferansı, s. 46.

¹⁸ "TKP MK Politik Büro Üyesi A. Saydan Yoldaşın Parti Konferansı'nda Okuduğu Parti Platformu", Agy., s. 114.

¹⁹ Agy., s. 115.

içinde bulunulan bunalımdan çıkış yolu gösterilerek, şöyle deniliyordu:

«Ülkemizi bunalımların burgacından kurtarabilecek bir program ancak tüm anti - emperyalist, anti - faşist, barıştan, ilerlemeden yana güçlerin ulusal demokratik cephesiyle, halkımızın savaş birliğiyle gerçekleşebilir. Böyle bir cephede komünistlerin yanında CHP'nin sola açılan yurtsever kanadı, birlikten yana sosyalist partiler, ordudaki yurtsever er, assubay ve subaylar, ülkesini seven, halkının mutluluğunu ve genliğini isteyen herkes yerini almalıdır. TKP, işçi sınıfını, emekçi yığınları, orta katmanları, ulusun büyük çoğunluğunu ulusal demokratik cephede birleştirmek için savaşıyor.»²⁰

Görülüyor ki, Parti Programı, belgeleri ve yazınında Ulusal Demokratik Cephe sorunu uzun zamandır işlenegelmektedir. Kısacası, Parti, bu sorunu değişik koşullarda ve bu koşullara uygun farklı görünümelerde olsa bile, kuruluşundan bu yana ortaya getirmiş, vurgulamış ve uygulamak için savaşmıştır.

Bu çabalar, bu özveri boşa gitmiş değildir. Bugün yurdun dörtbir köşesinde, UDC'nin yaşama geçirilmesiyle ilgili pratik adımlar atıldığı gözleniyor. İşçi sınıfı, kooperatif birlikleri çeşitli meslek örgütleri, ilerici kuruluş ve kişiler eylem birliği ve cephe yolunda önemli adımlar atıyorlar.

Devrimci teorinin ışığı altında, bu pratik adımlardan belli bir sentez çıkarmak mümkündür.

2. UDC'nin Oluşturulmasındaki Temel Aşamalar

Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşması bugünden yarına birkaç ayda, hatta yılda gerçekleşecek birşey değildir. Daha önceki yazılarımızda da belirtildiği gibi, bu süreç birçok ülkede onyılları kapsamıştır. Ve bu süreçte geçici tersliklerle karşılaşmak doğaldır.

Ulusal Demokratik Cephe'yi oluşturmadaki ilk aşama, işçi sınıfının, en azından, ilk elde bunun büyük bir kesiminin sendikalar birliğini sağlamaktır. Bugün ülkemizde işverenlerin tek bir konfederasyonu olmasına karşın 17 işçi federasyonu ve 700'ü aşkın sendika bulunmaktadır. Bu, bir ölçüde de, işkollarının yapay bir şekilde sınıflandırılmasından ileri gelmektedir. Batı Avrupa'daki 16 işkoluna karşılık, bizde 34 işkolu vardır.

Son 6 - 7 yıl içinde, özellikle son 3 - 4 yılda sendikalar alanında oluşan değişiklikler oldukça sevindiricidir. İşçiler gerek işyeri, gerekse sendika olarak DİSK içinde yer almayı yeğlemişlerdir. Birçok işyerinde yapılan referandumlarda işçilerin çoğunluğu devrimci sendikaları seçmişlerdir. Türk - İş'e bağlı kimi sendikalar bile 1 Mayıs'larda, DGM direnişlerinde, Metalurji işçilerinin greviyle dayanışmada etkin bir rol oynamaya başlamışlardır. Böylelikle, işçi

sınıfının devrimci bir potansiyele sahip olduğu, sendikal birlikten yana olduğu anlaşılmaktadır. İşçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak için bir yandan işçi sınıfının en ileri kesimleri arasında sınıf bilincinin, politik bilincin güçlenmesi, öte yandan da, konfederasyonlar (elbette önemli ölçüde işçi kitlelerini barındıran konfederasyonlar sözkonusu; 3 - 5 gericinin kurduğu göstermelik "dükkanlar" değil) ve bağımsız, emekten yana sendikalar arasında yapıcı bir söyleşi kurulması gerekir. Elbette, kapitalizm koşullarında «bütün işçi kitlelerinin mutlak olarak tek bir konfederasyonda toplanması ütöpik bir istektir. Önemli olan, sınıf ve yığın sendikacılığı temelinde gelişen sendikal örgütlenmenin işçi sınıfının belirleyici bölümünü birleştirmesi ve kontrol edebilmesidir.»²¹

Ulusal Demokratik Cephe'yi oluşturmadaki aşamalardan biri de, işçi sınıfının politik birliğini sağlamaktır. Bugün ülkemizde hepsi de "işçi sınıfı partisi" olduğunu öne süren legal sosyalist partiler vardır. Bunlardan kimileriyle, savaş ateşleri içinde, olumlu anlamda söyleşi kurulabilir. Zaten yaşamın kendisi, bu partilerin yöneticilerinden kimilerini ve özellikle bunlara bağlı sıradan üyeleri işçi sınıfının öz partisiyle, TKP ile söyleşiye zorlayacaktır.

Parti Platformu'nda belirtildiği gibi, «işçi sınıfının en bilinçli, en savaşkan kolunun TKP saflarında politik, ideolojik, örgütsel birliğini sağlamak. Bu birlik çerçevesinde işçi sınıfının öteki kesimlerini toplamak, kendi öz çıkarları için ortak savaşa sokmak, eylem birliğini sağlamak»²² bunlar, işçi sınıfı partisinin önde gelen, ivedi görevleri arasındadır. Bunun için verilen savaşım da başta gelen sorunlardan biri, TKP'ye konan yasağın kaldırılmasıdır. Bu da, UDC'nin savaş programının ayrılmaz bir parçasıdır.

İşçi - köylü bağlaşıklığının kurulması da anti - emperyalist savaş cephesinin oluşturulmasındaki bir başka halkadır.

UDC'yi gerçekleştirmedeki aşamalardan biri de, toplumun çeşitli tabakalarını temsil eden demokratik kitle örgütlerinin, yani, memuru, öğretmeni, köylüsü, öğrencisi, kadını, teknik elemanı, subayı, eriyle geniş bir kitleyi oluşturan ilericilerin, emekçilerin eylem birliğini sağlamaktır. Bu konuda da belirli olumlu adımlar atılmaktadır. 15 Ocak 1978'de demokratik örgütlerin işsizliğe, pahalılığa ve faşizme karşı ortaklaşa düzenledikleri yürüyüş ve miting bu bakımdan önemli bir basamak olmuştur. Yine, aydınlar, teknik elemanlar, öğretmenler, öğrenciler arasında, işçi sınıfının çevresinde eylem birliğinin zorunlu olduğu inancının ilke olarak yayılması ve metalurji işçilerinin şanlı grevinde görüldüğü gibi, birçok durumda da bunun yaşama geçirilmesi önemli bir aşamanın geçilmekte olduğunu gösteriyor.

Ancak, henüz tüm bu güçlerin içinde bulunduğu genel dağınıklık, örgütsüzlük, kopukluk tümüyle giderilmiş değildir. TKP

²¹ "TKP Konferansı'nda Yapılan Konuşmalar", Agy., s. 157.

²² "...Parti Platformu", Agy., s. 111.

MK Genel Sekreteri İ. Bilen'in Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansı'nda vurguladığı şu yargı henüz geçerliliğini korumaktadır: «...anti - emperyalist devrimci güçler dağınıktır. Bu da devrim hareketini güçten düşürüyor.»²³ Gerçekten de, ülkemizde emekçi tabakaların geniş bir kesimi örgütlenememiş durumdadır. Örneğin, topraksız ve az topraklı köylülerin, tarım işçilerinin örgütlenmesi, öte yandan da varolan görece bölünmüşlüğü'nün tümüyle giderilmesi ve tüm emekçiler arasında geniş bir eylem birliğinin sağlanması en önemli, en ivedi görevlerden biridir. Demokratik kitle örgütleri arasında sağlanan «eylem birliğinin temel ilkerlerinden biri, katılanların örgütsel bağımsızlıklarına saygı göstermek, ikincisi onların ekonomik ve demokratik istemlerinden uzaklaşmaktır.»²⁴

UDC'yi gerçekleştirme yolundaki bu aşamalar birbirinden ayrı, kopuk olmadığı gibi, kendi aralarında mekanik bir sıralanışa da bağlı değildirler. Birbirlerini etkiler, güçlendirir ya da zayıflatırlar.

Söylemek gereksizdir ki, işçi sınıfının birliğini bozan, işçi sınıfına ters akımların, maocu, troçkist anti - Sovyet etmenlerin böylesi bir eylem birliğinde yeri olamaz.

3. UDC'nin Gerçekleştirilmesiyle İlgili Kimi Sorunlar

UDC'nin oluşması, yaşama geçmesi daha önceden de belirtildiği gibi, bugünden yarına bir iş değildir. Nitekim, cephe belgisi uzun yıllar önce Parti'nin savaş programına girdiği ve çeşitli belgelerde yer aldığı halde, ancak günümüzde geniş emekçi kitlelerde yankı bulmuş ve bunun için somut nesnel koşulların olgunlaştığı kanıtlanmıştır. Fakat yine de, emekçilerin geniş bir kesimi örgütsüz olduğu, soldaki yelpaze alabildiğine açık bulunduğu ve sendikal harekette son zamanlarda belirli olumsuz eğilimlerin etkinlik kazanmaya çalıştığı şimdiki koşullarda, UDC'nin gerçekleştirilmesi için kararlı, sabırlı, alabildiğine özverili bir yaklaşım gerekiyor.

Bu çalışmanın esas olarak iki biçimde, kabaca söylemek gerekirse, "tavanda" ve "tabanda" yürütüleceği açıktır. Bu iki çalışma biçimi de birbirinden kopuk değildir. Tavanda, yani işçi sınıfı partisi, sosyalist ve ilerici partiler ve bir ölçüde de, ulusal burjuvaziyi temsil eden partiler, ve sendikalar başta olmak üzere, diğer demokratik örgütler yöneticileri arasında anlaşma sağlandığı ölçüde tabanda da birleşme, örgütlenme eğilimi güçlenir ve kolay bir çıkış kazanır. Öte yandan, tabanda yapılan çalışmalar, günlük savaşımında sağlanan güç ve eylem birliği de yöneticileri anlaşmaya, birleşmeye zorlayabilir.

²³ Bkz. Komünist ve İşçi Partilerinin 4 Toplantısı, Ürün Yayınları, İstanbul, 1976, s. 458.

²⁴ "TKP Konferansı'nda Yapılan Konuşmalar", Agy., s. 179.

Tavandaki çalışma, partiler arası ve demokratik örgütler arası olmak üzere iki biçimde yürütülür. Elbette bunlar birbirlerini yakından etkileyen çalışmalardır. Bilindiği gibi bugün ülkemizde, legal sosyalist partiler yöneticilerinden kimileri ve sağ kanat CHP yöneticileri UDC çağrısı karşısında, farklı biçim ve tonlarda da olsa, genellikle olumsuz bir tutum almışlardır. Özellikle «legal sosyalist yöneticilerden bazılarının bilerek - bilmeyerek düştükleri TKP karşıtlığı, emperyalist egemen çevrelere yaramaktadır. Bu gerçeği belirtmek, Türkiye Komünist Partisi'nin sol ve legal partilerin bazı yöneticilerine karşı yürüteceği ideolojik savaşın esas noktalarından biridir. Ancak, bu konuda bizim de üzerimize düşen görevler vardır. **Sekterliğe düşmeden Leninci bir politika izlememiz, eylem birliği politikamızın başarıya ulaşmasının koşullarından biridir.**»²⁵

Anlaşılabacağı gibi, çeşitli biçim ve gerekçelerle, öz ya da biçim olarak UDC'ye karşı çıkmış sol partileri ve hatta bunların yöneticilerini tümüyle bir çuvala doldurmak, bir bütün olarak görmek, kırıcı ve sekter bir tavır takınmak Leninci normlarla asla bağdaşmaz. Daha önce cephe konusunda çıkan yazılarımızda da belirtildiği gibi, kimi ülkelerdeki sosyalist partiler yöneticileri cephe çağrısına onyıllar sonra kulak vermek zorunda kalmışlardır. Bugün ülkemizdeki legal sosyalist partiler içinde olumlu, tutarlı sosyalistlerin de bulunduğu inanıyoruz. Bunları eylem birliğine çekmek için çaba harcanmalıdır. Tabandaki çalışma güçlendiği ölçüde, bu partilerden kimilerinin uzağı - gören yöneticilerinin birliğe yanaşmak durumunda kalabileceği unutulmamalıdır. Bunun için, Leninci ilkelere uygun, uzlaşmaz bir ideolojik savaşım verirken, asla karşılıklı hakaretlere, küfürleşmelere kaymamak gerektiği açıktır.

Bu arada, umudunu salt parlamentoya, oy hesabına bağlamış kimi partileri yığın eylemlerine çekmek, zor olmakla birlikte, bunların belirli hastalıklarının giderilmesinde de yararlı olabilir.

Ayrıca parlamento içinde bile, belli bir iş ve eylem birliği kurmak olanağı vardır. Yine de salt parlamentoya bel bağlamamak gereği unutulmamalıdır. Parlamento yapısı içindeki güç ve eylem birliğinin ilk koşulu, işçi sınıfı partisinin yasal haklarının tanınmasıdır. Ancak bu partinin legal propaganda ve seçim çalışması yapma, örgütlenme, program ve belgelerini açıkça yayma olanaklarına kavuşabilmesiyle, ancak böylesi bir durumda bu alanda tam bir eylem birliğinden sözedilebilir. Fakat bu aşamanın aşılması için bile, parlamento içinde ve dışında yer alan ilerici güçlerin belirli bir güçbirliğine, işbirliğine gitmesi zorunlu gözükmektedir. Bu somut örnek başka bir şeyi de, yani, eylem birliğinin yalnızca parlamento duvarları arasında değil, grevlerde, toprak kurtarma

²⁵ "...Parti Platformu", Agy., s. 117.

eylemlerinde, kitlesel çıkışlarda da gerçekleşebildiği ölçüde kalıcı bir başarı sağlayabileceğini göstermektedir.

Tavanda yapılacak başka tür bir çalışma da, demokratik örgütler yöneticileri arasındaki görüşmelerdir. Ülkemizde bu konuda çeşitli yörelerde başarılı adımlar atılabilmiştir. Birçok ilde demokratik kuruluşlar ortak basın toplantıları, yürüyüş ve mitingler yapmışlardır. Bunların gerçekleştirilmesi için karşılıklı görüşmeler yapılmış, ortak noktalar saptanmış ve esas olarak, ayırıcı değil, birleştirici sorunlar üzerinde durulmuştur. Zaten gerek demokratik örgüt yöneticileri, gerekse sol partilerin uzak görüşlü kimi yöneticileri arasındaki görüşmelerde ayrılık noktalarının değil, ortak, birleştirici noktaların üzerinde durmak esastır. Bu, ideolojik bir uzlaşmaya gidildiği anlamında asla yorumlanmamalıdır. Kuşkusuz, «Değişik politik akımlara bağlı ilerici güçlerin eylem birliğini gerçekleştirme sürecinde ilkesel ideolojik savaşım aralıksız sürecektir. Maoculuk, goşizm, serüvenci eğilimlerle olduğu kadar, sağcı sapmalarla, küçük - burjuva sosyalizmiyle ideolojik savaş zorunluktur. Özellikle bu akımların eylem ve cephe birliğine ilişkin ters ve bölücü görüşleriyle savaşmak günceldir.»²⁶

Bir de Ulusal Demokratik Cephe'de yeralan örgütlerin bağımsızlığı sorunu vardır. Cephe, partilerin ve öteki demokratik kuruluşların aritmetik bir toplamı olmadığı gibi, bunların birbiriyle kaynaştığı, örgütsel ve ideolojik bağımsızlıklarını yitirdiği bir alan da değildir. Bütün bu örgütler bir yandan ortak sorunlar çerçevesinde birleşirlerken, öte yandan da ideolojik savaşım vereceklerdir. Bu nokta işçi sınıfı için özel bir önem taşır. Ancak günlük pratik içinde, sınıf savaşımının ateşleri altında işçi sınıfının politik ve ideolojik öncülüğü sağlanabilir. Yoksa her şeyden el - etek çekerek, "bağımsızlığı" korumak ve kendi başına, yalıtlanmış bir "ideolojik öncülük" (nasıl şey ki acaba?) kurmak düşünülemez. Aksi durumda, sözü edilen "bağımsızlık" işçi sınıfının ideolojik ve örgütsel bağımsızlığı değil, işçi sınıfından bağımsızlık olmaktan başka bir anlam taşımaz.

Bir de işin öbür yanı var. Daha önceki yazılarımızda belirttiğimiz gibi, ideolojik savaşım boşlandığı, ideolojik uzlaşmalara gidildiği zaman yolun nerde biteceği bilinmez (daha doğrusu, "bilinir"). Bugün kimi kardeş partilerin içinde bulunduğu ve Marksizm - Leninizm'i yadsımaya dek varan olumsuz durumun bir nedeni de budur.

Tavandaki çalışmalarla bağlantılı giden taban çalışmaları da çeşitli alanlarda olur. Bu amaçla fabrikalarda yürütülen çalışmalar, denilebilir ki, UDC'nin belkemiğidir. Fabrikalarda ve emekçilerin yoğun biçimde çalıştığı öteki işyerlerinde ortak sorunların çözümü için komiteler kurmak, somut sorunların çözümü için ortaklaşa girişimlerde bulunmak yapılacak ilk çalışmalardandır. İş-

²⁶ "TKP Konferansı'nda Yapılan Konuşmalar", Agy., s. 175.

yerlerinde kurulan bu komitelerin işçilerin tüm sorunlarıyla ilgilenmesi, laf değil iş yapan kişilerden oluşması önemlidir. Komünistler, tutarlı sosyalistler ve demokratlar bu konuda yolgösterici olmalı; bu komitelerde, işyerinde saygınlığı olan, özverili işçiler giderek daha yığınsal bir şekilde yer almalıdırlar. Bu komitelerin günümüzde yapacakları işler arasında işyerindeki çalışma koşullarını düzeltmek, işçilerin yönetime katılması, konut sorununun çözümlenmesi, kadın işçiler için kreş ve emzirme odası sağlanması ve hatta işçilerin tek başına çözemediği kişisel sorunlar yer almaktadır. Bu komitelerin, sendika komitesinin yerine geçeceği biçimindeki bir yanlış anlamayı da gidermek gerekir. Özellikle ilerici, devrimci sendikaların bulunduğu işyerlerinde bu komiteler sendikayla ortaklaşa çalışma yürütürler. İşyerinde sendika yoksa, bu komitenin yapacağı işler arasında en ön planda yer alan görevlerden biri sendikalaşmayı sağlamaktır.

Elbette bu çalışmalar, her işyerinin somut koşullarına göre değişik biçimler alır. Ama vurgulanması gereken şey, her zaman somuttan, ortak sorunlardan hareket ederek aydınlatıcı ve çözümlenici olmaktır, sorunları daha genel sorunlara ve giderek iktidar sorununa bağlamaktır.

Başka bir çalışma alanı da **mahallelerdir**. Özellikle emekçi kesimlerin yoğun bulunduğu mahalle örgütlü - örgütsüz, genç - yaşlı geniş bir kitlenin oluşturduğu önemli bir çalışma alanıdır. Bu geniş kitleler, bir yandan, burjuva hükümetlerin uyguladığı politikalar sonucu ortaya çıkan işsizlik, enflasyon, zamlar, baskılar altından ezilirlerken, öte yandan da, plansız kentleşmenin getirdiği çöp, yol, su, elektrik, yakıt, ulaşım, okul gibi canalıcı sorunların baskısını da yoğun biçimde hissetmektedirler. Mahallelerde oluşturulacak komiteler ya da komisyonlar, bu iki yönlü baskıyı dikkate almalıdırlar. Hareket noktası yine somut sorunlar olmalıdır. Eylem biçimleri olarak kahve toplantıları, film gösterileri, imza kampanyaları, yürüyüşler, mitingler, vb. kullanılabilir. Burada önemli bir nokta da, bir yığın işi çözmek üzere yola çıkıp yarım bırakmak değil, bir ya da iki işin peşine düşüp, bunları kesinlikle sonuçlandırmaktır. Bu arada, kent ya da ülke çapında yapılacak eylemlere mahalleyi örgütlü ve kitlesel olarak katmak da bu komitelerin görevlerindedir. Bu çalışmalar sonucunda, kitleler, genel ve yerel sorunların çarpık kapitalistleşme çerçevesinde kalıcı ve köklü bir çözüme ulaşamayacağını anladıkları gibi, kısmi iyileştirmelere gitmek için de geniş bir eylem birliğinin zorunlu olduğunu göreceklerdir.

Cephe çalışması açısından özel bir önem taşıyan alanlardan biri de **köylüdür**. Son yıllara değin pek bir örgütlü savaşım belirtisi göstermeyen köylüler, yavaş yavaş eyleme geçmektedirler. Örneğin, geçtiğimiz dönemde 3.000 köyde örgütlenmiş olan ve 47 ilde birliği bulunan KÖY - KOOP'un MESS'e karşı direnen metalurji

işçilerini desteklemesi ve son genel kurulunda DİSK'i destekleme kararı almış olması önemli gelişmelerdir. Kırsal alanda sayıları giderek artan tarım işçileri, işçi sınıfının yanına ilk çekilebilecek bir kesim olarak ayrı bir önem taşırlar. Ayrıca köyden göç edip fabrikalarda çalışan, ama henüz köyleriyle bağları kopmamış olan işçiler, köydeki en uyanık etmenler ve ilerici köy aydınları yoluyla da köyde yerel UDC birimleri oluşturmak için çalışılabilir. Bu çalışma ile devrimci köy komitelerini kurmak çalışması arasında sıkı bir bağ olduğu da ortadadır. Hem devrimci köy komitelerinin, hem de UDC'nin köysel birimlerinin örgütlenmesi, işçi - köylü bağlaşıklığının kurulmasında atılan önemli bir adım olacaktır.

Böylesi çalışmalar açısından köylülerimizin birçok sorunu vardır. En başta, demokratik bir toprak reformu geliyor. Bunun ardından taban fiyatların artırılması, kredi, sulama, gübre, tohum ve makinalaşma sorunlarının çözümlenmesi, demokratik kooperatifçiliğin geliştirilmesi, köyde yaşama ve çalışma koşullarının düzeltilmesi, köysel yaşamın demokratikleştirilmesi, köy ekonomisindeki feodal ve yarı-feodal kalıntıların kaldırılması, vb. gelmektedir.

UDC çalışması, sayısı milyonlara ulaşan yurtdışındaki işçileri, bu büyük ve önemli bir devrimci potansiyele sahip kitleyi de kapsamaktadır.

4. UDC, İleri Demokratik Düzen ve Sosyalizm

Buraya değin yazılanların ışığı altında, UDC ile ilişkili olarak şu noktaları bir kez daha vurgulayabiliriz:

- UDC taktik bir sorun değil, işçi sınıfının iktidarına yönelik stratejik bir hedeftir;
- İşçi sınıfı, UDC savaşımında asgari programını uygular. Bu aşamada yakın amaç, işbirlikçi burjuvazinin egemenliğine son vermek, haktan yana ileri demokratik bir düzen kurmak ve ulusal, demokratik, anti-feodal, anti-emperyalist dönüşümleri gerçekleştirmektir;
- UDC hareketinde öncü işçi sınıfı ve onun devrimci partisidir. Ancak bu koşul altında, UDC görevini başarıyla yerine getirebilir ve yarı yolda durmak tehlikesini dışlayabilir;
- UDC hareketinde işçi sınıfı ve onun öncü partisi, hiçbir partiye, hiçbir örgüte daha baştan bir program, bir taslak dayatmamaktadır. Tüm ilerici, demokrat ve sosyalist parti ve örgütlerle çok yönlü söyleşi kurmaya hazırdır. Ayrıca noktalar değil, birleştirici noktalar üzerinde durmak gereğine inanır;
- Bu hareketin başarıya ulaşması için işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin önemli ölçüde sağlanması zorunludur. Ancak hem politik, hem de sendikal birlik işçi sınıfının öz çıkarlarına uygun bir platformda sağlanmalıdır;

- UDC içinde ideolojik savaşım verilmesi kaçınılmazdır. UDC, tüm parti ve örgütlerin eriyip gitmesi anlamına gelmez;
- Cephe hareketinde yer alabilecek olan ulusal burjuvazinin ikili (gerici ve ilerici), kaypak niteliği gözönünde tutulmalıdır;
- Cephe hareketinin belkemiği işçi - köylü bağlaşıklığıdır.

Bütün bunlar, UDC sorununun tekrar tekrar vurgulanması gereken önemli noktalarıdır.

Şimdi, son olarak, UDC, İlerici Demokratik Düzen ve sosyalizm arasındaki ilişkilere değinmek istiyoruz.

Parti Programı'nda ve belgelerinde belirtildiği gibi, cephe hareketi işbirlikçi burjuvazinin, burjuva - ağa ikilisinin egemenliğinin son bulmasıyla bitecek, işlevini yitirecek bir hareket değildir. Bundan sonra, cepheyi oluşturan devrimci, ilerici partilerin görevi politik ve ekonomik yaşamı demokratikleştirmek, demokratik bir toprak reformu yapmak, kısacası, halktan yana dönüşümleri gerçekleştirmek olacaktır. Bu noktada, iktidarı burjuvaziye bırakıp, sınırlı birkaç "iyileştirme" düşünen sol partilerin önerileriyle UDC önerisi arasındaki köklü fark, sanırız, bütünüyle açıktır.

İktidarı eline alan cephe hükümeti ilk aşamada sosyalizmi kurmaya girişecek değildir. Buna yol açacak, "ayrık otlarını" temişleyecek bir geçiş biçimi uygulamak gerekir. Bu aşamada UDC'nin savaş programında NATO, CENTO gibi emperyalist bloklardan çıkmak, ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, üsleri sökmek, sosyalist ülkeler başta olmak üzere tüm komşularımızla, tüm halklarla dostluk ve çok yönlü işbirliği ilişkileri kurmak, toplumda demokratik dönüşümleri gerçekleştirmek, halklara ve özellikle Kürt halkına eşitlik ve kendi yazgısını özgürce saptama hakkını tanımak, bağımsız bir dış politika izlemek, dünyada ve bölgemizde barış ve ilerleme dâvasına katkı yapacak bir tutum takınmak, vb. gibi ulusal ve demokratik içerikli genel istemler yer alır.

Böylesi bir hükümet sosyalizm için gerekli koşulları hazırlayacaktır. Bu koşullar elbette kendülüğünden değil, işçi sınıfının, onun politik öncüsünün bilinçli çabalarıyla gerçekleşecektir. Sosyalizme doğru ilerledikçe, cephenin sınıfsal bileşiminde esaslı değişiklikler gözlenecektir. Örneğin ulusal burjuvazinin önemli bir kesimi, çeşitli biçimlerde direnc gösterme eğilimine girerken, bir kesimi de halkın dâvasını benimseyecek ve bu anlamda «burjuva» olmaktan çıkacaktır. Yine bu aşamada cephenin savaş ve eylem programında, kapitalizmin temellerine yönelik belirli önlemlerin de yer alması sözkonusudur. Buna paralel olarak, cephenin içinde işçi sınıfının öncü rolü de daha bir pekişecektir. İleri demokratik düzenden, sömürü ve baskının her türlüşünün kesinlikle ortadan kalktığı sosyalist düzene geçişin koşulları böylece sağlanmış olacaktır.

İşçi sınıfının partisi, cephe hareketinin başarıya ulaşması, ileri demokratik düzenin kurulması ve sonuçta, bu biçimden sosya-

lizme varılması yolunda barışçı ya da barışçı - olmayan tüm yolların kullanılabileceğine inanıyor. Önemli olan yığınları bu harekete katmak, yığınları örgütlemek ve bu örgütlenmeyi kalıcı ve sürekli kılmaktır, işçi sınıfının öncülüğünü ve hegemonyasını kurmaktır. Bunlar olmaksızın, cephe hareketinin kalıcı başarılarına ulaşamayacağı anlaşılmaktadır.

DÜZELTME

45. sayıda; 65 sayfanın 12. satırı izleyen iki satır düşmüştür, bu satırlar şöyle olacaktır: (mak, kısacası "ulusal bağımsızlığı geri almak" ve başka halkların da almasına, gelişmesine yardım etmek savaşımı ulusal değil de nedir?) Düzeltir özür dileriz.

ürün
yayınları

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİNİZ!

TÜRKİYE
KOMÜNİST
PARTİSİ

PROGRAM

TUŞTAV

Fiyatı: 10 Lira

Türkiye Dağıtımı: TEMEL DAĞITIM

Kapitalist Toplumda İşçi Sınıfı ve Ulusal Sorun (II)

Ulusal İlişkiler, Enternasyonalizm ve Milliyetçilik

Kadri ŞİMŞEK

Ürün'ün 44. sayısında yayınlanan ilk yazıda Marksist-Leninist ulus tanımlaması üzerinde durmuştuk. Bu yazıda ise ulusal ilişkiler ve enternasyonalizm ile milliyetçilik konularını ele alacağız.

İşçi sınıfı bilimi ulusal ilişkileri, aynı ulus içindeki, bu ulusun birliğini oluşturan ilişki ve bağlar ile ayrı ayrı uluslar arasındaki ilişkiler olarak ikiye ayırır.

Bu ulusal ilişkilerin temelinde üretim ilişkileri, dağıtım ve tüketim yatar. Bu temel üzerinde yükselen ekonomi, politika, hukuk, bilim, kültür, ahlak ve psikoloji gibi çok çeşitli öğelerin karmaşık bütünlüğü ulusal ilişkilerin konusu olur. Ulusal ilişkilerin gerek özü, gerekse biçimleri halkların maddi yaşam koşullarına, üretici güçlerin gelişme düzeyine bağlıdır. Uluslar arasındaki ilişkilerin, düzeyi, bunların her birinin kendi üretici güçlerini, işbölümünü ve iç dolaşımını ne derece geliştirmiş olduklarına bağlıdır.

Bu nedenle ulusal ilişkiler de sürekli bir gelişim içindedir. Üretim tarzındaki değişiklikler, sınıfsal politikaların gösterdiği gelişmeler, sınıfsal ideolojilerin düzeyi, sınıflararası güçler dengesi ile uluslararası durumdaki gelişmeler, ulusal ilişkileri doğrudan etkileyen, bunlara yön veren unsurlar olarak ortaya çıkar.

Kimi burjuva ideologlarının göstermeye çalıştığı gibi, ulusal ilişkiler insan psikolojisinin bir ürünü değildir. Psikolojik etmenlerin ulusal ilişkiler üzerinde elbette belli etkileri vardır, ama bu ilişkiler doğrudan toplumsal yaşamın bir parçasıdır.

Marksizm-Leninizme göre ulusal ilişkilerin iki temel türü vardır: Kapitalist ulusal ilişkiler ve sosyalist ulusal ilişkiler. Öte yandan ulusal ilişkilerin içeriği, sözkonusu ulusun ya da ulusların, içinde bulunduğu toplum biçiminde eriştiği olgunluk aşamasına, sahip olduğu toplumsal örgütlenme düzeyine ve gerek ulusun yaşamında, gerekse onun uluslararası ilişkilerinde hangi sınıfın yönetiminde olduğuna son derece bağlıdır.

Ulusal ilişkilerin yapısı, uluslar arasındaki karşılıklı ilişkilerin içinde yer aldığı toplumsal alanlar tarafından belirlenir: Eko-

nomi, sınıf ilişkileri, devlet politikası, ideoloji, kültür ve psikolojiyi böylesi toplumsal alanlar olarak sayabiliriz.

Kapitalist ulusal ilişkiler ile sosyalist ulusal ilişkiler, toplumsal içerikleri bakımından birbirlerine bütünüyle karşıt iki türü oluştururlar. Kapitalizmdeki ulusal ilişkiler uzlaşmaz bir nitelik taşır. Bunun temel nedeni, bu toplumsal biçimlenmede özel mülkiyetin egemen durumda olmasıdır. Halkların birlik ve dostluk içinde olması için, ortak çıkarlara sahip olmaları gerekir. Bir halkın öbürünü sömürmesine olanak tanıyan özel mülkiyet varlığını sürdürdüğü sürece, halkların ortak çıkarlara sahip olması da olanaksızdır. Kapitalist sömürüye sosyalizm tarafından son verilmesi ile halklar arasındaki ilişkilerin dostluk ve karşılıklı yarara dayanan işbirliği temeli üzerinde yükselmesinin olanakları da sağlanmış olur. Sosyalist ulusal ilişkilerde egemen olan dostluk niteliğidir.

Kapitalist ulusal ilişkilerin uzlaşmaz niteliğinin en belirgin örneğini ulusal sorunda görürüz. Bir ulusun başka bir ulusu ezmesi biçiminde ortaya çıkan ulusal sorun, doğrudan kapitalist üretim ilişkilerinin bir sonucudur.

Ulusal sorun ilk olarak kapitalizmin ilk gelişme dönemlerinde ortaya çıkmıştır. O dönemde milyonlarca insanı harekete geçiren ortak amaç, feodal mutlakiyetçi düzene karşı ulusların oluşmasını ve ulusal devletlerin kurulmasını sağlamaktı. Daha sonraları kapitalizmin gelişmesinin doğal sonucu olarak insanlık bir avuç ezen ve çok sayıda ezilen halk olarak ikiye ayrıldıktan sonra, ezilen halkların kendi ulusal ve toplumsal gelişmelerini sağlamak için verdikleri ulusal kurtuluş savaşları ortaya çıktı. Ulusal kurtuluş savaşları, ulusal sorunun çözümüne katkıda bulunan etkili bir araç oldu.

Ulusal sorunun çözümü, şu toplumsal sorunların üstesinden gelinmesini gerektirir: Ulusal baskının ve eşitsizliğin ortadan kaldırılması, ulusların oluşmasının önündeki engellerin kaldırılması, halkların özgürce gelişmesinin ve gerçek bir eşitliğin sağlanması ve ulusal ilişkilerde enternasyonalizmin yerleşmesi.

Ulusal ve uluslararası ilişkiler nesnel bir temele dayanır, çünkü toplumsal düzen ve egemen mülkiyet biçimi tarafından belirlenirler. Bununla birlikte, bu ilişkiler belli öznel etmenlerin etkisiyle de gelişirler. Bununla ilgili olarak ulusal bilinç, ulusal psikoloji, enternasyonalizm ideolojisi vb. gibi etmenleri sayabiliriz. Ne var ki, ulusal sorunun sayılan tüm yanları, kapitalizmin yol açtığı uzlaşmazlıklardan kaynaklanır. Kapitalizmin, ulusları, ezen ve ezilen uluslar olarak ayırması, toplumsal pratiğinde milliyetçilikten ve şovenizmden yararlanması ulusal sorununun temel nedenleridir. Ulusal baskı ve eşitsizlik toplumsal ilerlemeyi yavaşlatır, üretimi ve değişimi engeller, ulusal kültürlerin karşılıklı birbirlerini etkilemesini ve zenginleşmesini zorlaştırır, insanların ve halkların bir-

birine yabancılaşmasına neden olur, nefret, kin ve düşmanlık yaratır ve kimi zaman halklar arası savaflara yol açar.

Marksizm - Leninizm ulusal soruna yaklaşırken, bunun toplumsal gelişme içinde özerk ya da belirleyici bir olgu olmadığını, tersine tamamen bu gelişmenin sınıfsal sorunlarına bağımlı olduğunu ortaya koyar. Marksist - Leninistler ulusal sorunla ilgili politikalarını saptarken, en tutarlı hümanist ve demokratlar olarak, yalnızca ulusal baskıya ve ulusal eşitsizliğe son verilmesi zorunluluğundan değil, öncelikle proletaryanın sınıf çıkarlarından yola çıkarlar.

İnsanların ve toplumların yaşamındaki ulusal yanlar, toplumsal gelişmenin bir biçiminden başka bir şey değildir. Bunların içeriğini, içinde yaşanan toplumun üretim tarzı belirler. Bu nedenle ulusal sorun, ulusların ve ulusal ilişkilerin gelişmesi konuları, sınıfsal sorunla karşılaştırıldığında tâbi olan bir önem ve anlam taşır. Marksizm - Leninizm'in, derinlemesine toplumsal dönüşümler olmadan ulusal sorunun çözülmesinin olanaklı olmadığı şeklindeki temel tezi de bu saptamadan çıkar.

Ulusal ilişkiler alanında proletaryanın başlıca amacı, bütün ulusların emekçileri arasında karşılıklı güven, dostluk ve yakınlaşmayı sağlayıcı, sosyalizm için savaşında onları birleştirici devrimci bir politika oluşturmaktır. Proletarya nesnel olarak, kendi doğası gereği, amaçları ve çıkarları nedeniyle enternasyondir. Bu gerçek elbette Marksist - Leninist partilerin, işçi ve emekçileri enternasyonalist bir anlayışla eğitmeye, burjuvazinin enternasyonalizmin önemini zayıflatma ve kitlelerin bilincine milliyetçi ideolojiyi yerleştirme çabalarına karşı durmaya önem vermesi gerekmediği anlamına gelmez. Tersine proletarya partisi enternasyonalist eğitim çalışmalarını, ulusal baskı ve eşitsizliğin safdışı edilmesi, tüm köle halkların özgürce ulusal gelişmesinin sağlanması savaşımıyla sıkı sıkıya birleştirir.

Milliyetçiler ulusal ayrıcalıkları, kendi uluslarının üstünlüğünü öne sürerler, şovenizm ve ırkçılık yaparlar, halkların arasına kin ve nefret tohumları ekerler, halklar arasında savaş kışkırtıcılığı yaparlar. Bütün bunlar toplumsal - ekonomik ilerlemeyi büyük ölçüde engeller.

İşçi sınıfı halkların kardeşçe birliğini öne çıkarır, halklar arasında işbirliğini, karşılıklı yardımlaşma ve dayanışmayı savunur. Bu tavrıyla da ulusal sorunun çözümlenmesinin biricik güvencesi olur.

Ulusal sorunun çözümlenmesi, her türlü ulusal baskının kaldırılmasıyla, eşitliğin sağlanmasıyla, ulusların, milliyetlerin, ulusal ve etnik grupların özgür ve çok yönlü gelişmesiyle, ulusal ilişkilerde gönüllülük ilkesinin benimsenmesiyle, ileri ulusların gelişmede geri kalmış halklara yardım etmesiyle ve ulusal ve uluslar-

arası süreçler ile toplumsal ilerlemenin öz ve biçimleri arasında doğru bir ilişkinin kurulmasıyla gerçekleşir.

Ulusal sorunun böylesi tam bir çözümünü ancak işçi sınıfı gerçekleştirebilir. Kapitalist gelişmenin çeşitli evre ve bölgelerinde, ulusal sorunun çözümüne, burjuvazinin de, ya kendi çıkarı gereği, ya da kitlelerin zorlaması ile katkısı olmuştur. Örneğin günümüzde de emperyalist sömürü altındaki birçok Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkesinde ulusal burjuvazi ulusal sorunun çözümünde önemli bir rol oynamaktadır. Ne var ki, kapitalizm aşılmadığı sürece egemen sınıfların ulusal sorunun çözümü için atacakları adımlar, ancak bu sorunun burjuva bir çözümünü oluşturabilir. Böylesi bir çözüm olumlu bazı sonuçlar getirirse bile, her zaman yarım kalır, aynı şekilde olumsuz sonuçları da az ya da çok birlikte getirir. Ulusal sorunun proleter çözümü burjuva çözümlerinden temelden farklıdır. Bu çözüm halkların evrensel birliği ve gönüllü yaklaşması temeli üzerinde yükselir. Ulusal sorunu çözmek, işçi sınıfının, sosyalizmi dünya çapında utkan kılmak için yürüttüğü tarihsel savaşımın ayrılmaz bir parçasıdır.

Marksizm - Leninizm'in kurucuları ulusal sorunun çözümü için proletaryanın ve tüm emekçilerin enternasyonalist bir anlayışla eğitilmeleri gerektiğini önemle vurgulamışlardır. Çokuluslu bir ülkede, ezen ulusun devrimcilerinin "ayrılma özgürlüğü" üzerinde, ezilen ulusun devrimcilerinin de "birleşme özgürlüğü" üzerinde ısrarla durmaları gerektiğini belirtmişlerdir.

Marksizm - Leninizm'in kurucuları, ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkı belgisine devrimci bir içerik kazandırmışlardır. Bu belginin işçi sınıfı devrimcilerince ardıcıl savunulması, hem her zaman işçi sınıfının ve öbür emekçilerin enternasyonalist eğitimine büyük katkılarda bulunmuş, hem de emperyalist burjuvazinin milliyetçi tavırlarının ve sosyalist maskesi takmış çeşitli milliyetçi teorilerin gerçek niteliğinin sergilenmesini sağlamıştır.

Ulusal ilişkilerin temelinde yukarıda da belirttiğimiz gibi toplumsal ve sınıfsal etmenler yatar. Kapitalizmde bunun ideolojik ifadesi, temelden farklı iki ayrı dünya görüşünün, proleter enternasyonalizmi ile burjuva milliyetçiliğinin ortaya çıkmasıdır. Proleter enternasyonalizmi toplumdaki en ileri sınıf olan işçi sınıfının ideolojisidir. Ulusal ve toplumsal birliği özdeşleştirme, hatta gerektiğinde, ulusal birliği herşeyin üstünde gösterme ve ulusal ilişkileri sınıf ilişkilerinden bağımsızmış gibi tanıtmaya çabasında olan burjuvazi, bu amaçlarına ulaşabilmek için milliyetçiliği savunur. Burjuva milliyetçiliği özel mülkiyetin egemenliğinin, burjuvazinin sınıf çıkarlarının bir ifadesidir. Milliyetçilik burjuvaziye çeşitli biçimlerde hizmet eder: Kimi zaman daha güçlü bir ulusun burjuvazisinden kendini ayırmasında, kimi zaman kendi sınıf egemenliğini korumak ve pekiştirmek için kitleleri kendine âlet etmede, kimi zaman yabancı toprakları işgal etmesinde, kimi zaman da fark-

lı ulusların ya da milliyetlerin proleterlerinin birleşik savaşım cephesini bölmede bir araç olur.

Bu nedenle, işçi sınıfının özellikle kendi ulusunun şovenizmine karşı savaşımı büyük önem taşır. Bu, gerek ezen ulusların, gerekse ezilen ulusların proleterleri için vazgeçilmez bir görevdir.

Proleter enternasyonalizmi burjuva milliyetçiliği ile hiçbir şekilde bağdaşmaz. Bu yalnızsa taşıdığı sosyal içerik ve görünüş biçimleri açısından değil, halklar ve insanlık üzerinde yaptığı etki açısından da doğrudur. Burjuva milliyetçiliği halkların ve insanlığın gelişmesi önünde bir engel oluştururken, proleter enternasyonalizmi bu gelişmeyi hızlandıran bir nitelik taşır.

Proleter enternasyonalizmi toplumsal gelişmenin gereklerinden kaynaklanır. Hangi ulustan olurlarsa olsunlar işçilerin maddi durumu ve sınıfsal çıkarları özdeştir. Bu gerçek, farklı ulusların işçilerini birleşmeye yöneltir.

Proleter enternasyonalizmi herşeyden önce işçi sınıfının ve bağlaştığı öbür emekçi kitlelerin birliğini teorik ve pratik olarak temellendiren bir ideolojidir. Bu birlik şu üç düzeyde gerçekleşir: a) Baskı ve sömürüden kurtuluş için sınıf savaşımı, b) Toplumun devrimci bir şekilde değiştirilmesi, sosyalizmin ve sınıfsız toplumun kurulması, c) Uluslar ve devletlerarası ilişkiler.

Proleter enternasyonalizmi çeşitli aşamalardan geçer: Tek bir fabrikanın işçileri arasındaki dayanışmadan, aynı işkolundaki emekçilerin ortak eylemlerine, tüm ülke işçilerinin ortak savaşımından uluslararası proleter dayanışmasına dönüşür; salt işçi sınıfını değil, sınıf savaşımında ve sosyalizmin kuruluşunda onun bağlaşıklarını da etkileyen bir faktör olur; günlük bilincin bir ögesi olmaktan çıkıp, Marksist - Leninist bilimin temellerinden birini oluşturur; dünya komünist hareketinin birliğinin bir aracı olmakla kalmaz, dünya devrimci sürecinin tüm akımları arasındaki birliğin ve ortak savaşımın bir aracı olur.

Üç nedenden dolayı günümüzde proleter enternasyonalizminin önemi sürekli artmaktadır: a) Bir yandan üretici güçlerin, bilim ve tekniğin gelişmesinin hızlı bir uluslararasılaşma süreci içinde olması, bir yandan da halklar arasındaki yakınlaşmanın tüm ilişki alanlarındaki hızla ilerlemesi, b) İşçi sınıfının enternasyonalist ideolojisinin etkisinin hızla artması, c) Halklara dostluk ve kardeşliği getiren sosyalizmin dünya çapındaki etkinliğinin hızla artması.

Elbette proleter enternasyonalizmi dünya çapında bu hızla artan etkinliği kendiliğinden ve kolay bir şekilde kazanmıyor. Tersine bu, her seferinde burjuva milliyetçiliğinin gerici ideolojisine karşı kazanılan utkularla ilerliyor.

Proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizmin inşası, ulusal ilişkilerin niteliğini temelden değiştirir. Sosyalist ulusal

ilişkilerin özünü, bunların oluşmasının ve gelişmesinin özelliklerini şöyle sayabiliriz :

1) Sosyalizmde ulusal ilişkiler kendiliğinden gelişmez, tersine işçi sınıfı ve onun partisi tarafından Marksist - Leninist bilim temeli üzerinde yönlendirilir.

2) Sosyalizmin kurulması sürecinde ulusun içindeki ulusal bağlarda öz ve içerik bakımından olduğu kadar, niceliksel değişiklikler de olur, gerçek bir ulusal birlik sağlanır.

3) Sosyalist kuruluş ilerledikçe, uluslararası ilişkiler de gelişir. Ulusların ve halkların artan yakınlaşmasıyla halklar arası dostluk oluşur.

4) Sosyalizm, ulusal baskı ve sömürünün kaldırılması ve üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçmesi ile, uluslar ve devletler arası ilişkilerde hak eşitliğini ve gönüllülüğü gerçekleştirir.

5) Ezen ve ezilen uluslar arasında sosyalizmin gerçekleştirdiği yakın işbirliği ve kardeşçe karşılıklı yardımlaşma, sınıfsız toplumun ortaklaşa kurulması için sağlam bir zemin hazırlar.

6) Sosyalist toplum düzeni büyük ve küçük halklar arasındaki ekonomik eşitsizliğe son vererek, ekonomik ve kültürel gelişme düzeylerinin sürekli eşitlenmesine olanak sağlar.

7) Proleter enternasyonalizmi, ulusal ilişkilerin ideolojik - teorik ve ahlâksal - psikolojik temeli haline gelir.

8) Sosyalizmde ulusların ve ulusal ilişkilerin gösterdiği sürekli gelişme, büyük güç şovenizminin, burjuva milliyetçiliğinin ve ulusal nihilizmin tüm kök ve kalıntılarını temizler.

9) Sosyalizm, ulusal çıkarlara ve halkların ulusal duygularına saygı duyulmasını sağlar, ikincil ve geçici çıkarların, temel ve uzun süreli çıkarlara bağımlı kılınmasını gerçekleştirir.

10) Sosyalizm, ulusal eşitsizliğin toplumsal nedenlerini ortadan kaldırır, halkların ekonomilerinin kültürlerinin ve ulusal devletlerinin hızlı bir gelişme içine girmesini sağlar, böylece ulusal sınırların kalkması, ulusların yakınlaşması ve karşılıklı birbirlerinin kültürlerini etkileyip zenginleştirmeleri için gerçek bir temel oluşturur.

İnsanlık tarihinde ilk kez ulusal sorunun gerçek anlamda çözümlenmesinin olanaklarını yaratan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin sonuçları, Sovyetler Birliği'nin 60 yıllık tarihi, bu sayılanların en canlı örneğidir.

Devlet Mekanizması Faşistlerden Temizlenmeli MHP yasaklanmalı Faşist Yuvalar ve Kont-Gerilla Dağıtılmalı faşist Cinayetlerin Hesabı Teker, Teker Sorulmalıdır!

TÜTÜNDE SÖMÜRÜ

Kerim AKSU

Şubat ortalarında Ege bölgesinden başlayarak, ekici tütün piyasaları açılmaya başlanmıştır. Ekici tütün piyasalarının açılmasıyla birlikte, tütün üreticilerinin konu olduğu amansız sömürü, ülkenin genel tütün piyasasının emperyalizme bağımlılığı, tütünde taban fiyatlar sorunu, vb. gibi sorunlar yeniden güncellik kazanmıştır. Burada biz, tütün üreticisinin ve genel olarak, ülke ekonomisinin karşılaştığı kimi sorunlara değinmekle yetineceğiz.

1. Tütünün Ülke Ekonomisindeki Yeri

Ülkemizde yüzbinlerce aile, milyonlarca can tütün üretimiyle uğraşır. 1975 yılı istatistiklerine göre, ülkedeki tütün ekim alanı 230.149 hektar (ha) kadardır. Bu alan, tüm ekili arazinin yüzde 2,3'üne eşdeğerdir. Tütün tarımı yapılan köy sayısı 5.275, ekimle uğraşan aile sayısı da 360.631'dir. Bir ailenin 5 kişiden oluştuğu varsayılırsa, 2 milyona yakın insanın tütün tarımıyla geçindiği anlaşılır.

1972 yılı değerlerine göre, tütünün ulusal gelire katkı oranı yüzde 1,25, tarım geliri içindeki payı ise yüzde 4,5 kadardır. Toplam dış - satım (ihracat) gelirlerimiz içinde de yüzde 13'lük bir yer tutar. 1971 verilerine göre, tekel üretim vergisi ile Tekel net hasılatının devlet gelirleri içindeki yeri yüzde 6, vasıtalı vergiler içindeki yeri de yüzde 12'dir. Bu değerler arasında öteki tekel maddeleri de bulunmakla birlikte, tütün ve tütün mamullerinden alınan gelir ve vergilerin baş sırada bulunduğu anlaşılmaktadır.

Türkiye, yıllık ortalama tütün rekoltesi bakımından dünyada altıncı, yıllık ortalama dış - satımı bakımından ise ikinci gelmektedir.

2. Tütün Üreticilerinin Durumu

Ülkemizde tütün tarımı entansif (yoğun) bir biçimde ve aile işletmeciliği şeklinde yapılmaktadır. Tütün ekimiyle uğraşan çiftçi ailelerinin, özellikle küçük işletmelerin 7'sinden 70'ine dek tüm bireyleri, şu ya da bu şekilde, üretim sürecinde rol oynamaktadır.

Ege bölgesinin tütün üretiminde özel bir yeri vardır. Tütün ekicilerinin yüzde 57'sini, ekim alanının yüzde 61'ini, üretilen tütün miktarının yüzde 64'ünü, dışarı satılan tütünün yüzde 86'sını ve dış - satımdan sağlanan gelirin yüzde 84'ünü bu bölge karşılar (1974 - 75). Bu durumda, Ege bölgesindeki koşullar ve uygulamalar, önemli bir ipucu olarak kullanılabilir. Gerçekten, bu yıl da,

toplam 248 bin ton tütünün 135 bin tonunun Ege'den geleceği tahmin edilmektedir.

Bölgede tütün üretimi genellikle küçük ölçekli, aile tipi işletmelerde yapılmaktadır. Tütün üreticileri içinde 10 dekardan fazla toprağı olanlar, tüm bölge tütün ekicilerinin dörtte - birini aşmamaktadır. 10 dekardan fazla toprağı olan üreticilerin oranı Aydın'da yüzde 20, İzmir'de yüzde 23, Manisa'da yüzde 23 ve Muğla'da yüzde 5'i aşmaz. Tütün ekicisi aile başına bölgede ortalama 8 dekar arazi ve 436 kilo tütün düşer.

Ege bölgesindeki 41 köyde yapılan genel bir ankete göre, 5 dekardan küçük işletmelerdeki arazi kirası (176), 16 - 20 dekarlık işletmelerdekinden (129) daha fazladır. Toprak hazırlama ve ekim masrafları da, ilk gruptaki işletmelerde 190, ikinci gruptaki işletmelerde ise 125 liradır (Bkz. Çizelge - 1).

ÇİZELGE - 1

TÜTÜNDE ÜRETİM MASRAFLARI VE MALİYETLERİN İŞLETME BÜYÜKLÜKLERİNE GÖRE DAĞILIMI¹

Masraf etmenleri	5 dekardan küçük	16 - 20 dekar	Ortalama
Arazi kirası	176	129	154
Toprak hazırlama ve ekim	190	125	168
Bakım	105	62	99
Hasat ve kurutma	352	194	310
Malzeme	137	80	125
Başka	25	17	28
Çiftlik avlusu üretim masrafları	1066	655	957
Pazarlama ve satış masrafları	14	3	11
Toplam üretim masrafları	1078	658	969
Dekar başına verim (kg)	121	80	104
Çiftlik avlusu maliyeti (kr/kg)	878	814	917
Pazar maliyeti (kr/kg)	890	818	926

Çizelge - 1'de de görüldüğü gibi, bütün üretim masrafları açısından küçük işletmeler büyük işletmeler karşısında ağır bir yük altında ezildikleri gibi, çoğu durumda "ortalama"nın bile altına düşmektedirler. Dekar başına verimde emek-yoğun üretimden ileri gelen (ki bu, istatistik bir hata da olabilir) elverişli durum, maliyetlerdeki aşırı olumsuzluk yüzünden anlamını tümüyle yitirmekte ve sonuçta, pazar maliyeti bakımından küçük işletmelerin zararına bir görünüm karşımıza çıkmaktadır.

¹ Doç. Dr. M. Talim, "Fiyat Politikası Açısından Tarımda Maliyet Sorunu", Tarımsal Ürünlerde Fiyatlar ve Destekleme Politikası Semineri'ne sunulan bildiri, s. 121.

Bu durumda, sözkonusu iki grup işletmenin mutlak ve nisbi (görelî) kârlarında da büyük uçurumların doğması doğal karşılanmalıdır (Bkz. Çizelge - 2).

ÇİZELGE - 2

TÜTÜNDE MUTLAK VE NİSBİ (GÖRELİ) KÂRIN DAĞILIMI²

Masraf etmenleri	5 dekadardan küçük	16 - 20 dekar	Ortalama
Verim (kg/dek.)	121	80	104
Ortalama satış fiyatı (kr/kg)	1014	1175	1008
G. S. Üretim değeri (TL/dek.)	1230	946	1053
Ortalama pazar maliyeti (kr/dek.)	890	818	928
Dekar başına toplam üretim masrafı (TL/dek.)	1080	658	969
Dekar başına mutlak kâr (TL)	151	289	84
Nisbi (görelî) kâr	114	144	109

Küçük bir toprak parçası üzerinde ailenin tüm bireylerinin gece-gündüz çalışmaları, yani birim arazi üzerinde harcanan emek miktarının görelî yüksekliği sonucu, küçük işletmeler, dekar başına mutlak kâr ve görelî kâr bakımından ortalama düzeyi bir ölçüde aşmakla birlikte, büyük işletmeler karşısında ağır bir zararla karşılaşmaktadırlar. Birinci grup işletmelerde dekar başına mutlak kâr 151 TL iken, ikinci grupta 289 TL; görelî kâr ise, birinci grupta 114, ikinci grupta da 144 değerine ulaşmaktadır. Bunun nedeni yine aynı tablodan anlaşılmaktadır: Ortalama satış fiyatı, ortalama pazar maliyeti ve dekar başına toplam üretim masrafları bakımından küçük işletmeler ağır bir yükü ister istemez omuzlamışlardır.

Küçük ölçekli işletmelerin, gerek işletme boyutları, gerek fiyatlardaki hızlı artışlar nedeniyle, bir türlü emek-yoğun tekniklerin dışına çıkamadığı gözlenmektedir. Son zamlardan sonra, piyasada 300 - 350 bin liradan aşağı traktör bulmak adeta olanaksız duruma gelmiştir. Tütünde kullanılan tarımsal savaş ilaçlarında, yalnızca 1977 yılında yüzde 200'ü bulan fiyat artışları olmuştur.

Oysa, emek-yoğun teknikler hem verimi hem de kaliteyi etkilemektedir. Kalitesiz ürün ise, üretici için — eğer "arkası" yoksa — yıkım demektir. Tekel alım bürolarının kapılarında sürünmek, kapkaççı tüccarın elinde oyuncak olmak demektir.

Sonuç olarak, tarımda ve hatta bir bütün olarak tüm kapitalist ekonomide görüldüğü gibi, küçük tütün işletmeleri yıkımla karşı karşıya kalmakta ve giderek, yerlerini büyük işletmelere bırakma eğilimi göstermektedirler.

² Agy., s. 122.

3. "Destekleme" Alımları

Devlet, 1947 yılından başlayarak, tütünde sürekli düzenleme ve müdahale alımları yapagelmıştır. Günümüzdeki tütün "destekleme" alımları ise, esas olarak, 1961 tarihinde çıkarılan 196 sayılı yasa hükümlerine göre yapılmaktadır. Bu yasa, sözümona, kaliteli ürün yetiştiren tütün ekicilerini korumak için çıkarılmıştır. "Destekleme" alımları Tekel tarafından yapılır. Öteki alıcılar ise dış - satım'cı (ihracatçı), tüccar ve yabancı tekellerden oluşan özel kesimi ifade ederler.

Hemen her yıl Tekel, yani devlet, genellikle politik yatırımı amaçlayan büyük ve kof belgilerle ve ekiciyi koruma savlarıyla piyasaya girmekte, ancak hem küçük üreticiler kitlesinin emeğini karşılayamamakta, hem de devleti, büyük çiftçiler yararına ağır yükler altına sokmaktadır. Çünkü yapılagelen "destekleme" alımları bir avuç büyük üreticiyi, kapitalist çiftçiye korumakta ve küçük üreticileri tüccarın, yabancı tekellerin eline bırakacak şekilde, uluslararası emperyalist piyasa kurallarına göre düzenlenmektedir.

Bir kere, hemen her yıl Tekel alım kampanyasını geç açıp, erken kapamakta ve böylece alanı tüccara bırakmaktadır. Tüccar ve yabancı tekellerin komisyoncuları, üreticinin ürünü ucuza kapama olanağına kavuşmaktadırlar. Örneğin geçen yıl, Ege ekici tütün piyasası açılmazdan önce tüccarın üreticinin elinden 20 - 25 liraya tütün aldığı gözlenmiştir (Baş fiyat ise 50 TL idi!). Hatta avans alamayanların 10 - 15 liraya bile tütün sattıkları biliniyordu. Bu uygulama geçen yıla özgü değildir. Nitekim bu yıl da, Tekel devreye geç girmeyi yeğlemiştir. Baş fiyatın 57 TL olarak ilan edilmesine karşın, Köy Kooperatifler Birliği Genel Sekreteri M. Başer'in belirttiğine göre, «ilk günde tütün üreticisine verilen fiyatlar 30 - 35 lira arasında değişmiştir. Tekel hiç de etkin rol oynamamıştır.»³ Üreticinin bu fiyata mal satmaması gerektiği söylenebilir. Ama alıcıların sayılı, üreticilerin ise kalabalık olması ve küçük üreticilerin pazarlama olanaklarından kesinlikle yoksun bulunmaları, onları başka bir seçenekle karşı karşıya getirmemektedir. Aslında, birçok küçük üretici, daha ürünü boy vermeden onu tüccara, tefeciye satmış durumdadır; borçlanmıştır. Böylece, 1972 yılında Tekel alım miktarının 75 bin ton olmasına karşılık, tüccar alım miktarının 89 bin tonu bulmuş olmasına şaşmamak gerek!...

İkincisi, verilen baş fiyatın yüksekliği, genellikle, küçük üretici açısından hiçbir anlam taşımamaktadır. Nitekim 1975 yılında Ege ekici tütün piyasasında Tekel baş fiyatı 43 TL olduğu halde, ortalama tütün fiyatı, aynı yıl ancak 31 TL olabilmıştır.

³ Milliyet gazetesi, 15 Şubat 1978. Tekel'in, 135 bin ton olacağı tahmin edilen bölge rekoltesinden yalnızca 40 bin tonluk alım yapacağı bildirilmiştir. (Köyümüz, s. 25 - 28.)

Kaldı ki, saptanan fiyatlar genellikle büyük ölçekli üretim için elverişli, küçük ölçekli üretim için ise mutlak olarak elverişsizdir.

Ülkemizde işbaşına gelmiş hemen tüm burjuva yönetimler genel olarak emekçileri, özel olarak da küçük tütün üreticilerini yoksullaştırıcı bir politika izlemişlerdir. İlk bakışta, hemen her yıl tütünde alım fiyatı artırılmış gibi gözükmektedir. Örneğin 1938 yılında tütün üreticisinin eline geçen fiyat (ilkel satış fiyatı) 43,8 kr/kg iken, 1948'de 219,6 ve 1966'da da 808,2 olmuştur. ⁴

Ama Ticaret Bakanlığı Konjonktür Dairesi tarafından verilen resmi (yani eksik!!) verilere göre bile, İstanbul Geçinme Endeksi 1938'de 100 alınır, 1948'de 346 ve 1966'da da 1.163 olmuştur. ⁵

Bu nokta dikkate alınarak, Doç. Dr. A. Türkbal tarafından hazırlanan (ve cari fiyatların, 1953 yılı fiyatları esas alınmak üzere elde edilen "toptan eşya fiyatları endeksi"ne oranlamasıyla bulunan) irca edilmiş fiyatlar incelendiğinde, durumun asıl görünümü bir ölçüde ortaya çıkabilir. Türkiye'de irca edilmiş tütün fiyat endekslerini (1953 = 100 olarak) vermenin yeterli olacağı fikrindeyiz:

Yıl	Endeks
1950	87,4
1960	91,7
1966	118,5

Yani, kâğıt üzerinde (yukarda anılan kaynağa göre) 808 kr. görünen 1966 alış fiyatı, aslında, 285 kr. değerindeki irca edilmiş fiyata denk düşmektedir. ⁶

Devam edelim.

1975 yılında Ege'de 43 TL olan baş fiyat, 1976'da 50, 1977'de de 57 TL oldu. Ama yine, bu artış, yaşam pahalılığının ve girdilerin fiyatlarındaki artışın çok gerisinde kalmıştır. İstanbul ücretliler geçinme endeksi, 1963 = 100 alınır, 1975'de 327, 1976'da 382 ve 1977'nin ilk yarısında da 450 civarındadır ⁷. Son bir yılda da, perakende fiyat artışlarının yüzde 51,6'ya ulaştığını gazetelerden öğrenmekteyiz.

Buyul, Karadeniz bölgesinde tütün maliyet fiyatı Teknik Ziraat Müdürlüğü'nce 68 TL olarak hesaplanmıştır. 1973 yılında Ege bölgesinde tütün maliyetinin Karadeniz'dekinin yaklaşık yedide-biri kadar daha az olduğu ⁸ bilindiğinden, bu esas alınarak, Ege

⁴ Türkiye Tarımında Gelişme Eğilimi, Grafik ve İstatistikler 1938 - 1966, s. 16-7

⁵ Türkiye'de Toplumsal ve Ekonomik Gelişmenin 50 Yılı, s. 367.

⁶ Doç. Dr. A. Türkbal, Türkiye'de Muhtelif Zirai Mahsul Fiyatlarının Analizi ve Zirai Fiyat Politikası, s. 74.

⁷ İstanbul Ticaret gazetesi, 15 Temmuz 1977.

⁸ Ziraat Mühendisleri Odası, 26. Genel Kurul Raporu, s. 373.

bölgesinde bu yılki maliyet fiyatının 58 - 59 TL civarında olduğu hesaplanabilir. Ama bu maliyet fiyatıdır. Buna yüzde 25 eklenecek bulunan 73 - 74 TL'nin, bu yılki Ege ortalama tütün alım fiyatı olması zorunluymuştu. Dahası, yaşam pahalılığının artış oranı da gözönüne alınmalıydı. Ancak, baş fiyatın bile 57 TL'yi aşmadığını görüyoruz. Geçen yıl 55 TL baş fiyat isteyen CHP yönetiminin, işbaşına geldiğinde, sanki bir yıl içinde hiç fiyat artışı olmamış gibi, hemen aynı değeri başfiyat ilan etmesi, bu partinin yönetimindeki sağ kanat öğelerin artan etkisinden ayrı düşünülemez.

Üçüncüsü, uygulanan fiyat politikası sonucu, tütün üretimi yapmayan ve toprak, vb. koşulları nedeniyle genellikle tütün üretimine elverişli olmayan kimi büyük işletmeler de tütün üretimine geçmişlerdir. Bu, tütünün kalitesinin düşmesine yol açmıştır. 1955 yılında 173 bin hektar (ha.) toprağa ekilen tütün, 1972'de 382 bin ha.'dan fazla bir araziye ekilir olmuştur. Sonuçta, 1955 yılında 693 kg/ha olan verim, 1970'de 456 kg/ha değerine düşmüştür⁹. Kalite olarak da belirgin bir düşme gözlenmektedir. Örneğin mamul tütün içindeki (kaliteli) A. Grad tütün oranı 1961'de yüzde 77 iken, 1971'de yüzde 50'ye inmiştir. Kalite düşmesiyle büyük işletmelerin tütün üretimine girmesi arasındaki bağlantıyı ortaya sermek hiç de zor değildir. Bilindiği üzere, verimli topraklar genellikle büyük, kapitalist çiftçilerin elinde toplanmıştır. «Oysa tütün bitkisi, zayıf kıraç topraklarda daha kaliteli ürün vermektedir.»¹⁰ Dolayısıyla, verimli toprakların tütün üretimine açılması, kalite üzerinde görece olumsuz etkiler yapmıştır. Ama egemen çevreler, kalite yerine miktarı ölçü alan fiyat ve alım politikaları sürdürmekte kararlı gözüküyorlar.

Son 15 yıl içinde tüccarın Tekel'den daha çok kaliteli ürün aldığı, Tekel'in ise çoğu kez iç ve dış gereksinimini tüccardan karşıladığı bilinmektedir. «Bu ikili işbirliğinden de en çok yoksul üretici zarar görmüş, emeğinin gerçek karşılığını alamamış, elindeki tütünü yok pahasına tüccara satmak zorunda kalmıştır.»¹¹

Dördüncü bir nokta da, “destekleme” alımlarında ilerici uzmanların — ki bunların sayısı zaten çok yetersizdir — önerilerinin dikkate alınmayıp, çeşitli siyasal ve sınıfsal ölçütlerin gözeltiminde olmasıdır. Üretici emeğinin gerçek değerini bulması, onun satın alma gücünün yükseltilmesi, iç tüketim malları fiyat düzeyleri, ulusal ekonomik denge, dış-satım fiyatlarının durumu, vb. gibi etkenlerin bileşkesi alınarak fiyat saptanacak yerde, bir avuç tekelci firmanın, kapkaççı tüccarın ve kapitalist çiftçinin çıkarla-

⁹ E. Özgener, “Türünde Destekleme Politikası”, adı geçen *Seminer*, s. 361.

¹⁰ Şahinci, *Kırsal Gelişim*, S. 21 s. 3.

¹¹ A. Birdal, “Ege Tütün Piyasası ve Düşündükleri”, *Birlik Haberleri*, S. 33, s. 4.

rına göre düzenleme yapılmaktadır. Bunun sonucunda, hem küçük üretici yıkıma uğramakta, hem de devlet eliyle milyonlar dağıtılmaktadır. Örneğin 1961 - 72 döneminde devletin tütün "destekleme" alımlarında sübvansiyona gitmesi sonucu 800 milyon liraya yakın bir zarar saptanmıştır.

Beşincisi, Tekel yönetiminde ve uzmanları arasında olan birçok kişinin emperyalist tekellerin komisyonculuğunu yapmaları sonucu, bu tekellerin çıkarları birinci plana oturtulmaktadır. İ. Yeşilyurt ve M. Pala'nın KÖY-KOOP için hazırladıkları "Ege Ekici Tütün Piyasası İle İlgili Rapor"da, «tütün alım heyetinin başkanı ve aynı zamanda Tekel Genel Müdür Muavini olan Orhan ÖZET'in uluslararası tütün tekellerinin emrinde» olduğu belirtilmektedir.¹²

*
**

"Destekleme" alımları, görüldüğü gibi, büyük çiftçi ve tüccarları destekleme, küçük üreticileri, emekçileri ise köstekleme operasyonları olarak işlev görmektedir.

Bir ülkede emekçiler kendi ürettiklerini kendileri kullanamıyorlarsa, gece - gündüz demeden çalışan küçük tütün üreticisinin cebinde ya düşük kaliteli tütün, ya da Birinci yahut İkinci sigarası varsa, bir kilo sigaraya tüketicinin verdiği 500 TL'nin ancak 50 TL'si üreticinin eline geçiyorsa, o ülkede emek değil sermaye egemendir, emek değil sermaye destekleniyor demektir!

Evet, emek değil sermaye desteklenmektedir. Geçen yıl tütün piyasasının ardından yapılan devalüasyonla tüccara 65 milyon TL aşkaktan ek kâr sağlanmıştı. Bu yıl da benzeri bir uygulamayla karşılaştık.

Yine geçen yıl, yüzde 5 vergi iadesiyle tüccara 300 milyon TL armağan edilmiştir. Ayrıca, masraf olarak da kilo başına 10 TL daha verilmiştir. Tüccara milyonlarca lirayı yasadışı yollardan dağıtan egemen çevreler, küçük üreticilere ne tohum, ne fide, ne de parasını vermişlerdir. Tersine, onları emperyalist tekellerin ve bunların işbirlikçilerinin karşısında eli - kolu bağlı bırakmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

4. Emperyalizmin tütün yağması

Tütünde emperyalizmin sömürüsü çok yanlıdır. Komisyoncuların eliyle daha tarladayken tütünün kapatılmasından başlayıp, stoklama, dış ticaret ve uluslararası kapitalist fiyat mekanizmalarından, kaçak sigara tüketimine dek uzanır gider.

Bilindiği gibi, dünya (elbette, kapitalist dünya) sigara üretiminde büyük bir tekelleşme vardır. ABD'de 5, B. Almanya'da 3 ve İngiltere'de de 3 büyük firma kapitalist dünya sigara piyasasının

¹² Bkz. Kırsal Gelişim, S. 21, s. 4.

önemli bir bölümünü denetlemektedir. Ülkemizde de, tütün üretiminde belirleyici bir konuma sahip olan Ege bölgesinde, tütün dış - satımı'na 60 kadar büyük tüccar egemendir ve bunların büyük bir bölümü de, aslında, yabancı tütün tekellerinin komisyoncu ve işbirlikçisidir.

Tütün dış - satımımızda ABD'nin "özel" bir yeri olduğu görülmektedir. ABD, doğu tipi tütün gereksiniminin yüzde 60'ını Türkiye'den, yüzde 22'sini de Yunanistan'dan sağlamaktadır.¹³ ABD tekelleri, gerici ve işbirlikçi yönetimlerin işbaşında olmasından yararlanarak, Türkiye'ye diledikleri gibi fiyat dayatmışlar ve bunda da başarılı olmuşlardır. Nitekim, ihraç edilen yaprak tütünün fiyatı 1963 - 64 yılında 1,76 dolar iken, bu çevrelerin baskısıyla, 1970 - 71 döneminde 1 dolara düşürülmüştür.¹⁴ Yine 1971 yılında, Tekel, 67 milyon kilodan fazla tütün satmış ya da ihraç etmiştir; bunun yaklaşık 65,5 milyon kilosu ABD, B. Almanya, Fransa ve Japonya'ya ihraç edilmiş ya da — çoğunlukla bunların komisyoncuları olan — yerli firmalara satılmıştır. Sonuçta, yalnızca o yıl tütünden 290 milyon liraya yakın bir zarar ortaya çıkmıştır.¹⁵ Geçen yıl da, MC iktidarı tütün ihraç fiyatlarını asgariye indirerek, kendi üzerine düşeni yerine getirmiştir!!

Emperyalist tekeller ve onların komisyoncuları, "destekleme" alımları sonucu devlet elinde toplanan ve satılamayan stokları çok düşük fiyatlarla ele geçirmektedirler. 1970 - 72 yıllarında, bu stokların hiçbir zaman açıklanmayan fiyatlarla tütün tüccarlarına devredildiği bilinmektedir.

Emperyalist merkezler, İMF ve öteki araçlarla ülke parasının değeri üzerinde olumsuz etkiler yaparak da işbirlikçi gruplara milyonlar kazandırmışlardır.

Aynı şekilde, sigara kaçakçılığı da, son çözümlemede bizzat bu merkezler tarafından düzenlenmektedir. Tütünü hammadde olarak alıp işledikten sonra, yabancı etiketler altında ülkeye kaçak olarak sokarak, belli bir ölçüde iç tüketim piyasasını da kesin denetimleri altında tutmaya çalışmaktadırlar. Böylelikle, tütün işleme sanayiinin gelişmesi de baltalanmaktadır. Öte yandan, kaçak sigaralar yoluyla ülkenin önemli miktarda dövizini sözkonusu tekellere kaptırdıkları da belirtilmelidir. Hazırlanan bir rapora göre, her yıl 6 milyar liralık döviz bu yolla dışarıya akmaktadır. Özel sektör eliyle sigara fabrikası kurma önerisi de, emperyalist çevrelerle işbirlikçilerinin düzenlediği oyunun bir başka yanıdır.

Tütün piyasamızı emperyalist tekellerin baskı ve sömürsünden kurtarmak için, ilk elde, tütün dış - satımı'ndaki tekelleşmeyi kırmak zorunludur. Dış - satım devlet ve KÖY - KOOP gibi ilerici

¹³ Cumhuriyet gazetesi, 14 Ocak 1975.

¹⁴ E. Özgener, Agy., s. 363.

¹⁵ ZMO, 20. Genel Kurul Raporu, s. 360.

örgütler eliyle yapılmalıdır. KÖY - KOOP'un bu konudaki önerilerini olumlu karşılamamak olanaksızdır.

Öte yandan, ülkemizdeki tütün işleme sanayinin yeniden düzenlenmesi, üretimin genişletilmesi ve üretim koşullarının iyileştirilmesi gerekiyor. Küçük tütün üreticilerinin yaşama ve çalışma koşullarının köklü bir şekilde düzeltilmesi, demokratik bir toprak reformu ve tarımsal iyileştirmeler başta olmak üzere köklü yapısal düzenlemelere gidilmesi zorunludur. Üretici temsilcilerinin, tarım işçilerinin sendikal sözcülerinin, ilerici kooperatif ve devrimci köy komiteleri temsilcilerinin üretimde, fiyat belirlemede ve satışta etkin yer almaları da başka bir zorunluktur. KÖY - KOOP'un önerdiği biçimde Milli Tütün Komitesi kurulmalı ve demokratik bir içeriğe sahip kılınmalıdır.

Ayrıca, dış piyasadaki emperyalist tekelleşmeyi kırmak için sosyalist ülkelerle ticaretimizi geliştirmenin yollarına bakmalıyız. Sosyalist ülkeler, hem tütünlerimize her iki taraf açısından da elverişli bir fiyat sağlayacaklar, hem de dış - satım'daki emperyalist kuşatma böylelikle kırılmış olacaktır. Bu arada, doğu tipi tütün üreten Bulgaristan, Yugoslavya, Yunanistan ve Türkiye arasında anlaşma yapılarak, satıcı birliği kurmak önerisi de üzerinde durulması gereken bir öneri olarak karşımıza çıkmaktadır.

Açıktır ki, bütün bu olumlu önlemler gerici, işbirlikçi iktidarların değil, tütün üreticisini de, tüm emekçileri de kurtuluşa götürecektir, sosyalizme yolları açacak ilerici, demokratik bir iktidarın işi olabilir.

**BİR
EKMEK
BİR
Politika**

**ikisinden de
"vazgeçilemez"**

Bayilerinizden

Israrla

İsteyiniz

dünya işçi sınıfı partileri üzerine bilgiler

Castro: «ABD, Guantanamo'da Yerleşmişken Ne Hakla Bizim Afrika'daki Askerlerimizden Sözediyor ?»

Küba Komünist Partisi Birinci Sekreteri Fidel Castro 24 Aralık 1977'de Millet Meclisi'nde yaptığı konuşmada özetle şunları söylemiştir:

«1978 yılında petrol tüketimimiz 9,5 milyon ton olacak. Dünyaya fiyatlarıyla bu, 800 - 900 milyon dolar demektir. 5 milyon ton Küba şekeri için kapitalist ülkelerde bir pazar olacağını varsaysak bile — ki, böyle bir pazar yok ve olacağı da benzememektedir — bu bize döviz olarak ancak 800 milyon dolardan biraz fazla getirebilirdi. Bu miktar, petrol ihtiyacımızı bile karşılamaya yetmez. Kaldı ki yiyecek, ham madde ve donatım malları ithal etmek zorundayız. Devrim olmasaydı ve başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle mükemmel ticaret ilişkilerimiz olmasaydı, ülkemiz şimdi ne durumda olurdu?»

Castro bütçeden kamu sağlığı ve eğitime 1 milyar 532 milyon pesos ayrıldığını, savunma ve içişleri bütçesinin ise 784 milyon pesos olduğunu belirtmiş, sağlık ve eğitime ayrılan paranın savunma ve içişleri bütçesinin iki katı olduğunu sözlerine eklemiştir.

Birleşik Amerika ile ilişkiler konusunda ise Castro şunları söylemiştir:

«Bu ilişkiler biraz düzelmiştir. Nedeni, en başta emperyalizmin birçok darbeler yemiş olmasıdır. Örneğin, Vietnam, Watergate, vb. gibi. Emperyalizmin bize karşı ekonomik kuşatma ve saldırısı başarısızlığa uğramıştır. Çünkü bunlar savunulamaz şeylerdir. Çünkü böylesi bir ABD politikasının hiçbir ahlâki haklılığı yoktur.»

«Bu savaştan utkan çıktık.»

«Şimdi Birleşik Amerika'da yeni bir yönetim var. Bu yönetim bazı olumlu adımlar attı. Ülkemize karşı eylemlerini belirleyen düşmanlık değildir. Bu yönetim seçim kampanyası sırasında Kü-

ba'ya karşı saldırgan bir politika yürütme yükümlülüğü altına girmedi. Bu yönetim bazı olumlu adımlar attı ve biz de kendi payımıza bazı olumlu girişimlerde bulunduk.»

«Demek ki, bu alanda bir parça ilerleme kaydedildi.»

«Ama ilişkilerin gerçek durumu ne? Kuşatma hâlâ yürürlükte. Bizimle müzakerelerde kuşatmayı bir silah olarak kullanmaya çalışmaları bu Amerikan politikasının gayrimeşruluğunu gösteriyor. Birleşik Amerika'dan ilaç ve tıbbi araçlar almamıza bile ambargo koymuş durumdadır.»

«Tazminatın sözediyorlar. Ülkemizi sömüren şirketler, mal varlıklarının 2 milyar dolar değerinde olduğunu, buna faizler de eklenirse 4 milyar bulduğunu iddia ediyorlar. Biz ise tüm yağma, cinayet, sabotaj, kiralık askerlerin çıkarması, kışkırtıcı eylemler ve kuşatmanın Küba'ya 4 milyar dolara, faiziyle 6 milyar dolara mal olduğunu söylüyoruz. Biz onların işletmelerine verdiğimiz zararı kabule hazırız, ama onlar da Küba'ya verdikleri zararı ve tazminat ödemeyi kabul etmelidirler. Bunu kabul ederlerse, biz devrim yasalarından zarar gören Kuzey Amerikan şirketlerine tazminat ödeyeceğiz.»

«Daha önceleri Latin Amerika'da kışkırtıcı hareketlerimizden sözediyorlardı. Şimdi bunu bıraktılar. Ama şimdi başka şeylerden sözediyorlar; örneğin, Porto Riko konusunu getiriyorlar. Porto Riko'nun bağımsızlık hakkını biz her zaman savunduk. Birleşik Amerika kendi teorilerini savunuyor, biz de kendimizinkini. Bütün içtenliğimizle bunun bir ilke sorunu olduğunu söyledik. İlkel, pazarlık konusu olacak şeyler değildir.»

«Şimdi ise başka bir konu ortaya çıktı. Angola ve Afrika'daki Küba askerleri. Bu, Afrika halklarıyla Küba'nın bir dayanışma sorunudur. Apaçık söylüyoruz; Küba'nın Afrika halklarıyla dayanışması, müzakere ya da pazarlık konusu olamaz.»

«Bu demek değildir ki, biz Küba ile ABD arasındaki ilişkileri düzeltme olanağını reddediyoruz. Çünkü bu da bizim için bir ilkesel sorundur. Çünkü biz yumuşama adına, barış adına her türlü çabanın gösterilmesi gereğine inanıyoruz. Savaşın seçenek olmadığı kanısındayız. Çünkü savaş, insanlığın yok olması demektir. Parti kongremizde bunu söyledik, kongre tezlerinde bu konu yer aldı. Barış ve yumuşama için savaşımın gezegenimizdeki tüm ulusların ve tüm bilinçli insanların görevi olduğuna her geçen gün daha fazla inanıyoruz.»

«Birleşik Amerika, en iyimser yorumla, ilişkileri düzeltmek istememizi ekonomik ve maddi çıkarlar uğruna yaptığımızı varsayıyor. Elbette bu düzelme ülkemiz bakımından elverişli olacaktır. Olumlu bir etken olacaktır, ama belirleyici değil. Vurguluyorum, belirleyici değil. Belirleyici olan, sosyalist ülkelerle ve Sovyetler Birliği ile olan ilişkilerimizdir. Ve Birleşik Amerika, emperyalizmin

bizzat doğasından ötürü, bu ilişkilerin yerini hiçbir zaman tutamaz.»

«Yaşamda ve hepsinin üstünde devrimci yaşamda, açıklık en önemli şeydir ve ABD hükümeti, Küba ile ABD arasındaki ilişkilerde herhangi bir düzelmenin, halkımızın ve devrimimizin Sovyetler Birliği ile olan bağlarını hiçbir şekilde etkilemeyeceğini açıkça anlamalıdır. Bu konuda Birleşik Amerika hükümeti kendini aldatmamalıdır; bu konuda her strateji başarısızlığa mahkûmdur. Hükümetimiz, satınalacağınız ya da satabileceğiniz hükümetlerden değildir.»

«Birleşik Amerika'nın Angola'daki Küba askerleri ve Küba'nın Afrika ile dayanışmasını sözkonusu etmesinin ilgisi ne? Bu konu ile Küba ve ABD arasındaki ilişkilerin ortak nesi var? Ne hakla Birleşik Amerika, Afrika'daki Kübalı askerlerden söz ediyor? Askerleri tüm kıt'alara yayılmış bir ülkenin, örneğin Filipinlerde 20'yi aşkın, Japonya'da, Okinava'da, Türkiye'de ve Asya'nın başka yerlerinde, Yunanistan'da, Federal Almanya'da, İspanya'da, İtalya'da, Avrupa'da ve genel olarak her yerde düzinelerle askeri üssü olan bir ülke hangi ahlâki hakla bunu söyleyebilir? Panama topraklarının bir bölümünü işgal altında tutan, Panama topraklarında askerleri pazularını geren bir ülke hangi moral hakla Afrika topraklarındaki askerlerimizden söz edebiliyor? Amerikan askerleri bizim kendi ulusal topraklarımızda, Guantanamo askeri üssünde yerleşmişken, Birleşik Amerika, hangi moral hakla bizim Afrika'daki askerlerimizden söz edebiliyor?»

«Küba - Birleşik Amerika ilişkilerini gerçekten yakından ilgilendiren ve bir yerde gerçekten bulunmaya hakkı olmayan askerler varsa, bunlar Guantanamo üssündeki askerlerdir. Başka ülkelerde mevzilenmiş askerlere gelince, tartışabileceğimiz tek konu budur.»

«Kurulmuş, yerleşmiş hükümetleri, Afrika'da işbirliği için bize başvurmuş hükümetleri destekleriz. Dahası, sözkonusu hükümetler, devrimci ve ilerici hükümetlerdir. Bizim askeri danışmanlarımız faşist bir hükümete yardım elini uzatmazlar. Tek bir gerici hükümette bizim danışmanlarımızı bulamazsınız. Bizim askeri danışmanlarımız, halka yardım eden, ona destek olan devrimci ilerici hükümetlerin emrine hazırdır. Bizim yardımımızla Birleşik Amerika'nınki arasındaki temel fark şudur: Birleşik Amerika hiçbir zaman devrimci ya da ilerici bir halka yardım etmez. Tersine, kural olarak, gerici ve faşist hükümetlerin yardımına koşar. Devrimci Küba ise, devrimci ve ilerici hükümetlere yardım sağlar.»

«Biz birçok Afrika ülkesine yardım ettiğimizi ve buralara askeri danışmanlar gönderdiğimizi yadsımıyoruz. Bu da çok açıktır ve bir pazarlık konusu olamaz. Yeni ABD hükümetiyle bunun hiçbir ilgisi yok, bu bizim devrimimizin geleneksel bir politikasıdır. Biz Angola'ya yardım ediyoruz ve yardım etmeye devam edece-

ğiz. Biz Mozambik'e yardım ediyoruz ve yardım etmeye devam edeceğiz. Biz Etiyopya devrimine yardım ediyoruz ve yardım etmeye devam edeceğiz. Eğer Birleşik Amerika bundan ötürü bizi kuşatıyorsa (ambargo koyuyorsa), varsın öyle olsun.»

«Biz aynı zamanda Namibya, Zimbabve ve Güney Afrika'daki kurtuluş hareketlerine de yardım ediyoruz.»

«ABD hükümetinin olumlu girişimlerine, biz de olabildiğince olumlu karşılık verdik. Ancak Amerikan hükümeti bize karşı gayrimeşru bir baskı politikası uygularsa, şantaj yaparsa, kuşatmayı halkımıza karşı nâmertçe ve cinaî bir silah olarak kullanmaya devam ederse, düzelecek ilişkiler uğruna halkımızın ilkelerinden vazgeçeceğini sanırsa, o zaman biz bundan önceki beş ABD Başkanı'na olduğu gibi, Altıncısı'na karşı da savaşacağız. Dünyanın her köşesindeki devrimcilerin halkımıza duyduğu güven, Küba'nın büyük onurudur. Ülkemizin bu yılki Onbirinci Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali'ne evsahipliği yapacak olması hiç de bir rastlantı değildir. 1979'da Küba'da toplanacak olan bağlantısız ülkeler konferansı da öyle. Devrimci yaşam, bizim anayurdumuza böyle bir görev emanet etti ve biz ilkelerimize ve taahhütlerimize sadık kalacağız.»

«Elbette, çok iyi biliyoruz ki, biz ve onlar (ABD) birbirinden tamamıyla farklı iki toplumsal sistemin içindeyiz. Eğer iki ülke arasında ilişkiler olacaksa, bu ilişkiler saygı ve eşitlik temelinde kurulmalıdır. Sistemlerimizin ayrı olduğunu ve ayrı olacağını bilerek, böylesi ilişkiler kurmaya hazırız.»

«Politik düzeyde Birleşik Amerika'nın bizden öğreneceği çok şey vardır, tersine bizim onlardan öğreneceğimiz bir şey yok. Çünkü onlar sınıflı bir topluma, insanlığın politik tarih - öncesine aittirler, biz ise yeni bir tarihe. Marks'ın belirttiği gibi, insanın insanı sömürsü sona erince, insan toplumunun yeni tarihi başlar.»

(Granma'dan kısaltılarak, **Information Bulletin**, 1978/5)

ARJANTİN KOMÜNİST PARTİSİ 60 YAŞINDA

Arjantin Komünist Partisi'nin 60. kuruluş yıldönümü dolayısıyla Genel Sekreter Arnedo Alvarez bir kutlama mesajı yayınlamıştır. Mesajda, Arjantin Komünist Partisi'nin Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nden hemen iki ay sonra 6 Ocak 1918'de Rodolfo Ghioldi, Victorio Codovilla ve öteki enternasyonalist savaşçılar tarafından kurulduğu belirtilmekte, «işçi sınıfının savaş geleneklerine bağlı kalan parti, kurulduğu günden bu yana proletarya enternasyonalizmi bayrağını yükseklerde tutmuştur» denilmektedir.

AVUSTURYA KOMÜNİST PARTİSİ TARİHİ YAYINLANDI

Globus Verlag Yayınevi'nce "Avusturya Komünist Partisi, 1918 - 1955" adlı bir kitap yayınlanmıştır. Kitap, dünya komünist ve işçi sınıfı hareketinin seçkin önderlerinden Avusturya Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Friedl Fürnberg başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmıştır. Avusturya Komünist Partisi Başkanı Franz Muhri yazdığı önsözde, bu kitabın yayınlanmasının parti üyeleri ve genç kuşak için büyük önemi olduğunu belirtmiştir. Kitapta Avusturya komünistlerinin faşizme karşı savaşı ve Sovyetler Birliği'nin bağımsız ve tarafsız Avusturya'nın yaratılmasına yaptığı muazzam katkı ayrıntılarıyla anlatılmaktadır.

(Information Bulletin, 1978/4)

ÇEKOSLOVAKYA KP: SON ALTI YILDA 390 BİN YENİ ÜYE

Çekoslovakya Komünist Partisi'nin üye ve aday üye sayısının 1 milyon 400 bini aştığı bildirilmiştir. Partiye 14. Kongre'yi izleyen son altı yılda 390 bin yeni üye alınmıştır. Yeni üyelerin yüzde 62'si işçisidir. Tüm parti üyelerinin ise yüzde 45'inden fazlası işçidir.

(Information Bulletin, 1978/4)

LUİĞİ LONGO: "EURO - KOMÜNİZM DİYE BİR ŞEY YOK"

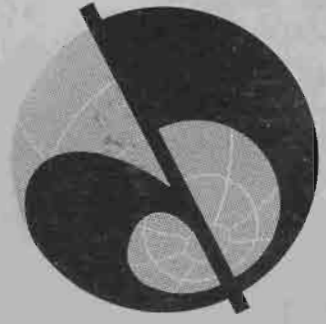
İtalyan *Corriera della Sera* gazetesi, İtalyan Komünist Partisi Başkanı Luigi Longo ile bir mülâkat yapmıştır. Longo "Euro - Komünizm" konusunda sorulan bir soruya «böyle bir terim yoktur ve örgütsel bir olgu da hiçbir zaman olmamıştır» diye karşılık vermiştir.

«İspanyol Carrillo gibi, İtalyan Komünist Partisi'nde de Leninizmi elimine etmek isteyenler var. İtalyan KP'si Leninist niteliğini korumalı mı?» şeklindeki bir soruyu Longo «Evet, korumalıdır. Kim ne derse desin, Ekim Devrimi sadece Sovyetler Birliği bakımından değil, aynı zamanda tüm dünyadaki durum açısından demokratik ve ilerici itici güçtür. Bu devrim, sözde değil, ama eylemde insanlığın en büyük yapıtıdır» karşılığını vermiştir.

Longo ayrıca «taktikler ve stratejide karışıklıklara, yanlış anlamalara yol açabileceği için tarihsel uzlaşma deyimini sevmeyi» belirtmiştir.

(Corriera della Sera'dan, Information Bulletin, 1978/4)

Barış ve Sosyalizm Sorunları

mart 1978/3 [6]

- **Bulgaristan Komünist Partisi'nin Bugünkü Politikası - S. TODOROV**
- **Dünyadaki Değişmeler ve Gelişmekte Olan Ülkeler - P. KEUNEMAN**
- **Komünistler ve Zamanımızın Global Sorunları-V. ZAGLADİN, İ. FROLOV**
- **1974-75 Bunalımından Sonra Kapitalizm - M. SCHMİDT**
- **Washington Güney Afrika'da Neye Güveniyor - E. PAHAD**
- **Federal Almanya Cumhuriyeti'nde İlan Edilmiş Haklar ve Gerçek Haklar**

TÜRKİYE DAĞITIMI: TEMEL DAĞITIM, Divanyolu
Klodfarer Cad. 38/2 Cağaloğlu - İSTANBUL

15 lira